உ

கணபதிதுணை.

சௌந்தரியலகரி.

வீரை

கவிராஜபண்டிதர் அருளிச்செய்தது.

இஃது

சைவ - எல்லப்பநாவலர்செய்த

உரையுடன்

ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரால்

பரிசோதித்தபிரதிக்கிணங்க

சரவணபுரம்

சண்முகமுதலியாரவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு.

புரசைப்பாக்கம்

ஏழுமலைப்பிள்ளையவர்களது

விவேகவிளக்க அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தாது - ௵.

உ

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரி

மூலமும் - உரையும்.

முகவுரை.

தொகுத்தல்விரித்த றொகைவிரிமொழிபெயர்ப்
பெனத்தகுநூல்யாப் பீரிரண்டென்ப.

என்பது. கொண்டு தேவியுடைய சரித்திரத்தையும் அவயவத்தையும் எடுத்து வடமொழியினால் முற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்மொழியில் இறக்கிச் சொல்லப்படும் பனுவல் இது ஆதலாலும், தமிழ்வழங்கும் எல்லையளவும் நடத்தலாலும், கற்போர் நாவிற்கு இனியமொழியடச் செய்தமையாலும், இகபரம் இரண்டினும் நல்வழிப்படுத்தும் என்பதனாலும், உரை எழுதவேண்டி பிற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவல் இது என்பது கருதி, இதற்கு முற்காலத்தினும் பிற்காலத்தினும் கூறிய இலக்கண இலக்கியங்களுள் சில எடுத்துக்காட்டி, யான் அறிந்த அளவினாலே எழுதினேன். ஆத

லால், இவ்வாறு எழுதிய உரைகொண்டும், தேவியுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லும் பிறநூல் கொண்டும், அந்தணர்முதலிய அறிவுடையோர் சொல்லும் உபதேசங் கொண்டும், இதன் விரிவெல்லாம் தெளிந்துகொள்க.

உரையாசிரியர்பெயர்.

பிறைபுனைந்தருளுஞ் சிவன்றனதுவகைப் பெருக்கெனவட
மொழிமுனிவ, னறைசவுந்தரிய லகரியைத்தமிழா லருள்கவிரா
ஜபண்டிதன்ற, னிறைமனங்கருதித் தாழைமாநகரி னிலைபெற
வாழ்கவியெல்லா, னிறையளவெனினுந் தவறிலாதுரைதேர்ந்
தெழுதினனெழில்விளக்கெனவே.

உ

சிவமயம்.

பாயிரம்.

—•◊※◊•—

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மொழிந்தமறைநூலியற்று முகபடாமணிந்துமுது ஞானதானம், பொழிந்துதனதிணைமணியென் றிருசுடரும்புனைகளிற்றைப் போற்றல்செய்வாம், வழிந்தபெரும்புனல்பரந்து வடவரையிற்றுலகேழு மேழுமொக்க, வழிந்திடினுமழியாத வபிராமிபாடல்வள மளிக்கவென்றே.

இதன்பொருள்.

கடல்களெல்லாம் தத்தம் எல்லைகடந்து மகாபிரளய சலமாகப்பரந்து வடமேருகிரியும் இறுதலையடைந்து அம்மேருவால் நிலைபெற்ற கீழேழுலகும் யேலேழுலகும் அழிந்திடினும் அழியாத அபிராமியுடைய பனுவலாக யான்சொல்லும் பாடலுக்கு வளந்தருக என்று, சிவனால் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய நூலினால் இயற்றப்படும் முகபடாத்தை அணிந்து முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய மதத்தைப்பொழிந்து சந்திரசூரியராகிய இருசுடரையும் தனது இரண்டுமணியாகப் புனைந்த யானையைப்போற்றல் செய்வாம்-என்றவாறு. * வேதநூலால் இயற்றிய முகபடாத்தை அணிந்து ஞானமதத்தைப்பொழிந்து சந்திரசூரியரா ம

ணியாகப்புனைந்த களிறு எனவே, விநாயகன் என்பதாயிற்று- முகமானது வேதமொழியடுக்கல் துதிக்கப்படும் துதிமொழி யைப்பொருந்திய வதனால், அது முகபடாமாக உருவகஞ்செய்ய ப்பட்டது. உலகு என்னும் முதற்பொருளுக்குக் கடல் மேரு முதலாயின சினைப்பொருளாதலில், சினைவினைசினையொடு முத லொடுஞ்செறியும், என்பதுகொண்டு புனல்பரந்து வடவரையி ற்று என்று கருத்தாவைக்கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள் சினைவினையாகநின்று அழிந்திடினும் என்றமுதல் வினையைக் கொண்டு முடிந்தன. உம்மை-சிறப்பு-மேலேழுலகமாவன. பூ லோகம், சுவலோகம், சிவலோகம், மகாலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம், என-இவை-கீழேழுலகமாவன. அதலம், விதலம், சுதலம், நிதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதா ளம், என-இவை-இதனுள் முகபடாமும் மதமும் மணியும் யா னைக்கு இயைபுடையவாக உருவகஞ்செய்தலால் இயைபுருவ கம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது விநாயகர் வணக்கம் கூறியது.] (க)

இத்தனைநாணீயிருக்க வாயிருக்கவியலிருக்க வருள்பாடாம ன், மத்தனையாளுங்கொடியை யிப்போதென்வழுத்துகின்ற வா றென்பீரேற், பித்தனையாரேவல்கொள்வார் பித்தொழிந்தாலுரி யவர்க ளடிமையோலைக், கொத்தனையாரேவல்கொள்ளார் கொ ள்ளும்போதெவனாலே குழப்பலாமோ.

(இ-ள்) இத்தனைநாளும் மக்களினது வடிவம்எடுத்து நீ இரு க்க உனக்கு உறுப்பாகிய வாயும் இருக்க அவ்வாயில் தோன்று

ம் இயற்றமிழும் இருக்க மத்தனை ஆளும் கொடிபோல் வாளைகி ளைந்து அவளுடைய அருளைப்பாடாமல் இப்பொழுது வழுத்து கின்றவாறு என்கருதி என்று என்னைப்பார்த்துச் சொல்வீரா யில், பித்தனையார் ஏவற்றொழிலுக்கு உரியவளுக்கிக்கொள்வார் பித்து அவனிடத்து ஒழிந்தால், உரிமையாக வுடையவர்கள் அ டிமைகொள்ளும் ஓலைக்கூட்டத்தை யுடையவனை எவர் ஏவல் கொள்வார் கொள்ளும்பொழுது எவனாலே விலக்கல் செய்யலா ம். ஒருவராலும் விலக்கல் செய்ய க்கூடாது-எ-று. * எவனா லே என்பதற்கு யாதுகாரணத்தினாலே என்று பொருள் உரை ப்பினும், ஆம்-அடிமையோலை-சாதனவோலை-ஏகாரம்-ஈற்றசை- உலகின்மேல் வைத்துரைத்த இதனைக்கருதி இவ்வாறுபோல யானும் பித்தையுடையேன் ஆதலின் அவள் ஏவல்கொள்ளாம ல் இருந்தாள் பின்பு பித்து ஒழிந்தேன் ஆதலின் ஏவற்கு உரி யளாக்கிக்கொண்டாள் இவ்வாறு கொள்வதனை எவனாலே வில க்கல்செய்யலாம் விலக்கல்செய்யக்கூடாது என்பது வருவிக் கப்பட்டமையால், இதனுள் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம் காண் க. அன்றியும் (ஒருமையிற்பன்மையும் பன்மையிலொருமையு, மோரிடம்பிறவிடந் தழுவலுமுளவே) என்பதுகொண்டு தன் மையைப் படர்க்கையாகக் கூறியதெனினும் பொருந்தும். [இது இப்பனுவல் செய்தற்குக் காரணம் கூறியது.] (உ)

யாமளைதன்பெரும்புகழை யாதிமறைநாலின்வடித் தெடுத்த நூலை, நாமகடன்பாடலிதென் றரனார்க்குநவிலவவர் நகைசெ ய்தன்றே, பாமகளையருகழைத்துப் பருப்பதத்திற்பொறித்திரு

ந்த பரிசுகாட்டுஞ், சேமநிதிப்பாடலையென் புன்கவியாற்சொள்
வதவ டிறமையன்றே.

(இ-ள்) யாமளை என்னும் பெயரையுடையாளது பெரிய புக
ழை எல்லாநூல்களுக்கும் ஆதியாக உடைய வேதம் நான்கினு
ள்ளும் வடித்துச் சாரமாக எடுத்த நூலை நாவின்மகளானவள்
தனதுபாடல் இதுவென்று சிவனானவர்க்குப் படித்துக்காட்
டச் சிவனானவர் நகைசெய்து அப்பொழுது அப்பாவின்மகளை
அருகே அழைத்துக் கைலாயகிரியில் எழுதப்பட்டிருந்த முறை
மையினை அவட்குக் காட்டாநின்ற சேமஞ்செய்துவைத்த நிதி
போன்ற பாடலை எனது பொல்லாக்கவிதையால் கொள்வது
அவள் திறமையே என்னுடைய திறமையல்ல-எ-று. * கைலா
யகிரியில் எழுதியபாடல்-நாமகள் கலைமகளாதலின், இவளிதய
த்தில் தோன்றிற்று. அதனைச் சிவனுக்கு உவப்பு உண்டாமெ
ன்று படித்தாள் என்க, மறைநூலின் வடித்தெடுத்த நூலை என
ப்பாடம் ஓதுவாரும் உளர்-தன்சாரியை-அன்று-அசை. (இயற்
பெயர்முன்னராரைக்கிளவி, பலர்க்குறியெழுத்தின் வினையொ
டு முடிமே) என்பது கொண்டு அரன்என்னும் பெயரின் முன்
ஆர் என்பது பொருந்தி அரனார் எனநின்றது அது உயர்திணை
ப் பன்மைகொண்டு முடிக்கப்படும். [இது அவையடக்கம் கூ
றியது.] (ந

அரன்கயிலைப்புறத்தெழுதப் படுநூலையருந்தவத்துப் புட்ப
ந்தன், பரந்தவடவரையழுத்த வதைக்கவுடபாதருளம் பதி
துமுற்றுநர், தரம்பெறுசொல்லமுதெனப்பின் சங்கரமாமுனி

கருள வந்தமேகஞ் சுரந்துலகில்வாடுமுயிர்ப் பயிர்தழைப்பச்
சொரிந்ததெனச் சொல்வர்நல்லோர்.

(இ-ள்) அரனது கைலாயகிரியினிடத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்ற நூலை அரியதவத்தையுடைய புட்பதந்த விருடியானவன் கண்டுணர்ந்து மேலேபரந்திருக்கின்ற மேருகிரியில் பொறிப்ப அந்த நூலைக் கௌடபாத விருடியானவன் உள்ளத்தில் தரித்துப் பின் இந்த நூல்முழுதும் தகுதிபெற்ற சொல்லாகிய அமிர்த மென்று உட்கொள்ளும் படிக்குச் சங்கராசாரிய முனிக்கு அருளிச்செய்ய அந்தச் சங்கராசாரிய முனியாகிய மேகம் அருள் சுரந்து உலகில் பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்களாகிய வெயிலினால் வாடும் உயிராகிய பயிர்கள் தழைப்ப வடமொழிக் கவியாகிய மாரியைச் சொரிந்தது என்று சொல்வர் நல்லறிவுடையோர்-எ-று. * (பிறைதவழுமெழிற்குன்றப் பிறங்குகதிர்வெண்கோட்டாற், செறிகதிர்செய்தடங்குடுமிச் செம்பொன்மால்வரைவாய்ப்ப, மறைபுகழுஞ்சவுந்தரிய லகரியினைவகுத்தெழுதும், விறல்கெழுமுவேழமுகன் விரைமலர்த்தாளிணைதொழுவாம்) என்று விநாயகனே இப்பனுவலை மேருகிரியில் எழுதினான் என்பாரும் உளர். இவர் வடநூலால் புட்பதந்தவிருடி எழுதினானென்பது உடன்பட்டு இவ்வாறு கூறினார். உயிர் என்றது மக்களை அந்த என்பது விரித்தல் விகாரம் மரூஉமொழியெனினும் அமையும். (அந்தநான்முகனை யுந்திபூத்தோன்) என்றார்பிறரும் இதனுள் சிறப்பித்து உருவகஞ்செய்தமையால், சிறப்புருவகம் என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இதுமுன் இப்பனுவலை வடமொழியால் செய்தவரை வியந்து கூறியது.] (௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இன்னதன்மையநூலினைக்கவி ராசராசவரோதய
மன்னனம்பிரமாதராயன் வடித்தரும்பொருள்கூறவே
கன்னலஞ்சிலைவேளெனுங்கவி ராசபண்டிதன் வீரையான்
சொன்னயம்பெறுகாவியக்கவிசொல்லவென்றுதொடங்குவான்

(இ-ள்) கவிவேந்தர்க்கும் கவிவேந்தராயிருப்பார் வணங்க வரத்தினால் உதயஞ்செய்த கவிவேந்தனாகிய நம்முடைய பிர மாதராயனென்னும் பெயரையுடையான் மேற்கூறப்பட்ட தன் மையையுடைய வடநூலின் எடுத்துச்சொல்லுதற்கு அரியபொ ருள்கள் எல்லாம் வடித்துக்கூற, வடிவினால் அழகிய கருப்புச் சிலையையுடைய வேளென்று சொல்லப்படும் கவிராச பண்டித னென்னும் சிறப்புப்பெயரை யுடையான் வீரையென்னும் ஊ ரையுடையான் நயம்பெற்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்ட கா வியத்துக்கு உரித்தாகிய தமிழ்க் கவிதையைச் சொல்லவேண் டுமென்று ஆரம்பிப்பான்-எ-று. * வடமொழிச் சந்தியாகலான் ரகாரம்மொழிக்கு முதலாயிற்று. [இது இத்தமிழ்கூறினார் இன் றொன்று பாயிரம் கூறுதற்கு உரியார் கூறியது.] (௫

வடமொழியெனும்பழைய விரிகடல்பிறந்திறைவர் மனைய டையிருந்துசிலைமே, விடமொடுதவழ்ந்துதன திருபெயர்சவு தரிய லகரியெனநின்றுவளர்மா, தடலரசுமுன்பினுள பலமத ரபந்தமெனு மடுபகைதுரந்தென்மணிநா, நடமிடுபெருங்கவி தை மடுகரியொடும்புவியை நகரிவலம்வந்ததிதுவே.

(இ-ள்) வடமொழியாகிய பழைய விரிந்த கடலினிடத்துப் பிறந்து, சிவனுடைய மனையாகிய கைலாயத்தில் எழுதப்பட்டிருந்து, பின்பு அவனுடைய வில்லாகிய மேருவின்மேல் விரிவோடு தவழ்ந்து, தனது இடுபெயர் சௌந்தரியலகரியென்று சொல்ல நின்று, வளர்ந்த அழகையுடைய தேவியாகிய வெற்றியரசு முன்பாக உலகத்தில் உள்ள பலமதங்களுடைய பிரபந்தமென்னும் அடுதற்கு உரியபகையைத் துரந்து, அழகையுடைய எனது நாவில் நடிக்கின்ற பெரிய கவிதையாகிய மதயானைமேல் ஏறி, இப்புவியை நகரியாக வலம்வந்தது இச்சரித்திரம் எ-று. * மாது பண்பாகுபெயர்-தேவியுடைய சரித்திரம் கருத்தா ஆதலின் அதற்கு ஏற்ற உருவகஞ்செய்யக் கருதினமையால், என்பனிரா நடையிடு பெருங்கவிதை மதகரி என்றது தன்னைப்புகழ்தல் அன்றென்க. (பூமலியசோகின் புனைநிழலமர்ந்த நான்முகற்றொழுது நன்கியம்புவனெழுத்தே) என்றார் பிறரும். பிரபந்தம் என வடமொழி தமிழ்மொழியாகத் திரியாது கூறியது முடுகுசந்தம் நோக்கி (சக்ரவாளத்திளம் பேடைகாணுமோசாள்) என்றார் மேலோரும் இங்கே இந்த நூலுக்குப்பெயர் சௌந்தரியலகரி யென்று சொல்லப்பட்டதாயினும், சிவமென்னும் கவிமுதல் நீங்கும்மென்னும் கவியளவும் தேவியின் இன்பப்பெருக்கைச் சொல்லுதலால் ஆனந்தலகரியென்றும், அப்பால் அவளழகின் பெருக்கைச் சொல்லுதலால் சௌந்தரியலகரியென்றும், வழங்குமென்றறிக. லகரி என்பது பெருக்கு - இதனுள் பிறந்து இருந்து தவழ்ந்து நின்று பகைதுரந்து மதகரி மேலேறி வலம்வந்தது என்றதனால் தொழில் பற்றியதன்மை

என்றும் அலங்காரமும் ஒன்றை உருவகித்தும் ஒன்றை உருவகியாமலும் உரைத்தமையால் வியனிலையுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க. [இது தேவியுடைய சரித்திரத்தின் திறங் கூறியது.] (௬)

பாயிரமுற்றிற்று.

ஆனந்தலகரி.

(எழுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.)

சிவமெனும்பொருளுமாதி சத்தியொடுசேரினெத் தொழி
லும்வல்லதா மிவள்பிரிந்திடினியங்குதற்குமரி தரிதெனுமறை
யிசைக்குமா னவபெரும்புவன வெவ்வகைத்தொழினடத்தியா
வருமவழுத்துதா ரெவனியின்க ணொருதவமிலார் பணியலாவ
தோ பரவலாவதோ.

(இ-ள்.) சிவமென்று சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளும் - ஆதிசத்தியோடு சேரில், எத்தொழிலும் நடத்த வல்லதாம் இச்சத்தி பிரிந்திடில் அப்பொருள் அசைதற்கும் அரியது அரியதான்று வேதங்கள் முழங்காநிற்கும் ஆதலால் ஒன்பது விதமாக இருக்கின்ற பெரிய புவனத்தைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலாய எவ்வகைப்பட்ட தொழிலையும் நடத்துகின்ற ய

வரும் துதிக்கும் அவளுடையபாதத்தை இவ்வுலகி னிடத்து அனேகந்தவம் செய்தவர்களன்றி ஒருதவமும் செய்யாதவர்கள் மெய்யினால் வணங்கக்கூடுமோ வாக்கினால் புகழ்தல் செய்யக் கூடுமோ கூடாது. எ - று. * இதனால் அவளை யன்றி எவ்வகைப்பட்ட உயிர்கட்கும் ஓர்செயல் இல்லை என்பது பெற்றும் சந்திரகிரணமும் சந்திரகாந்தமும் சேரும்பொழுது நீர் தோன்றியும்-பிரியும்பொழுது நீர் ஒழிந்தும் - இருப்பதுபோல, மெய்ப்பொருள் சத்தியோடு சேரில் உலகத்தைப் படைத்தல் முதலாகிய தொழில்கள் உளவாயும், பிரியில் அப்பொருள் அசைவின்றி இருப்பதினால் அத்தொழில்கள் இலவாயும்- இருக்கும் ஆதலால் இவ்வாறுகூறினார் வாமகேசுர தந்திரத்தில் சத்திகோணம் ஐந்துமேனை சிவகோணம் நாலும் கூடுவது முத்தொழிலும் உண்டாதற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்பட் டிருப்பதினாலும் இப்பொருள் கொள்க ஆண் பெண் கூடி உலகத்தில் தொழில்நடப்பதற்கும் இதுவேகாரணம் எத்தொழிலும் வல்லவாம் என்பது பாடமாயின் பன்மை மெய்ப்பொருள்மேல் ஏறாது தொழில்மேல் ஏற்றினும் இயங்குதற்கு மரிதரிது என்பதனாலும் உம்மைகளினாலும் இதற்கு முற்பனுவலாகிய கிரந்தப் பொருட்கு மாறுபடுதலாலும் - பொருந்தாது என்பதநோக்கி, அது பாடம் அன்றென்க - நவ வியூகமாவன காலவியூகம், குலவியூகம், நாமவியூகம், ஞானவியூகம், சித்தவியூகம், நாதவியூகம், விந்துவியூகம், கலாவியூகம், சிவவியூகம், என இவை. இவற்றுள் பிபிடம் முதல் சர்ப மளவும் கலாவியூகம், ஆதலால், சூரிய சந்திராதிகள் எல்லாம் அடங்கின அவ்வாறு நவவியூகங்களுள்ளும்

உலகமெல்லாம் அடங்கும் - விருகம் கூட்டம் ஆல் - அசை - பொருநும் என்பதை உம்மை - உயர்வுசிறப்பு - இயக்குதற்கும் என்பதன் உம்மை - இழிவுசிறப்பு - இயங்குதற்கும் என்பதன் உம்மை - இழிவுசிறப்பு எத்தொழிலும் யாவரும் என்பவற்றின் உம்மைகள் - முற்றும்மை. ஓகாரங்கள் இரண்டும் - எதிர்மறை [இது சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கு ஓர்செயல் இல்லை எனக்கூறியது.] (௧)

பாதராமணாயினுண்கெட்பரம வணுவினிற்பலவியற்றினால்
வேதநான்முகன்விதிக்க வேறுபடுவிரிதலைப்புவனமடையமான்
மூதராவடி வெடுத்தனந்தமுறு கணபணாடவிபரிப்பமே
ஞதனர்பொடிபடுத்துநீறணியிறைபுணர்த்தெனவள்பான்மையே

(இ-ள்., தேவியுடைய பாதாரவிந்தத்தில் பொருந்திய நுண்ணிய தூளாகிய பரமாணுவைக்கொண்டு பலவகை இயற்றுக்களினால் வேதங்களையுடைய நான்முகன் வேறுபட்டிருக்கின்ற விரிந்த இடத்தையுடைய புவனம் அடங்கலும் படைக்க, அப்புவனங்கள்யாவையும் திருமாலானவன் பெரியபாம்பின் வடிவு எடுத்து அனேகம் பெரியபடக் கூட்டமாகிய அடவியினால் தாங்க, அதற்குமேல் உருத்திரனானவர் அவற்றைப் பொடிபடுத்து விபூதியாக மெய்யில் பூசிக்கொள்ளுவாரெனின், நாம் உரைத்ததினால் அவள் சரித்திரம்யாது அடங்கிற்று ஆதலால் அடங்காது எ-று. * இதனால் அவள் பாதாரவிந்தத்தையே கருதுதல்வேண்டும் என்பது பெற்றாம் ஆனந்தம் என்பது பன்மைப்பட்டின்றது

அணுவினாலே புவனங்கள் விதிக்கப்பட்டன என்றே ஆகமங்க
ள் துணிந்தன ஆலம் வித்தினால் பெரிய ஆலமரம் உண்டாக்குவ
துபோல அணுக்களினால் புவனங்களை நான்முகன் உண்டாக்
குவன் - ஒருலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் ஒருலகத்தின்கண்
இன்மையானும், உணவு முதலாயின வேறுபட்டமையானும்; இ
டம் வேறுபட்டமையானும்; வேறுபடு புவனம் என்றும். காக்குந்
தொழிலுடையவன் திருமால் ஆதலால், மான்முராவடி வெடு
த்தனந்தமுது சுணபனுடைவி பரிப்ப என்றும் கூறினார் [இது
தேவியுடைய பாததூளியே முத்தொழிற்கும் காரணம் எனக்
கூறியது.] (௨)

அறிவிலர்க்கிதய திமிரமீருமள வற்றவாதவ ரளப்பிலா, வெ
றிகதிர்ப்ரபை குழைத்திழைத்தனைய தீபயாமளை நினைப்பிலார்,
செறிமதிக்கிணறெழுகு தேனருவி தெறுகலிக்கருள் மணிக்
குழாம், பிறவிமைக்கடல் விழாதெடுப்பதொரு பெருவராகவெ
ண் மருப்பரோ.

(இ-ள்) யாமளையானவள் அறிவில்லாதவர்க்கு அவருடைய
நெஞ்சத்திலே உள்ள அந்தகாரத்தை அறுக்கின்ற அநேகசூ
ரியருடைய எண்ணிறந்த எறிக்கின்ற கதிருடைய காந்திக
ளை ஒன்றுபடக் குழைத்துச் செய்ததுபோன்ற தீபமாய் விள
ங்காநிற்கிறாள். தாமதகுணத்துடனே கூடியிருக்கின்றவரு
டைய மடிக்கும் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொத்திலே நின்று ஒழு
கும் தேன்பெருக்காய் இருக்கிறாள் ஒருவனோ நெருக்கும் வறு

மைக்கு அவ்வறுமைதீர விரும்பியவைகள் எல்லாங் கொடுக்கு
ம் சிந்தாமணிக்கூட்டமாய் இருக்கிறாள் ஒருவனாய்ப் பிறவியா
கிய இருட்கடலினிடத்து விழாது எடுப்பதற்குத் திருமால் அ
வதாரஞ்செய்த ஒப்பற்ற பெரிய வராகத்தினுடைய வெள்ளிய
கோடாக இருக்கிறாள்-எ-று. * இதனால் அவளையன்றி ஓர் நம்
மை அடைவதில்லை என்பது பெற்றாம் சாமதருணத்தினுடனே
கூடி இவளை நினையா திருக்கின்றவர்களை ஆட்கொள்ளவேண்டி
அவர்கள் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொத்திலேநின்று ஒழுகும் தேன்
பெருக்காய் இருக்கின்ற படியினாலே நினைப்பிலார் செறிமதிக்
கிணரி னொழுகுதேனருவி என்றும் ஒருகாலத்தில் பூமி கடலு
ள் தாழ்ந்து போதலினால் திருமால் பன்றியினுருவம் எடுத்துத்
தன்னுடைய கொம்பினால் அதனை ஏந்தி நிறுத்தினதுபோலப்
பிறவியாகிய கடலின் நின்றும் கரையேற்றுதற்கு பெருவராக
வெண்மருப்பு என்றும், உருவஞ்செய்தார் - தீவு-மண்டலம்-அ
ரோ-அசை-இதனுள்-யாயனை என்னும் ஒருபொருளைப் பலபொ
ருளாக உருவகஞ்செய்தமையாம் அற்புதவுருவகமும், அவ்வொ
ருபொருளைப் பலவிடத்தும் நின்ற சொற்களோடு பொருந்தப்
பொருள்தர உரைத்தமையால்-தீவகமும் தோன்றவே, அற்புத
வுருவக தீவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது நன்மைக
ளெல்லாம் தருவதற்குத் தெய்வமே காரணம் எனக் கூறியது] ()

தேவெனப்புகழ வுதித்தெமர்ந்துதிகர் செப்புவாரபய வரதமா
ம், பாவகத்தபின யயதத்தொடுத்தகை பரப்பியென்பய பொறுக்
குமே, யாவருக்குமஃதிதியின்பத பிரப்பயாவையு மளிக்குமா

ன், மூவருக்குமொரு தாவரப்பொருளின் மூலமேதனையு ஞா லமே.

(இ-ள்.) அயன் அரி அரன் என்னும் மூவருக்கும் உற்பவிக் கும் காரணப்பொருளென்று சொல்லப்பட்ட வேரானது வள ரும் ஓர் பூமியானவளே, உன்னையல்லாத தெய்வங்களையும் தெ ய்வமென்றுபுகழ அதனால் இறுமாந்து உனக்குத்தாமும் நிக ரென்றுசொல்லும் அத்தெய்வங்களுடைய அபயமும் வரதமு மாகிய பாவகத்தினால் அபிநயத்தோடு உற்றகைகளானவை அவ வாறுவிரித்து யாதுபயத்தைப்போக்கும் உன்னையல்லாதயாவா க்கும் பயத்தைப்போக்குதற்கு அரிது அவை அப்படியாக நின னுடைய பாதங்களே ஒருவரால் இரக்கப்படுவன யாவையும் கொடுக்கும்-எ-று. * இதனாலும் உன்னையன்றி ஓர் நன்மை அ டைவது இல்லை என்பதுபெற்றும்—நிகர்செய்வாருடைய வெக எனககூட்டுக.—பயம்என்றது-அபயவரத்துக்கு ஏற்பப்பகையி ல்வரும் அச்சமும், வறுமையினால்வரும் அச்சமும்ஆம், இரப்பு என்றது-பகையினால்வரும் இரப்பும் வறுமையினால்வரும் இர ப்பும்ஆம்.—உற்பவிக்கும் காரணப்பொருள் என்று சொல்லப் பட்ட வேர் - முக்குணங்கள். அதுவளரும் ஓர் பூமியானவள் என்க.—ஏகாரம்-பிரிநிலை—தாவரப்பொருளின மூலமேதனையு ஞாலமே என்று பாடமாயின், உற்பவிககும் காரணப்பொருளி னுடைய வேரானயளே விரிந்திருக்கும் உலகின்வடிவாய் இரு க்கின்றவளே எனப்பொருளுரைக்க—ஆல்-அசை.—[இது தேவி யுடையபாதமே இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்கும் எனக்கூறியது.

தொடுகரச்சிலை தொடப்பொறுமலர் சுரும்புநாணிடு வளைதந்
துகோ, லடுபடைத்தலைவனார் வசந்தமலை தென்றறேருருவ மரு
வமா, முடுகுகொற்றமத னொருவனிப்புவன முற்றிகொள்ள மு
டிவிலா, நெடுமலர்க்கணருள் சிறிதளித்தனைகொ ணீலியேகரக
பாலியே.

(இ-ள்.) நீலநிறத்தையுடையவளே, கரத்திலே கபாலத்தையுடையவளே, அம்புதொடுக்குங் கையிற்பிடித்த வில்லானது கையினால் தொடுதற்கும் பொறுத்தமலர் அதற்கு வண்டேநாணாயவதும் ஐந்தம்பே அடுந்தொழிலையுடைய படைத்தலைவனானவர் வசந்தகாலம் போரிற்செலுத்துகின்றதேர் மெல்ல இயங்குகின்ற தென்றற்காற்று உருவமும் அருவமே இவ்வுறுப்புக்களையுடைய யாவரையும் முடுகுகின்ற வீரத்தைப்பொருந்திய காமனும் வேறோர் துணையில்லாத ஒருவனே இப்படி நொய்வாயிருக்கின்றவன் இப்புவனமுழுதும் வெற்றிகொள்ளும்படிக்கு நெடியமலர்போலுங் கண்ணினின்று ஒழியாத அருளிற்சிறிது அவனுக்குக் கொடுத்தனையோ எனக்கு அறியப்படுவதாம் வலி இல்லையென்பது பெற்றாம்.—நீசொல்வாயாக என்பது எஞ்சிநின்றது. கருப்புச்சிலைமறையப் பூமாலை சுற்றியிருக்கப்படுதலால் ஒற்றுமைநயம்பற்றி மலர்ச்சிலை எனப்பட்டது—விகாரத்தால கரும்பு கருப்பு எனவாயிற்று. "உருவக வுவமையிற் றிணைசினை முதல்கள் - பிறழ்தலும் பிறவும் பேணர்கொளலே" என்பது கொண்டு படைத்தலைவனார் என்னும் உயர்திணைப்பெயர் வசந்தகாலம்என அஃறிணைப்பெயராயிற்று.—ஐந்தம்பாவன - தாம

ரா-சூதம்-அசோகம்-முல்லை-நீலம்-இவை—கொல் - ஐயம்-அருளில் சிறிது அளித்தனை ஆதலால் உனதுபெருமையேபெருமை என்று பொருளுரைத்து கொள்க என்பதை அசையாக்கினும் பொருந்தும். ஒருவனுக்குக்கேடுதானே ஆக்கம் என்றாற்போல அருவந்தானே உருவம் என்றார். "குணந்தொழின்முதலிய குறைபடுதன்மையின் மேம்படவொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்" என்பதுகொண்டு மதன் என்னும் ஒருபொருள் உறுப்புகளினால் குறைபட்டும் அப்பொருள் மேம்படுவதாக உரைத்தமையால், இதனுள் உறுப்புக்குறை விசேடம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. "யானையிரதம்பரியாளிவையில்லைத்-தானுமனங்கனறனுக்கரும்பு-தேனோர்மரம்பாவென்றுவடுப்படுத்தான்மாரனுலகங்கண் மூன்றுமொருங்கு" இஃது அவ்வலங்காரத்துக்குப் பிறர்காட்டியபாட்டு இருத்தலும் அறிக. [இது தேவியருளின் செய்கை கூறியது.] ரு

மாயன்வணங்கியுன் மால்வடிவங்கொள வாடுமொன்றுயர்போதாதோ, தூயமதன்றொழு வாண்வடிவம்புணர் தோகைகண்வண்டயிறேனேபோன், மேயவழங்குமுருபமதென்சொல மேவிதுகண்டவர்வாழ்வாரோ, நீயதிரஞ்சகி மோகனவஞ்சகி நீசெய்வதொன்றலமாதாவே.

(இ-ள்.) தாயே, திருமாலானவன் உன்னைப்பூசித்துவணங்கியவதனால் பண்டு மயக்கத்தைச்செய்யும் உன்னுடைய பெண்வடிவைக்கொள்ள அப்பொழுது சிவன் வாடுந்துயரம் அமையாதோ தூய்மையுடைய காமனானவன் உன்னைப் பூசித்துத்தொழ

அவனுக்கு ஆண்வடிவத்தினுள் அவனோடுபுணரும் இரதியுடைய கண்களானவண்டுகள் உண்கின்ற பூத்தேன்போல உண்ணும்படிக்கு நீ அப்பொழுது கொடுக்கின்ற அழகின்பெருமையை எவ்வாறு உரைப்பேன், சிவனும் இரதியும் இவ்வாறாயினர் என்றால் இவரன்றி இவ்விருவகை வடிவையுங் கண்டவர்கள் உயிருடன் இருந்துவாழ்வாரோ, ஆதலால்நீ மிகவும்பிரியம்பண்ணுகின்றவள்மோகனத்தினாலே வஞ்சிக்கின்றவள் நீசெய்வது ஒரு செயலல்ல-எ-று. * இதனால்உன்னைப்பூசித்தவர்கள் அடையப்படாத வரமெல்லாம் அடையலாம்என்பதுபெற்றாம்செயஎன்னும் வினைஎச்சத்தைத்தன்மையொருமை வினைமுற்றாக்குக.—பூவில்லும்-பூவம்பும்-சைத்தியம்-சௌரப்பியம்-மாந்தியம்- என்கின்றமுக்குணங்களோடு கூடிவருகின்றதென்றற்றேரும் அமுதகிரணங்களையுடைய திங்கட்குடையும் பூஞ்சோலையாகிய பாசறையும் உடையவனாதலால் தூயமதன்என்றும் சிவனால் வரம்பெற்ற ஓரிருடி அச்சிவனைக் கொல்லக்கருதிச் செல்லும்பொழுது திருமாலானவன் தேவியுடைய வடிவையெடுத்து அவ்விருடியை வஞ்சித்துக்கொன்றான் அவனையறிந்து அவ்வடிவைக் காட்டுவாயாகஎன்று சிவன் அத்திருமாலைக்கண்டுசொல்ல மீண்டுந் தேவியினுடைய வடிவங்கொண்டபடியினாலே சிவன் விகாரத்தையடைந்தான் என்பது முதற்கதையாதலால் வாடுமான்றயர்போதாதோ என்றும் கூறினர். மேய்தல்-உண்ணுதல்-அது என்பது-பகுதிப்பொருள்விகுதி—ஒகாரங்கள் இரண்டும்-எதிர்மறை இதனுள் - உருவத்திற்குத்தேனையும், கண்ணிற்குவண்டையும், உவமையாககியவதனாலும், வண்டு உண்பதைக் கண்

உண்பதற்கு உவமையாக்கியவதனானும் பண்புத்தொழிலும் பற்றியவுவமை என்னும் அலங்காரமும், மோகனவஞ்சகி என்று இகழ்வதுபோலப் புகழ்ந்தமையால் புகழாப்புகழ்ச்சியலங்காரமுங்காண்க. [இது தேவியை வந்தித்துப் பெற்றோர் பயன் கூறியது.] (சு)

மேகலைபொங்கம தாசலகும்பமெ னுமுலைகண்டிடை சோரா
நீர், மாகவளங்கெழு நாணிறையம்புலி வாண்முகமம்புவி லே
டார்போ, தேகநெடுங்கழை பாசமொடங்குச மேர்பெறவந்த
ருள் காபாலி, நீசமலத்திசழ் தாள்வருடென்றர னீர்மையின்
விஞ்சியகோமாதே.

(இ-ள்.) கபாலத்தையுடையவளே, அரனது பீர்மையினும் மிகுந்த ஒளியையுடையமாதே கமலம்போல்விளங்குகின்ற என்னுடைய தாள்களை அடிமைத்தொழிலை உடையானென்னும் உரிமையால் நீ வருடென்று என்முன் மதத்தையுடைய யானையினது மத்தகந்தானேஎன்று முலையைக்கருதி அச்சமுற்று மருங்குநடுங்க அதன்மேல்கிடக்கின்ற மேகலைஅசைய நீருண்டமேகங்கள் வளம்பொருந்துகின்றநாளில் பதினாறுகலையும் நிறைந்த அம்புலிபோலும் ஒளிபொருந்திய முகத்தோடுகூடி இதழ்பொருந்திய பூவம்பும் ஒப்பற்ற நெடியகருப்புவில்லும் பாசமும் அங்குசமும் நாலுகையினிடத்தும் அழகுபெற வந்தருள்வாயாக-எ-று. * இதனால் நீ என்முன்வரின் எல்லா இன்பங்களையும் அடைவேன என்பதுபெற்றாம்,—கோமாது என்பதற்குத் தெய்வமகளிர்க்கெல்லாம் இராசமாதேஎன்று பொருள்

உரைப்பினும் அமையும்—என்னுடையதாளே வருடுஎன்று என்முன் இவ்வண்ணம்வந்தருள் எனக்கூட்டுக. மதத்தையுடைய அசலம்எனவே யானைஎன்பதாயிற்று. "சொற்றிரியினும் பொருடிரியா வினைக்குறை" என்பதுகொண்டு சோராஎன்னும் வினையெச்சத்தைச் சோரஎனக்கொள்க.—நீர்மகாவளங்கெழுகாணிறை யம்புலிஎன்றது சரற்காலத்துச் சந்திரனை—அஃதுஒளிவிளங்கி இருக்கும், அம்பும் - வில்லும்-பாசமும் - அங்குசமும் சொல்லவே நாலுகைகள் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. இதனுள் அம்பும்வில்லும் நிரலேநிறுத்தி முறையே போதுகழைஎனப் பொருள்கொண்டமையால் நிரநிறைஎன்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது தேவியைநோக்கி என்முன் வந்தருள் எனக்கூறியது.] (எ)

ஆரமுதின்கடல்வேலிசெழுந்தருவாய்மணிபம்பியநீடு
பாரகடம்படர்காவிலருங்கொடைபாய்மணிமண்டபவீடே
கோரசிவன்பரமேசனுமஞ்சமொர்கூர்பரியங்கமெனமேலே
சீரடரும்பராணமுறுங்களிதேவரருந்துவர்பூமாதே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் இதழையுடைய தாமரைப்பூவிலே இருக்கின்றமாதே, அரிய அமுதத்தினையுடைய கடலின் நடுவே செழுமையையுடைய மடலின்நடுவே செழுமையையுடைய கற்பகத்தருக்கூட்டங்கள் வேலியாக அதன்நடுவே மணிகள்நெருங்கிய ஓர்தீபம் அதன்நடுவே பருத்த அரையையுடைய கடப்பமரங்கள் செறிந்தவனம் அதன்நடுவே அரிய கொடையையுடைய இரணங்கள் பத்திபாய்கின்ற சிந்தாமணிகளால் செய்ததோர் மண

டபமாகிய வீடு அதன்நடுவே கோரத்தையுடைய சிவஞானவன் மேற்கவித்திருக்கின்ற உனதுமஞ்சம் அதன்நடுவே பரமேசுரனானவன் உனது கட்டிலென்று அதன்மேலே மேற்பட்ட ஞானத்தினால் நீ யோகநித்திரையாக இன்புறுநின்ற செறியும் மகிழ்ச்சியை அரியதவத்தையுடையவர் அனுபவிப்பர்-எ-று. * இதனால் இவ்வாறு உணரப்பெறும் உவகைஎன்பதுபெற்றாம்—இதனுள் செல்வத்தின் உயர்ச்சியை மிகுத்துச்சொன்னமையால் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும், நிரலேநிறுத்திப் பொருள் கொண்டமையால் நிரனிறை என்னும் அலங்காரமுங்காண்க. [இது தேவியோகநித்திரைகொள்ளுந் தானங்கூறியது.] (அ)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மூலமணிபூரபத்தே டிலிங்கமார்பு
   முதுகளம்விற்புருவநடு மொழிவதாறு
ஞாலமுமென்புனலுமனற் பிழம்புங்காலு
   நாதமுறுபெருவெளியு மனமுமாக
மேலனுகிக்குளபதத்தைப் பின்னிட்டப்பான்
   மென்கமலத்தாயிரந்தோட் டருணபீடத்
தாலவிடம்பருகியதன் மகிழ்நரோடு
   மானந்தமுறும்பொருளை யறியலாமே.

(இ-ள்.) மூலாதாரமும் மணிபூரகமும் இலிங்கத்தானமாகிய சுவாதிட்டானமும் மார்பிடமாகிய அனாகதமும் பெருமையையுடைய கழுத்தாகியவிசுத்தியும் விற்போன்ற புருவநடுவாகிய ஆக்கினையும், எனமொழிப்படுவதான ஆறாதாரமும் முறையே

பூமியும் மெல்லியபுனலும் அனற்செறிவும் காற்றும் ஓசையுற்றி ருக்கின்ற பெரிய ஆகாயமும் மனமுமாய் இருக்க, அப்படியிரு க்கின்ற ஆறுதாரங்களை மூலாதாரத்திலும் இருந்து பேதித்து மேற்சென்று இவற்றைப்பின்னிட்டு ஆறுதாரத்துக்குமேலாய் இருக்கின்ற ஆயிரமிதழையுடைய மெல்லியகமலமாகிய சிவந்த பீடத்திலே பாம்பின் விடத்தைஉண்ட கண்ணுடைய கணவராகி ய சதாசிவனுனவருடனேகூடி மகிழ்ச்சியைப்பெறும் பொரு ளாகிய குண்டலிசத்தியை அவ்விடத்திலே யோகத்தினுல் அறி யலாம்-எ-று. * இதனுல் அதனை அறிவதே வீடுஎன்பது பெற் ரும்—ஆலம் - ஆகுபெயர்—தாமரைக்கிழங்கு போன்றிருக்கும் மூலாதாரத்தைப்பற்றிப்புழையோடுபொருந்திய இடைபிங்கலை சுழுமுனையென மூன்றுநாடிஎழுந்துநிற்கும் அவற்றுள் இடை யும் பிங்கலையும் நாசியிருடக்கமாகலந்து நிற்கும். சுழுமுனை-ஆ றாதாரமாகிய ஆறுகமலத்தையும் கோத்துக்கொண்டு அவற்றி ன்மேல் ஆயிரவிதழ்க்கமலத்தை நுனியிலே கொண்டுநிற்கும். அச்சுழுமுனைநாடியினூடே அநேகங்காந்திகளுடனே பாம்பின் வடிவாய் இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி உடலைவளைத்து மூலாதா ரத்தின்மேலே படத்தைவைத்துக்கொண்டு யோகநித்திரைசெ ய்யும் அதனுல் இம்மூன்றுநாடியையும் மலமூத்திரமல்லன் அன் னம்முதலானவை வாயுவைப்பூரிக்கவொட்டாமல் நெருக்காத படிக்கு அவற்றை நீங்கச்செய்து வாயுவைப்பூரித்தால் ஒடுங்கி யநாடி தாமரை நாளம்போல நிமிரும். இப்படிச்செய்துவரும் யோகப்பயிற்சியால் அபானத்துவாரவழி காற்றுச்செல்லாமல இடகைகாற்குதிகையக் குறித்தில் ஊன்றி வலக்காற்குதிகைய இலி

ங்கத்தானத்தில் ஊன்றி ஆதனமாக இருந்து இடைபிங்கலை என்னும் நாசித்துவாரம் இரண்டினுள் ஒன்றையடைத்து ஒரு துவாரத்தால் வாயுவைப் பூரகஞ்செய்யுமளவில் அதனிடை நிரம்பி மூலாதாரத்தைமுட்டிப் பிளப மற்றநாடிவழியேசெல்லும் அதுவும் நிரம்பப் பூரிக்குமளவில் அவ்வாயு மீண்டும் மூலாதாரத்தைமுட்டிச் சுழுமுனைநாடிவழியேசெல்லும் அதுவும் நிரம்பப்பூரித்து அவ்வாயுவைக் கும்பிக்குமளவில் சுவாதிட்டானத்தில் இருக்கின்ற அக்கினிமூண்டு சுடர்விடும் அப்பொழுது மூலாதாரத்திலே தலைவைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி அவ்வெப்பத்தினாலே மேல்நோக்கிச் சுழுமுனைநாடியின் வழியே ஆறாதாரத்தையுங்கடந்து ஆயிரமிதழையுடைய தாமரையில் இருக்கின்ற சதாசிவனுடனே சையோகமாம், அதனால் இவ்வாறுகூறினார். இதற்குச்சகாயம் வாயுவும், அக்கினியும், ஆம். பூதம்ஐந்தும், தன்மாத்திரை ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனமும் ஆகத்தத்துவம் இருபத்தொன்று. இவற்றோடு மாயை சுத்தவித்தை மகேசுரன் சதாசிவன் இவர்களைக்கூட்ட இருபத்தைந்தாம். இதனுள் இருபத்தொருதத்துவமும மாயையுடனே பொருந்துகையினாலே இவை பிரகிருதி என்னப்படும். மகேசுரன் எப்பாற்படுமெனில் அவனும மாயையுடனேகூடுகையினாலே அவனையுங்கூட்டி இருபத்துமூன்று தத்துவமும பிரகிருதியெனவாம். மாயை யாதுடனேகூடுமோ அவ்வளவும் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படும்.— இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய சுத்தவித்தை இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகிய சதாசிவனுடன் கூடியகூட்டம் - இருபத்

தாருந்தத்துவமாம்.—அதுவே பரமான்மா. சிவமெனும்பொருளும் திசர்ஜியோடுசேர்ந்தென் தொழிலும் வல்லதாமிவன் பிரிந்திடி னியங்குதற்கு ரிமிறு முறையிலாக்கும் என்றது இது தனித்திருக்கில் காரியமில்லை கூடியவாதலாற் காரியமுண்டு ஆனபடியினாலே சுத்தவித்தையும சதாசிவனும் கூடியகூட்டந்தானே ஒருதத்துவமென்னப்பட்டது. ஆதலால் அக்குண்டலிசத்தியாகிய சுத்தவித்தை சதாசிவனுடனே புணரும்புணர்ச்சியைச் சிரியமேதவிடையிற்று.—குலபதம்என்பது-ஆறாதாரம் மூலாதாரம் குதத்தினும் இலிங்கத்தானமாகும் நடுமணி பூரகம் உந்தியினிடம்-மற்ற நாலாதாரத்தின் இடமும் இக்கவியினாலே அறியப்படும். மூலாதாரத்தைச்சொன்னபின்பு சுவாதிட்டானத்தைச்சொல்லாது மணிபூரகத்தைச்சொல்லிப் பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச்சொன்னது தோன்றுங்காரிய முறைமைபற்றி இதனுள் நிலைநினைவு என்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந் தானம் விட்டுச் செல்லுமாறு கூறியது.] (௯)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தாளிணைக்கமலமூறித் தருமமிழ்துடலமூழ்க
மீளவப்படுங்களையாவும் விட்டுமுற்பழையமூலம்
வாளரவென்னவாகம் வளைத்துயர்பணைத்திறேறு
நாளுமைக்கயற்கண்டுஞ்சு ஞானவானந்தமின்னே.

(இ-ள்.) சிரத்திலே ஆயிரம் இதழுடனேகூடியிருக்கும் தாமரையின் நடுவேவீற்றிருக்கின்ற ஞானமகிழ்ச்சியையுடைய மின்

போன்ற குண்டலிசத்தி தன்னுடைய இரண்டு பாதகமலங்களி
னும் உள்ளிருந்து ஊறிப்புறப்படும் அமுதம் உள்ளண்ணத்தி
ன்வழியே நாநுனியைச்செலுத்திப் பருகுதலால் உடலிலேபர
ந்து எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளையும் நனைப்ப அதின் பின்பு கு
ம்பித்த வாயுவை ரேசிப்ப அதனல் மீண்டு அவ்விடங்களையெ
ல்லாம் அடைவிலே விட்டுக் கீழ்இறங்கித் தான் முன்இருந்த
பழையமூலாதாரத்திலே ஒளியையுடைய பாம்பென்ன உடல்வ
ளைத்து மேற்கொண்டிருக்கின்ற படத்தையுடையதாய் நாடோ
றும் மையையுடைய கயல்போன்ற கண்ணினல் யோகநித்தி
ரை செய்யாநிற்கும்-எ-று. * இதனல் அப்படித் துஞ்சுஞ் சத்தி
யைக்காண்பதே காண்டகேகாட்சி என்பதுபெறாம்: இவ்வாறு
உடம்பில் அமுதம் பாக்கும்பொழுது அளவிறந்த இன்பமும்
அண்டத்திலே உள்ளவையும் அனேகங்காட்சியும் பிண்டத்திலே
தோன்றும்—உலகத்தில் பாம்புவளையிற்புகுந்தபொழுது உடல்
வளைந்து உடம்பின்மேல் படத்தை வைக்கும்—அது பாம்புக்கு
உள்ளதொழில் அதுபோலக் குண்டலிசத்தியும் உடல்வளைத்
து உடம்பின்மேல் படம்வைக்கும் குண்டலியுடைய மகடே ல
டியையேநோக்கித் தாளிணைக்கமலம் என்றும், கயற்கண்ணென்று
ம் கூறினர்.—வ காரம் - ஈற்றசை, அன்றியும் மின்னே என்
றதை விளியாக்கி மின்போன்றவளே மேற்கூறிய குண்டலிசத்
தி துஞ்சும்என்று பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். இதனு
ன் தன்மைஎன்னும் அலங்காரம் காண்க [இதுகுண்டலிசத்தி
தான் இருக்குந்தானத்தைமீண்டு அடையுமாறுகூறியது.] (ஏ)

(எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சிவகோணமுற்பகர்வ தொருநாலுசத்திநெறி
செறிகோணமத் தொடருமருவுகோ
ணவகோணமுட்படுவ தெழுமூவிரட்டியொரு
நவில்கோண முற்றதுவுமவலயமா
யிவராநிரைத்தகள மிருநாலுமெட்டிணையு
மெழிலாய வட்டமொடுசதுரமா
யுவமானமற்றதனி தனிமூவகைக்கணுமெ
னுயம்பாத முற்றசிறுவரை௪ளே.

(இ-ள்.) முன்சொல்லப்படுவதாகிய சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும்ஆகிய இவ்வொன்பது கோணத்தினுள் ளும் உண்டாவது நாற்பத்துமூக்கோணம் இப்படி நாற்பத்து மூக்கோணமாக உற்றதுவும் அதற்கு மேல்வட்டமாக எழுதிநி ரைத்த எட்டிதழும், அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நிரைத் த பதினாறிதழும் அதற்குமேல் அழகுபொருந்திய மூன்று வ ட்டத்தினிடமும் அதற்குமேல் மூன்று சதுரத்தினிடமும் என் னுடைய உவமைபாதம பொருந்திய இரேகைகள்-எ-று. * இத னால் இவ்விரேகைகளையுடைய சக்ரத்தைப் பூசிக்கவேண்டும் என்பதுபெற்றும்— சத்திநெறிசெறிகோணமத்தொடருமருவு கோண்) என்பது சத்தியினுடைய முறைமை பொருந்தியகோ ணம் அந்நான்கு கோணத்துடன்கூடிய ஒருகோணமெனவாம் எனவே ஐந்துகோணம் எனவாயிற்று— எழுமூவிரட்டியொரு நவில்கோணம் என்பது எழுமூவிரட்டியுடன்கூடப்புகல்கின்ற ஒருகோணம் எனவாம்—எனவே நாற்பத்துமூக்கோணம் என

வாயிற்று—(வட்டமொடு சதுரமாயுவமானமற்றதனி தனிமூவ கைக் கணும் என்பது வட்டத்துடன்சதுரமாய் ஒப்பற்ற தனி தனி மூவகையினிடமும்எனவாம். எனவே மூன்று வட்டத்தி னிடமும் மூன்று சதுரத்தினிடமும் எனவாயிற்று—வலமாய் என்பதனை இரண்டிடத்துங்கூட்டுக—கோண-விகாரம் "வின் பாவியோகெய்தவீடுவர்" என்றார் மேலோரும்—வலமாய் என் பதநுள் ஆய் என்னும் வினையெச்சத்தை ஆக எனக்கொள்க— அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் விகாரத்தால் அத்து என விரிந்த து—"இத்தைமெய்யெனக்கருதி யின்றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை" என்றார் மேலோரும்—சிவகோணம் நான்கும் கீழ் நோக்கியும் சத்திகோணம் ஐந்தும் மேல்நோக்கியும் தம்முள் புணரவே முக்கோணம் அதனைச்சூழ்ந்த எண்கோணமும் எண் கோணத்தைச்சூழ்ந்த பதின்கோணமும் பதின்கோணத்தைச் சூழ்ந்த மற்றொரு பதின்கோணமும் அவற்றைச்சூழ்ந்தபதினறு கோணமும் ஆக நாற்பத்துமுக்கோணமும்ஆகின்றபடியினலே கௌளமதத்துக்குச் சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந் தும் என்பதனையேவேண்டி அவற்றால் வருங்கோணங்களைப் பதினெட்டு வன்மமும் இருபத்துநாலுசந்தியும், ஆகவே கொள் ளப்படுதலால் முற்பசர்வது என்றுங்கூறினர். சமயமதத்துக் கே நாற்பத்துமுக்கோணம் எனவேண்டுவது. வன்மமாவது மூன்றிரேகை சந்தித்தது—சந்தியாவது இரண்டுரேகை சந்தித் தது—நான்குபுறத்தும் வாயில்விட்ட மூன்றுசதுரம் இட்டு அ

தன்நடுவே மூன்றுவட்டம்இட்டு அதன்நடுவே சூழ எட்டிதழ்
இட்டு அதன்நடுவே ஒன்பதிரேகை ஒன்றுக்கொன்று அளவுபெ
ற எழுதித்துடைக்கும் இரேகை அளவுஅறிந்து துடைக்க து
டைத்தபின் ஒன்பதிரேகையும், ஞாயிறு-திங்கள்-செவ்வாய்-புத
ன்-வியாழம்-வெள்ளி-சனி-இராகு-கேதுஎன ஒன்பதகோளின்
பெயரும் முறையேபெறும்.—அவற்றுள்-ஞாயிற்றைச் சனியுட
னும், திங்களைக் கேதுவுடனும், செவ்வாயை வட்டத்துடனும்,
புதனை இராகுவுடனும், கேதுவைப் புதனுடனும், இராகுவை
ஞாயிற்றுடனும், சனியை வட்டத்துடனும், வெள்ளியைத் தி
ங்களுடனும், வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும்கூட்ட நாற்பத்
துமூன்றுகோணமாய் இருக்கும்— இம்முறை எழுதுவது சங்
காரக்கிரமம் எனவாம். ஓர்முக்கோணம் அதற்குமேல் எண்
கோணமும் அதற்குமேல் பதின்கோணமும் அதற்குமேல் மற்
றொருபதின்கோணமும் அதற்குமேல் பதினாங்கோணமும்அதற்
குமேல்வட்டமும் எட்டிதழும் அதற்குமேல்பதினாறிதழும் அத
ற்குமேல் மூன்றுவட்டமும் அதற்குமேல மூன்றுசதுரமும்ஆக
முறையேஎழுதுவது சிருட்டிக்கிரமம் எனவாம். விந்துவைமுக்
கோணத்தில் எழுதுவது கௌளமதம் என்றும், முக்கோணத்
தின்கீழாக ஓர்சதுரம் இருக்கும் அதன்நடுவே விந்துவை எழு
துவது சமயமதம் என்றும்கூறுவார்.— விந்துச்சிவனவடிவும்,
முக்கோணம் சத்திவடிவுமாகும். இவ்வாறு எழுதிய விந்துவும்
முக்கோணமும் சந்திரகண்டம் என்றும், எண்கோணமும் இர
ண்டு பத்துக்கோணமும் பதினான்குகோணமும் அக்கினிகண்

டம் என்றும், அதற்குமேல் இருக்கின்ற நால்வகையும் சூரிய கண்டமென்றும் பெயர்பெறுதலின் இது திரிபுரசக்கரம்என்று சொல்லப்படும். ஆதலால் பகாதேவிக்குத் திரிபுரசுந்தரி எனப் பெயராயிற்று.—இச்சக்கரத்தின்வகையை யேல்வரும் பசுபதி தனிதிகொண்டு என்னுங் கவியுரையில் உணர்க. [இது தேவியி ருக்குஞ் சக்கரத்தைக்கூறியது.] (லக)

கலிவிருத்துறை.

ஆதிசுந்தரிவடிவினை யயன்முதற்புலவோ
ரோதுகண்டளவிடவல் தரமையிகழிமையோர்
மாதரிவ்விவள்கணவரொடுசாயுமெனினேர்
பேதைகொங்கைகள் பெறுவரெனமறுகுவராம்.

(இ-ள்.) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய திரிபுரசுந்தரியை நோக்கித் தம்மைத்தாங்களே இகழும் இமையோர்குலத்தில் பிறந்த மாதரானவர் இவ்விடத்திலே இருக்கின்ற இவளுடைய கணவரோடு சாயுச்சியத்தைத் தவத்தினால் அடைய யாம் பெறுவோமாயின் ஒப்பற்ற இம்மடமையுடையாள் கொங்கைகளை அணையப்பெறுவோம் அவ்வாறன்றியலே அணைதற்குக் கிட்டா என்று மனம்மறுகுவர், ஆதலால் அவளுடைய திருவழகை நான்முகன் நாரணன் இந்திரன் முதலாகிய புலவோர் யாதுகண்டு அளவிடுவது அதன்பெருமையை அளவிடமாட்டார்கள்-எ-று. * இத

ளால் உணர்விற்கேயன்றிக் கண்ணிற்கும் இன்பந்தருபவள் என்பதுபெற்றாம்—அழகினால் மிக்க தெய்வமகளிரும் இவ்வாறு எண்ணிய சாமுத்திரிகா லக்கணங்களினாலும் நுண்ணிய அழகினாலும் ஒளியினாலும் உருவம் அதிசயத்தைத்தருகின்றமையால் என்பது கண்டுகொள்ளவிடுவது என்றும், நாணம் - மடம் - அச்சம் - பயிர்ப்பு என்பன மகளிருடைய நற்குணங்கள் ஆதலால் பேதைஎன்றும் கூறினார். தெய்வமகளிர்யாவர் இந்திராணி - அரம்பை-உருப்பசி-திலோத்தமை-மேனகை - இவர்கள்முதலாயினோர் இதனுள் பெண்வடிவிறகுப் பெண்வடிவமையுடையார் ஆசைப்படுதலால், குணவதிசயம் எனனும் அலங்காரம்காண்க. [இத்தேவியுற்ற திருவழகை வியந்துகூறியது.] (௰௨)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அறக்கிழவன்மனிதன்விழை இல்லாக்கொச்சை
யழகிருந்தவூரிலிருந் தறவாணோனு
முதற்கருணைசொழுக்குநாடு தமுதவாரி
யூடுறுகினவனையா மகளிரெல்லா
மறைக்குழலுஞ்சரிந்திடவுந் துகிலுஞ்சோர
நாணழியவலைந்தறயுந்தவாடை
புறத்தவிழமயலொடும்பின் றொடர்வதென்றாற்
பொற்கொடிநின்புலமைகெவர் புகலவல்லார்.

(இ-ள்; ஒருவன் நெடுங்காலம் மூப்பையுடையகிழவன் -தெய்வமுமல்லன்-மனிதன் - அதுவுமன்றிக் காமவிரகில்லாத கொச்சையன்-அதுவுமன்றி அழகிருந்த ஊரிலிருந் தறியாதவனாயினும், மிகக் கருணைகொழிக்கும் உனது அமுதவாரியினிடத்து அடைந்தால் அவனைத் தெய்வமாதரெல்லாம் கற்பகமலர் நாற்றத்தையுடைய குழலும் சரிந்து - முலைமேல் தாங்கப்பட்ட உத்தரீயம் சோரநாணம் அழியக் கையினில் அணிந்த வளைகள்கழன்று பலவிடத்தும் விழஉடுத்த ஆடை இடையைவிட்டுப் புறமே அகல மயலோடும் பின்னேதொடர்வரென்று ஆகமங்கள் சொல்லுமென்றால், பொன்னாலாகிய கொடிபோன்றவளே-நீசெய்கின்ற அதிசயமானகாரியங்களை உலகத்தில் யாவர்புகழவல்லார் ஒருவரும்புகழமாட்டார்-எ-று. * இதனால் உன் கருணைக்குரியராவாரோ எழிலுடையார் என்பதுபெற்றாம்,—தெய்வமகளிர் மயலோடும் பின்றொடர்வா எனவே, மானிடமகளிர் படுங்காதலைச் சொல்லமுடியாது என்பதாயிற்று.—அவனுக்கு மிகுந்த இழிவினைப் பொருத்தவேண்டிக் கொச்சையென்னும் மொழிபடக்கூறினார்.—உம்மைகள் இரண்டும்-இழிவுசிறப்பு—இதனுள் உறுப்புக்குறைவிசேடம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது தேவியுடைய கருணையைவியந்து கூறியது.] (௰௩.)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பணைபார்புனற்கனலி வளிவான்மனத்திலறு பதினாலொழித்
தது முனைடைவிலே, யிணைநாலொழித்ததிரு கதிரோறவுற்றது
மூ விணைபோயதெட்டிறொடு கதிர்கனா லணையாநிலாத்ததுறு

கதிர்நாலடுத்ததத னளவாயிலக்கமறு வகையினு லுணராவுணா த்தகதிர் களின்மேலிருச்குமென தூலமைபாதசெக்கர் விரிகம லமே.

(இ-ள்) பணைத்த பாரும் புனலும் நெருப்பும் காற்றும் ஆகாயமும் மனமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வாறுதாரத்தினிட த்து முறையே அறுபதென்னு மெண்ணைவைத்து அவ்வெண் ணிலே நான்கு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்தாறுகிரணமும் மு ன்வைத் தொழித்தபடியே அறுபதென்னு மெண்ணில் எட்டு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்திரண்டுகிரணமும் அறுபதென்னு மெண்ணில் இரண்டுகூட்டப்பட்டதாகிய அறுபத்திரண்டுகிர ணமும் அறுபதென்னுமெண்ணில் ஆறு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்திநாலு கிரணமும் அறுபதென்னுமெண்ணில் பன்னிர ண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய எழுபத்திரண்டுகிரணமும் அறுப தென்னுமெண்ணில் ஒளிமிருந்த கிரணம் நான்குகூட்டப்பட் டதாகிய அறுபத்திநாலுகிரணமும் அதனதனளவாக இங்ஙன ஞ்சொல்லிய அறுவகையினால் உணர்ந்துரைத்த கிரணங்களின் மேலாயிருக்கும் என்னுடைய உமையினது பாதமாகிய சிவப் பையுடைய விரிந்தகமலம்-எ-று. * இதனால் இப்படியிருக்கின் ற பாதாரவிந்தத்தையே தரிசிக்கவேண்டும் என்பதுபெற்றும். எட்டினெடுகிர்கனு லணையாரினைத்தது என்பது கட்டுக்கதிர் களோடு நான்குகதிரா அணைத்து நினைத்ததெனக் கொள்ளப்ப டும்.—இதனிற்போந்தபொருள். மூலாதாரத்தில் ஐம்பத்தாறும் மணிபூரகத்தில் ஐம்பத்திரண்டும் சுவாதிட்டானத்தில் அறுபத் திரண்டும் அநாகதத்தில் ஐம்பத்துநான்கும் விசுத்தியில் எழுப

த்திரண்டும் ஆக்கினையில் அறுபத்துநான்குமாகிய முந்நூற்றறு பது கிரணங்களின்மேலே உமையுடைய பாதம் இருக்கும் என்பதாம்.—மூலாதாரமும் சுவாதிட்டானமும் அக்கினிகண்டம் என்றும், உருத்திரகிரந்திஎன்றும், ஆம். மணிபூரகமும் அநாகதமும்-சூரியகண்டம்என்றும், விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆம்.—விசுத்தியும் ஆக்கினையும் சந்திரகண்டம் என்றும், பிரமகிரந்தி என்றும், ஆம்.—சுவாதிட்டானத்தில் அக்கினியிருப்பதனால் உருத்திரகிரந்தி என்றும், அநாகதத்தில் சூரியன் இருப்பதனால் விட்டுணுகிரந்திஎன்றும், ஆக்கினையில் சந்திரன் இருப்பதனால் பிரமகிரந்தி என்றும், சொல்லப்பட்டன.—கிரந்தியாவன சுழுமுனைநாடியின் மூன்றுசுட்டிருக்கும். அவை.—குண்டலிசத்தி இக்கட்டைக் கடக்குந்தோறும் ஓரோரவத்தையாக மூன்றவத்தையுண்டாம்.—இவ்வகையுடைய ஆறுதாரத்திநுள் சுவாதிட்டானத்திலே இருக்கிற அக்கினியின் சுவாலைகள் நூற்றெட்டினுள் கீழ்முகமாக மூலாதாரத்திலே ஐம்பத்தாறும் மேன்முகமாக மணிபூரகத்திலே ஐம்பத்திரண்டும் சென்றிருக்கும்.—அநாகதத்திலே இருக்கிற சூரியகிரணங்கள் நூற்றுப்பதினாறனுள் கீழ்முகமாக மணிபூரத்தைக் கடந்து சுவாதிட்டானத்திலே அறுபத்திரண்டு சென்றிருக்க இதயத்தானமாகிய அவ்வநாகதத்திலே ஒழிந்த ஐம்பத்துநான்கும் இருக்கும்.—ஆக்கினையிலே இருக்கிற சந்திரகலைகள் நூற்றுப்பத்தாறனுள் கீழ்முகமாக விசுத்தியிலே எழுபத்திரண்டுசென்றிருக்க அவ்வாக்கினையிலே ஒழிந்த அறுபத்துநான்கும் இருக்கும்.—இம்முச்சுடரின் கிரணங்களை ஆறுதாரமும் அடைந்திருப்பதினால் அதனதன் கிரணமெ

னவாயின. ஒருபொருளின் குணம் ஒருபொருளினுடைய தாமோவெனில், சூரியனுடைய காந்திமேகத்தினிடத்தில் பத்தியாய அதனை மேகத்தினிறமென்றும் இந்திரவில்லி னிறமென்றுஞ் சொல்லப்படுதலால், ஆமென்க.—இக்கிரணங்க ளெல்லாவற்றையுங்கடந்து மேற்பட்டிருக்கிறபடியினாலே, கதிர்களின்மே லிருக்குமென றுமைபாதம் என்றார் - என்னை அடிமைக்கொள்ளும் பாதம் என்பதுபெற, எனது என்பதுடன் உமையைக் கூட்டாமல் பாதத்தைக் கூட்டுக.—அளவாய் என்னும் வினையெச்சம்-அளவாக எனவாம்.—இதனுள் நிரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது சடாதாரத்தின் கிரணங்கள் மேல் தேவி பாதார விந்தம் இருக்கும் எனக் கூறியது.] (௰௬)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உனதுசரற்காலமதி யனையமெய்யுருடல்குழைத்த பிறைச்ச
டையுங்கரங்களுன்கு, மனவரதமூறுமபய வரதஞானவுருட்ப
மூன்று வடமொடுபுத்தகமுமாக, நினைவிலர்முன்வழுத்திலர்பின்
வணங்காரொங்குனிறைத்தபசுந் தேனுமபொலிந்தாய், கலியு
மெனமதுரம்விளைந் தொழுகுபாடற் கவிதைபொழிவதுகயிலை
க் கடவுள்வாழ்வே.

(இ-ள்) கயிலையிலே இருக்கின்ற கடவுளுடைய செல்வமாயிருக்கின்றவளே சரற்காலத்திலே விளங்குகின்ற மதிபோன்ற உன்னுடைய மெய்யும் உடலையுங் வளைந்த பிறையை அணிந்த

சடையும் கரங்கள் நான்கினும் நாடோறும் உற்ற அபயமும் வரதமும் ஞானவருளைத்தருகின்ற படிகமாலையும் புத்தகமும் முன்னிற்பதாக முன்மனத்தினால் நினையார் பின்வாக்கினால் வழுத்தார் அதன்பின் மெய்யினால் வணங்கார் இப்படிப்பட்டவர் நிறைத்த பசுந்தேனும் குறுகக்காய்ந்தபாலும் தூயவாழைப்பழமும் கலந்தால் ஒத்தமதுரம் விளைந்து ஒழுகும் பாடலாகிய கவிதையை நாவினால் பொழிவது எவ்வாறு. பொழியமாட்டார்-எ-று. இவ்வாறு செய்வாராயின் இப்படிப்பட்ட கவிதையை உலகமெங்கும் பொழிவர் என்பதாயிற்று.—கனியை முந்திரிகைப்பழமெனினும், பொருந்தும். நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும் படிகமாலையும் புத்தகமும் ஆகத் தியானிப்பது மேல்வரும் இரண்டுகவிக்கும் ஒக்கும்.—இதற்கு வாக்குச்சித்தி தந்திரம் என்றுபெயர் சொல்லப்படும். [இதுமதுரகவி பாடவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்புகூறியது.] (கரு)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வாரின்பமுலைமலை மடந்தைகவிநாவலர் மனக்கமலவனமலர நீ, பேரின்பவிளவெயி றழைக்கும்ப்ரபைச்செய்ய செவ்விநிற முணைருமுரவோர், தாரின்பநறவொழுகு சுருளோதியிருள்விரவு தவளநிறவாணிகலைதேர், பேரின்பமதுரவலை யெறியமுதககவிதைகொடு பேருலகைமகிழ்விப்பரோ,

(இ-ள்) கவிகளை நாவினாற்சொல்ல வல்லாருடைய மனமாகிய கமலவனம் அலரும்படி நீண்டதேரிலே மகிழ்ச்சியை அடை

ந்திருக்கின்ற இளஞாயிற்றினுடைய வெயில்போல விரிக்குங் காந்தியை யுடைய கச்சினால் இன்பத்தைப்பெற்றிருக்கின்ற முலையாகிய மலையைச்சுமந்த மடந்தையின் அழகுதருகின்ற சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடையோர் மாலையிலே நின்று மதுரத்தை உடைய தேன் ஒழுகுகின்ற சுருண்ட குழலாகிய இருள் கலந்திருக்கின்ற வெண்மைநிறத்தையுடைய நாமகள் கூறியகலையிலே சேர்ந்தறிகின்ற பேரின்பச்சுவையாகிய திரை எறியும் அமுதகவிதையாகிய வெள்ளத்தைக்கொண்டு பெரியஉலகத்தில் உள்ளாரைமகிழ்விப்பர்-எ-று. * கமலவனம் அலரும்படி விரிக்குங் காந்தியையுடைய மடந்தையினது சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடையோர் எனக் கூட்டுக.—ஒதியிருள்விரவு என்பதற்குக் குழலிடத்து இருள்கலந்த என்று பொருளுரைப்பினும், பொருந்தும்.—நீபேரின்ப விளவெயில் எனவே-இளஞாயிறும், பேரின்ப மதுரவலையென்று யேகதேச வுருவகஞ்செய்தமையால்-வெள்ளமும், வருவிக்கப்பட்டன,—இப்படி அருணநிறத்தை யுடையவளாகத் தியானிக்குமளவில் பாசம் அங்குசம் கருப்புவில் பூங்கணைவரதம் அபயம் புத்தகம் படிகமாலை இவைகளினாலே விளங்குகின்ற எட்டுக்கைகளுடனே தியானிக்க வேண்டும் என்று உணர்க்கும் நூலும் உள.—கவிநாவலர்-வியாசர்முதலானோர். அவர்கள் பலராதலால் கமலவனம் என்றார்.—இதற்குக்காமராச கூடதந்திரம் என்று பெயர்சொல்லப்படும்.
[இது இன்பச்சுவை பெறுங்கவிதை பாடவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௰௯)

இந்துசிலையைப் பிளந்துண்ணிறம் வகுத்தனையவெழில்வச
னி யாதிமடவா, ரந்தவினைநால்வர்புடை குழமலைமங்கைதன
வருணவடிவுணரவறிவோர், கொந்தவிழவிரிதவள மலர்மங்கை
முககமல கோலபரிமளகவிதையாற், செந்தமிழின்வடகலையி
ன் முதுமொழிக்காவியத் தெளிபாடல்செய்யுமவரே.

(இ-ள்) சந்திரகாந்தத்தையுடைத்து உண்ணிறத்தை எடுத்து வகுத்தாற்போன்ற அழகுபொருந்திய வடிவையுடைய வசனியாதியாகிய மடவார் எண்மரும் பக்கத்திலே சூழ்ந்திருக்க மலையரசன் பெற்ற மங்கையினது அருணவுருவினை உணர அறிவோர் மணம் உள்ளிருந்து புறப்பட அலர்கின்ற வெண்மையையுடைய தாமரைமலரிலே யிருக்கின்றவாக்கின் செல்வி யுடைய முகமாகிய கமலத்திலே யிருக்கும் அழகும் பரிமளமும் உடைய கவிதையினாலே செந்தமிழினும் வடகலையினும் முதுமொழியைப் பொருந்திய காவியமாகிய தெளிந்தபாடலைச் செய்யுமவர்-எ-று. * உணரவறிவோர் செய்யுமவர் எனக்கூட்டுக.—வசனிமுதல் எண்மரும் தேவியைப்போல நாலுகையினும் அபயமும் வரதமும் படிகமாலையும் புத்தகமும் உடையவர்களாகத் தியானிக்கவேண்டியவதனால், உணரவறிவோர் என்றார்.—தேவியையும் வசனிமுதல் எண்மரையும்பாசம் அங்குசம் கருப்புவில் பூங்கணை வரதம் அபயம் புத்தகம் படிகமாலை இவைகளினாலே விளங்குகின்ற எட்டுக்கைகளுடனே தியானிக்கவேண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும் உள.—எண்மராவார்-வசனி-காமேஸ்வரி-மோகினி-விமலை-அருணை-சயினி-சர்வேஸ்வரி - கௌ

ளினி-என இவர்கள்.—இவர்கள் வடிவமாய் இருக்கின்ற எழுத் தாவன ஐம்பத்தோரெழுத்தில் கூட்டெழுத்தாகிய கடையெழு த்தொன்றுந்தள்ளி முறையே பதினறு ஐந்துநான்கு ஐந்து இ வை.—இவ்வகையையுடைய எண்மரையும் முக்கோணத்தைச் சூழ்ந்த எண்கோணங்களினும் சூழப்பட் டிருக்கின்றவர்களா கத் தியானிக்க.—இதற்குச் சத்திகூட தந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது காவியஞ்செய்ய வேண்டினோர் தியானி க்கும் இயல்பு கூறியது.] (௰எ)

உனதுகிறமெனுமிளைய கதிரவிவெயின்முழுகு முலகலட ய வெனநினைகுவோர், வினைகெழுமுகோலமறலி யனையவிழி புருவசிமுன் விரவுமரமகளிர்விழைவோ, ரனவரதமெனதமு து பொழிகவியுமுனதருளு மெனதுடலுமுயிருமுயிர்சூழ், ம னமுமதிலுணர்வும் வருகளியுமெனநினைவுருக மலையலாயனுத வுமயிலே.

(இ-ள்) மலையரசன்பெற்ற மயில்போன்றவளே, நாடோறும் அமுதுபொழிகின்ற எனதுகவியும் கவியின்பொருளாகிய உன து அருளும் எனதுவுடலும் உடலுட்பொருந்திய உயிரும் உ யிரினல் சூழப்பட்டமனமும் மனத்துடன்கூடிய அறிவும் அவ் வறிவுடன் கலந்த மகிழ்ச்சியும் ஆகிய இவை ஒன்றினுடன் ஒன்று எப்படிக் கலந்திருக்கின்றன அப்படியென நினைவு பர வசப்பட்டு உருகும்படி உனது நிறமென்று சொல்லப்பட்ட சந்தி ரா உடைய இளைய இரவியினது வெயிலிலே மூவுலகும் முழு

கூமென நினைவோர்-கொலைத்தொழிலோடு கூடிய மறலியனைய விழியையுடைய உருவசிமுதலாகப் பொருந்துகின்ற தெய்வமகளிரால் விரும்பப்படுவர்-எ-று. * நினைவு பரவசப்பட்டு உருகும்படி நினைவோர் எனக் கூட்டுக.—தெய்வமகளிரால் விரும்பப்படுவர் எனவே மானிடமகளிரும் நாகமகளிரும் விரும்புதலைச் சொல்லமுடியாது என்பதாயிற்று.—முழுகுதல் உள்ளும் புறமும் அக்காந்தியினால் நிரம்பப்பட்டிருத்தல்.—இதற்குச்சமரிடதந்திரம் என்று பெயர்சொல்லப்படும். [இது மகளிர்வசியம் வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௰௮)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆதிவிந்துவை முகமெனவிணைமுலை கீழிரண்டதன்வடிவெனவருகுதாழ், கோதறுஞ்சுடரொழ வழகொழுகுதரிகோணமொன்றெனவுணதெழிலிரதிதோய், காதலன்கலைதமதிடநினைபவர் காணுமங்கையர் கலைகொளலரியதோ, வோதிலிங்கிருசுடர்முலையனைய வுலோகமங்கையை மயல்செய்வர்கயலையே.

(இ-ள்) ஆயிரம் இதழைப்பொருந்திய கமலத்தை யுடையவளே, ஓர் பெண்ணினுடைய முகத்தை எப்பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்ற விந்தெனவும், அதன் கீழேயிரண்டுமுலையும் அவ்விந்துவின் வடிவு இரண்டு எனவும் அவற்றின் அருகு தாழ்ந்த குற்றம் நீங்குஞ் சுடர்மேலெழ அழகு ஒழுகும் முக்கோணம் ஒன்று இருப்பது எனவும், இரதியைக்கூடுகின்ற காதலனாகி

ய சீமொசித்த எழிலையுடைய மன்மதன் கலிமோனி தம்பீடத்தி லே விளையும் தாம் கரும்பு மங்கையர் உதித்த கணிகையவிலோ ன்னுகல அசியஜேதா. சொல்க்குசொகலின், நடுவிடத்தில் இரு க்கு இருவடரும் குகேபோலம் பொருந்தப்பெறும் உலகமாகிய மங்கைகளை போகஞ்செய்வள்-அது. * இவ்விடத்தில் இருந்து உலகமாகிய மங்கையை போகஞ்செய்வர் எனவே, குவலயத்து ள்ள மங்கையரையும் போகஞ்செய்ய செய்யமாட்டாது.—அவ ருக்குத் திரிகோணமாக விளங்கேன்டு அதுதாந் கோர்ற்கு டையிருப்பதொருது திரிகோணமென்றொரு பேரது.—கீ சொரித்த செழிலையுடைய மன்மதனென்பது மூன்றடியில மாய ன வளர்க்கின்றதுந் கலியபிக்கினக.—மன்மதகலியாவது. காமதகனம் இருக்கின்ற பெருந்தி அதுவிக்காரம், அதனை மூக்கோணத்தின் கடுமே அருணையாகத் தியானிக்கவேண் டும் அன்றியும் அதனை மூலாதாரம் அருணையாகத் தி யானிக்க வேண்டுமென்று உலகத்தும் தாறும் உள.—இத்தி யானதைமையப் பிரணவமென்று பெயர்சொல்லப்படும். [இத னைனை போகப்பிக்கவேண்டுமேனும் தியானிக்கும் இயல்பு கூ றியது.] (௰௩)

குடலம்பிணக்கினிக்காரமேயைக் காறுசெஞ்சிமுள்ளழிவுற விச
னமே, கோடிமெக்காறுருடலிலெபருகமிடிசெனி தூடெகுப்பொ
லைதமதிடமுணர்துவோர், காடெக்கொமிலிடமொருகுப்புமின
காடேப்பெக்கொடி யரகொனதுரியமேன், குடலுக்காம்லிறி
பொதியகுநிளின் குப்பகவெனபோபெழுநடலுருள்ளுமே.

(இ-ள்) ஆனந்தநிருத்தத்தைஉடைய அம்பிகையினது சந்திரசோந்தம்போலும் வடிவையும் அவ்வடிவினின்றும வழிவுறகின்ற கிரணவழியே ஓடி உடம்பினின்றும் எவ்விடமும் பெருகும் அமுதமென உள்ளிருந்து இயங்கும் ஒளியையும் வேறொரிடத்து நினையாமல் ஏமதடமாகத் தாம் ஆரும் நெஞ்சினுள்ளே நினைவோர் நோக்கவும், ஒருவனை மயக்குங் கொடியவிடமானது ஒப்பற்ற கருடனைக்கண்ட வெய்ய கொலைத்தொழிலையுடைய பாம்புபோலமுறிந்துபோம், அதுவுமன்றி ஒருவன்மேலே மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற அரிய சுரமானது அவருடையபார்வையிற்பொழியும் அமுததாரையிலே நனைக்கப்பட, அச்சுரத்தாலெலும்பொடு பற்றியழலும் உடல் குளிர்ச்சியை அடையும்-எ-று. * பிறர் அடைந்தவிடமுஞ் சுரமும் போக்குவார் எனவே அவையிரண்டுந் தம்மைவந்தடையா தென்பதாயிற்று.—நியானிக்கு மிடத்து வேறுபடாமல் தம்வயத்ததா யிருத்தலால்-ஆருநெஞ்சு என்றும், சந்திரகிரணங்களைப்போல இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட கிரணங்கள அமுதமயமாய் இருப்பதினால்-உடம்பெருகும்தேனையுடைமும்பரவை என்றும், கூறினார்.—அருஞ்சுரம்-கொடுத்தற்கு அரியசுரம் உம்மைகள் இரண்டும்-சிறப்பு-ஒருமையைத் தசையழலுதலன்றி என்பொடும் அழலும் உடல் எனப் பொருள்தரும் எச்சமாக்கினும், அமையும், இதற்குக் காருடப்பிரயோகம் என்று பெயர் சொல்லப்படும். [இது விடமும் சுரமும் தீர்க்கவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௨௰)

தனிமின்கொடி போலுமென்றுமுண்டக மாதின் மண்டலமூவ
கையின்கணேறு பானுவம்புலி தீயினிறங்களின் பான்மைகொ
ண்டிடு தாமரையாயிரஞ்சதிர், காவினுண்களி ஞானமுற்றுறுங்களைகாழ்
மலங்களின் மூவகைபொன்றிடு, போனசிந்தையின் மாயை
யொழிந்தவர் போதயின்புறு மாதியொடந்தமே.

(இ-ள்) வேதத்தினுடைய ஆதியும் அந்தமுமாக விருக்கின்ற வளே, மெல்லிய கமலங்கள் ஆறினையும் உடைய மூவகை மண்டலத்திலேயிட்டும் இருக்கின்ற சூரியன் சந்திரன் அக்கினியாகிய மூச்சுடரினுடைய ஒப்பற்ற நிறங்களொக்கின்ற அழகிதாகிய மின்கொடிபோலும் பான்மைகொண்டு அவற்றின் மேலாகவிருக்கும் ஆயிரஇதழ் உடைய கமலமாகிய வனத்தில் சதாசிவனோடுகூடி மகிழ்ச்சிபெற்றிருக்கின்ற உன்னுடைய ஞானகலையை வைராக்கியமுற்றிருக்கும் மூவகைமலங்களோடு கெட்டுப்போன சிந்தையினாலே மனமாயையை நீக்கினவருடைய அறிவு பேரின்பத்தையடையும்-எ-று. * இதனால் அவரோ யறிவுடையோர் என்பது என்பது பெற்றும்.—மூவகைமலங்கெடவே, அவற்றுள் அடங்கிய சிந்தையும் கெட்டுப்போம்.—ஆதலாலே மனமாயை நீக்கினவர் என விசேடித்துக் கூறப் பட்டார்.—மின்கொடி - மெய் ஞானத்துக்கு உவமை.—ஆறுதாரச்சக்கரமும் முண்டகவடிவாக இருத்தலால் முண்டகம் என ஆயின.—ஆறுதாரங்களி லிருக்கின்ற முறையே நீ பானு அம்புலியென்று கூறுமல், முறைபிறழக் கூறியது செய்யுளோசைபற்றி என்க.—அனேகம் இதழாதலால் கானனமும் ஆறுகமலத்துக்கும் மேலா

[illegible] எனவும் சொல்லப்பட்டது. ஓர் இச் [illegible] போலக் குண்டலிசத்திலம் பல [illegible] இருப்பவள். அதனுக் [illegible] காந்தி [illegible] கடாச [illegible] —க்கிசொரூபம். [இது சாமுத்திரிகா [illegible] இலக்ஷ ணமியம்பியது.] (௨௪)

[illegible]

(௨௫) [illegible] உன்னுடைய [illegible] என்று [illegible] உன்னுடைய [illegible] அதனை [illegible] காரணமாகும் [illegible]

லக்ஷ்மியை உகந்த உன்னுடைய தாளிலே சேர்கின்ற சாயுஜ்ய மாகிய நல்ல பெருவாழ்வையுங் கொடுப்பாய்-எ-று. * நான் சென்றுன் பெருவாழ்வும் வழங்குவை எனவே, அருத்தாபத்தி யால் சொன்முறையுஞ்சொன்றான் என்பது பெறப்பட்டது — தன்னுடைய பாட்டனுடைய பாட்டன் கைலாசனென்பது பற்றிப் பரம்பரை அடியார்க்கும் அடியான் என்பதுபொருந்த இவ்வாறு கூறினர் பொன்பிபனையுடையவன், அது ஒருவன் தன்னுடைய மகவை வேறுபேரிட்டு அழைப்பினும் தன்றன்மைபோ இசைதற்கு உரியன் எனலாம்.—அடி வழங்குதல்-தன்மேல் பறுவல் செய்தற்கு வாக்குக்கொடுக்கல் முதலாயின. உண்மை-எச்சம். சிறப்பு எனினும், பொருந்தும். மாதங்கி-மாதங்கருடைய மகள். சந்திரவித்தை வல்லவன் எனினும், ஆம். [இது தேவி விலாசத்து வரங்கொடுத்தல் கூறியது.] (உஉ)

ஆதிசங்கரர்பாதியுடம்பினை நாளுமம்பிகைபாதியும் விழுங்
மோ, நீதியன்றெனநாயகர்பங்கையு நீகவர்ந்தனையாலவ ரெங்
குணா, சோதிசெங்கதிர் மேனிநின்றது ஞாயமங்கமுழுவ
துகொங்கைபோ, மிசைவண்டிடலுறுமிளம்பிறை யேர்பொறி
த்தது நின்முடியென்றுமே.

(இ-ள்) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய சங்கரருடைய பாதி உடம்பை இனிதாகக் கவர்ந்து ஆளுகின்ற அம்பிகையே மற்றைப் பாதி உடலுங் கவராமல் விடுத்திருக்குமோ. இது நீதியல்லவென்று சங்கராகிய நாயகருடைய பாதி உடலையும் நீயேகவர்ந்

ராய். அதற்குக்காரணப்-பிரகிருதியினுடைய சேர்தி உன்மெ
ய்யாக நிறைகிறது. அப்படிப்பட்டவ கண்களுங் குகை
யே, மொன்னையும் நிரம்பே, உடன் வசிக்கின்ற நிள
ம்பிறை-நிலைடையும்பெண்ணும் அழகுபொழிகிறது. ஆதலால் அ
வர் எல்லிடத்து வளராய் இருப்பா-ன-று. * நிகரும் சிம்மெ
ட்டு மாலாயிறும் படைக்கப்பட்டார் என்பது பொருள்.—சந்
தர்க்கு அருணைசனனமும் மூன்றுகண்களும் முடியில் இள
ம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும். அவற்றைத் தேவி
யுடையவளாக நிருத்தலின் காயகர்களையும் சொக்கநி ன
ன்றார். அப்பன்னித் தேவிக்கு அருணைசன்னனமும் மூன்றுகண்
களும் முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும்.
அவற்றைக் கொண்டவருடையவராய் இருத்தலின், தேவியுடைய
உடன் நாயகர் சொல்லப்படுவென்று சொல்லின் அமையாதோ என
வினவுவாரை சொல்லிக்கொள்க துணிபென வேண்டும்
அதுவொன்றே இன்னே கண்டதான் என்க. பேசி-சொறும். ஆ
னம் ஒன்பம் அன்னை அமைந்த எனும் இடைச்சொல். மற்று ஒ
ரும் சொறாய்-ஏதியமை. [உத்தரர்களை சத்தில் சிவமடக்கி
த்த என்று சத்தியை உபாஸிப்பார்கள். அதுபற்றி இங்கு அத்
தபாசுபாயிராமல் கேறிருக்குந் தேவியைச் சிறப்பித்துக் கூறி
யது] (௨௬)

ஆதிமுனைடைன்மாலிவனைப்பட்ட கேசனைதநதாசிவனைந்து
பேர், மெதருத்தொழில்போனவினைத்தருள் விதுமத்தநனாநது

முன்பெண, யாதுமின்றியுமேவியொடெங்கரு மாலயுந்த
துஞானமிரக்குமோர், நீதியுந்திருவேபுருவங்கொடு நீசொலிங்
கிதவேவல்புரிந்ததே.

(இ-ள்) அழகையுடையவளே ஆதியாகிய கமலத்தலையுடைய நான்முகன் திருமால் சிவன் தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மகேசன் அந்தமாகிய சதாசிவன் என்னும் இப்பெயர்பெற்ற ஐவருடைய மேம்பாட்டுத் தகுதியைப் பெருந்தொழில்போல முறையே உலகங்களை விதித்தருளுகின்ற வீரம் விதித்தகாலந் தொடங்கிப் பரம்பரமாக உண்டென்று சொல்லும்படிக்கு அவ்வுலகங்கள் தழைக்கக்காத்தலும் யாதொருபொருளும் இல்லாமல் அழித்தலும் சீவான்மாவினுடைய சொருபத்தையும் பரமான்மாவையும் அறியாதபடிக்கு மயக்கஞ்செய்யும் திரோபாவமும் அறிவினுற் பிரமன்முதல் நால்வர்க்கும் அனுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற நீதியும் உன்னுடைய புருவங்கொண்டு நீசொல்லும் இங்கித ஏவலானது செய்தது-எ-று. * இதனுல் செய்யுந்தொழிற்கெல்லாம் நீயே காரணம் என்பதுபெற்றும். வாய்ச்சொல்லினுல் நிகழும் ஏவல்போலப் புருவநெறிப்பினலும் நிகழும் ஏவலாதலால், புருவங்கொடு நீசொலிங்கித வேவல் என்றார். ஏவல்என்னும் வினைப்பெயரெழுவாய் புரிந்தது என்னும் வினைமுற்றுப் பயனிலைகொண்டு முடிந்தது. ஆதிமுன்னோர்கள் என்றும் அந்த சதாசிவன் என்றுங் கூறியது தொழில்பற்றி எனக. இதனுள்-நிரனிறை என்னும் அலங்காரங் காண்க. [இது தேவிபுருவத்தினுல் ஏவும் ஏவலை வியந்து கூறியது.] (உ௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மூவருக்குமுதற்பிறப்புநின் முக்குணக்கடமென்றுமுன்
சேவடிக்கணிருப்பர் சென்னிகுவித்தசெங்கைபிரிக்கிலார்
பூவெடுத்தவர்சென்னிவைத்திடு போதமுந்தவராம்மைநின்
காவலம்பொதிதாளில்வைக்கவுமவர்சென்னிகட்குமே.

(இ-ள்) ராயோதாங்களாகிய அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்க்கும் முதற்பிறப்புடைய காரணம் உன்னுடைய முக்குணமாகிய கடமென்று உணர்ந்து முன்னைச் சேவடியின்கீழ் முடி பொருந்திக் குவித்த கைகளைப் பிரியாதவர்களாய் இருப்பர் ஆதலால் பூவினை எடுத்துத் தனித்தனி மூவர்முடிமேல் வைத்து அருச்சனை செய்யும் அறிவுடையோரானவர் அதனைவிட்டுப் பாதசரோஜத்தில் உள்ள அரிகுல் பொதியப்பட்ட உன்னுடைய தாளில் பூவினைவைத்து அருச்சனைசெய்ய, அம்மூவர் முடிகளும் [illegible] அடையும்-எ-று. * இதனால் உன்னைப் பூசிப்பதே [illegible] பின்னும் அத்தெய்வத்தைப் பூசிக்கவேண்டாம் என [illegible] அவர் சென்னிகளிலும் எனவே மூவரால் தாம் [illegible] தேவியாக் தாமடுமே மத்தைத்தும் செய்ய [illegible] அருச்சிப்போர் பெறுவர் எனக் குறித்து—இ [illegible] உ-ன்பது செருக்காவோதுதலைத்தலைப்பல்ல தூ கைகள்.— முக்குணமாவன - இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம் என இவை. இராசதம்-சிருட்டித்தொழிலைத் தோன்றுவிக்கும்; அயன் தாமதம்-சங்காரத் தொழிலைத் தோன்றுவிக்கும், அரன் அதன் பிரேரகன்; சாத்துவிகம்-பொறுப்பு அதனைத் தோற்றுவிக்கும்

ன், அரி-அவன் வைகுண்டவாசி, இவ்வாறன்றிச் சாத்துவிகத்தில் உண்டானான் அயன் தாமதத்தில் உண்டானான் அரி என்பாரும் உளர், தேவி மாணிக்கமயமாய் விளங்குகின்ற கட்டிலின் மேல் இருக்கும்பொழுது சாம்பூனதமென்னும் பொன்னால் மும்மூர்த்திகளும் மூன்றுகாலாகத் தாங்கும்படிசெய்த முக்காற் பீடம் பதித்திருவைந்து தெய்வமகளிரானவர் பாதந்தாங்க வைப்பர். ஆதலால் முன்சேவடிக்கணிருப்பர் என்றார்.—இதனால் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது. [இது தேவியுடைய பாதபூசையின் சிறப்பினைக் கூறியது.] (௨௫)

வேதாந்தகன்மால்புரந்தரன் வேதகண்டகுபேரனோ
டாதியெண்டிசைபாலர்பொன்றவு மாதியந்தமிலாததோர்
நாதர்பொன்றிலரோ தன்மங்கல நாணுறுந்திறமாதலா
லீதமைந்ததுயோகமம்பிகை நீலியென்பதுபாவமே.

(இ-ள்.) அம்பிகையே வேதத்தை யிரஞ்சிக்கச் செய்பவனாகிய நான்முகன் திருமால் என்னும் இவர்களும் அல்லாமல் புரந்தரன் சிவனுடைய தோழன் குபேரனோடு இவர்களும் எண்டிக்குப்பாலரும் மகாபிரளயங் கற்பமுதலாகிய [illegible] றார். [illegible] இறந்துபோகவும் தோற்றமும் முடிவும் தமக்கிலாத விமலனாகிய சதாசிவர் இறக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம்யாது. உன்னுடைய கண்டத்திலுள்ள மங்கலநாண் நீங்காமல் உறப்பெறுந்திறமே. ஆதலால் இதற்குவருதலை செய்யப்படும் கூட்டமேகூட்டம். அப்படியிருக்கவும் இவ்வுலகத்தார் நீலியென்றுசொல்லுவது பாவமாகயிருக்கிறது-எ-று. * இதனால் உனக்கு ஆட்பட்டவர்க்கும் இடையூ

து இல்லையென்பதுபெற்றும்—உன்மங்கலநாணுஞ் சுந்திரன் எனவே உனக்கு நாசம் இல்லை என்றவாறாயிற்று—“வினைமுற்றே வினையெச்ச மாகலுங் குறிப்புமுற் றீரெச்சமாகலு முளவே” என்பதுகொண்டு நீலாதது என்னும் எதிர்மறைவினைக்குறிப்புமுற்றை வினையெச்சமாகக் கொள்க—ஆதியந்தமி லாமலோர் நாதர் என்றுபாடம் ஓதுவாரும் உளர். நீலியென்பது நீலநிறத்தை உடையவளுக்கும் மனத்தின்கண் வைரத்தை உடையவளுக்கும் பெயராதலால், வைரம் உத்தமிக்குப் பொருந்தாது என்பதுபற்றி நீலியென்பது பாவமே என்றார்—ஓர் - அசை—இதனுள் நாதர் பொன்றா திருத்தற்கு மங்குல நாணுறுந்திறனே காரணமென எடுத்து உரைத்தமையால், ஏதுஎன்னும் அலங்காரங்காண்க.— [இது தேவியுடைய மங்கலநாண் சிறப்புக்கூறியது] (உக)

மொழிவதுன்செபமுத்திரைபாணியின் முயல்வதெங்குநடப்பனகோயில்சூழ், தொழிலருந்துவமுற்றமுறைகுதி துயில்வணைங்கள்களிப்பனயாவுநீ, யொழிவறுங்களியென்செயல்யாவையுமுனதுநன்சபவிச்செயலாகவே, யழிவறும்பதம் வைத்தருள் பேரொளி யளிவிளைந்துகளிப்பெறுநாதமே.

(உ-ள்) பெரிய ஒளியையுடைய கருணை விளையப்பட்டு உவகை மிகுந்த நாதமாய் இருக்கின்றவளே, யான் வாயினால் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் உன்னுடைய மந்திரமாகவும், யான் கையினால் செய்யுந்தொழில் எல்லாம் உன்னுடைய முத்திரையாகவும், யான் எவ்விடத்தும் நடக்குந்தொழிலெல்லாம் உன்

னுடைய கோயில் வாய்மருக் கொடிநிலைகளும், யான் உண்டான வெல்லாம உனக்குச்செய்யும் பகுதிகளும், யான் [illegible] பிலெல்லாம் உன்பேர் முறையிலும் [illegible] [illegible]களாகவும், யான் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விட்டு நீக்காமையிலும் உண்டாகிய மகிழ்ச்சி[illegible], [illegible] [illegible] சொல்லப்பட்ட [illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(இ-ள்) வாகேசப் பிரமன் இந்திரன் முதலியவர்களும் இவர் களைப் போன்றோர்களும் உண்டும் உணவெல்லாம் ஒழியப் பெ ரிய இளமையை யேற்குதற்குக் காரணமாகிய சுவை மிக்க அமுத மொப் அடிக்கடி உண்டும் இவர்களுடைய ஆயுசாகிய இறப் பை இருக்கின்றனர். உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் உ லகனைத்தும் விடமாயிருக்குங் கொடுமையான ஆலகால விஷத் தை. அதற்குக் காரணம் உன்னுடைய தோடங்களின் மகிமை யென்கிற வல்லமையே-யாம். * இதனுடைய உள் ளுக் கருத்துடைமைகளும் இடையூறு இல்லையெனபது பெருமை யாகும் இல்லையென்பது-இருபொருளில் அறியப்பட்டது. கண் ணாடியின் போல் காதலன் மாங்கல்யமே அதற்கு இவனுடைய காதலி மாங்கல்ய தன்மையின், அதனால் காரணமாகத் தேவ இமையவர் இருக்கின்ற வாயுமாகக் கூறினர்.—சுபேச் சு முன் போல்திருத்தமாக, பொன்தோடுமென்னப்பட்டது. பெரு கை பிரமன் முன்னதாமிருக்கப்படியும், பின்னது-கவர் ச்சியுடைய கற்றை தருகுத தொடர்தற்கு அரியமுதம் உ ணரும் பிரளயமென் சேர்க்கை-சொல்-அகை.—இவருள் எது எவ ரும் அவன் காரங்காக்க. [இது தேவியுடைய தோடங்களின் சிறப் பினைக் கூறியது.] (உஅ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடிவிருத்தம்.

முதுமறைதொழிலவன்றன மரிநுடமிருவிகருமிலை முமுப வன்புதெரிவில்லா-மேலா பகடுப்பனமுருகவரு மாலொடுமோ சயனத்து மீசனமுனகவனவய, வித்துமிருமனமுடையன் மழு

டமிறுகுலிசன்முடி யிறுகடினமிட்டறுமிருதாள், சதியமரவமரவ
ழி விலகிவரவரவெமது கடவுளெனுமொழிசலுறுகவே.

(இ-ள்) பழையமறைகள் புகழ்கின்ற எக்காலமும் இளமையோடுகூடிய வனிதையே, அயனும் அரியும் குலிசமென்னும் ஆயுதத்தையுடைய இந்திரனும் விழுந்துவணங்காமல் உன்னெதிரே பணிந்து கிடக்கும் வழியின் நடுவே செல்லாதலினால் உன் இல்லத்தை நோக்கிவரும் அரனைவிரைந்து நீயெதிர்கொள்ள வுன்னுடைய அடியின் வளைவால் இது பிரமனுடைய மகுடம் இது அரியினுடைய மகுடம் இது குலிசனுடையமகுடம் இம்மகுடங்கள் கடினம் அதனால் இருதாள் நோவும் விரைந்து நடக்கும் சதி அமரர் அயர்க இடறாமல் வழிவிலகி வருகவருக எம்முடைய தெய்வமேயென்று உன்னுடைய ஏவல்செய்தற்கு உரிய தெய்வமகளிர் சொல்லும் மொழிகளானவை-வளர்க-எ-று. * இதனால் அம்மொழிகள் என்செவிப்படச், செய்தபாவமெல்லாந் தீர்க்கும் என்பது பெற்றும்.—மலினமெய்த்தகிளவியும் வேறுவேறுவிரி என்பதுகொண்டு அமரஅமர வரவர என்றும் விரைவெச்சக்கிளவியடுக்கொண்டு முற்றும் இடைக்கடை அளவுவிலக்கென்டால் விரைந்தெழுந்துவருதல் உ துயிர்த்து ஓயல்பாதலால் - பதமியெதிர்கொள என்றும், சிறப்பும் சிறுதும், மேன்மையும் உடைய அடியாகலால் - உன்னடிவளைமையால் என்றும் கூறினர், முறையளவில் அட்டாங்கம் பஞ்சாங்கம் என்னும் விதப்பாடினர், இதுவும் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.— [இது எவைசெய்யோர் சொல்லும் மங்கலமொழியை யெடுத்துக் கூறியது.]

பசுபதிதன்மதிகொண் டறுபத்துநாலுபல கலைஞானமுங்கரு
ணையால், வழிவறநெடும்புவன மாயையின்மயக்கியதன் வழிவ
ருபெரும்பயனெலா, மிசைபெறவிளைத்ததும் பின்னுமுனதேவ
லா விளைவிலுனதாகமெலாம், இசைபெறவிளைத்தெதுவையுமி
துதரவளித்ததுவும் விமலையுன துரிமையலவோ.

(இ-ள்) உள்ளும் புறமும் அழுக்கின்மையை யுடையவளே. பசுபதியானவன் தன்னுடைய புத்திகொண்டு அறுபத்துநான் காகிய பலகலை ஞானத்தையும் வழிவற நெடியபுவனத்தின்கண் தனது கருணையினால் மாயைகொண்டு விரவச்செய்து இக்க லையினிடமாக வரும் பெரியபயன்களெல்லாம் புகழ்பெறும்படி செய்ததும், அதுவுமன்றிப் பின்னும் உன்னுடைய ஏவலினால் அவ்வறுபத்துநான்கு கலையினிடமாக வரும் பயன்களெல்லாம் விரைவில் பெறும்படி ஒப்பில்லாத உனதாகமத்தை உண்டாக்கி அப்பயன்களுமன்றி எவ்வகைப்பட்ட பயனையும் இக்கலைதானே தரக்கொடுத்ததும், உன்னை அப்பசுபதியானவன் மனைவியாகப் பெற்ற உரிமையினால் அல்லவோ-எ-று. * இதனால் உன்னையன்றி ஒருசித்தி பெறுவதில்லை என்பது பெற்றாம் எல்லாம் என்பது, அறுபத்துநான்கு கலையினிடமாகவரும் பயனெல்லாம் என்பன் றது - பசுபதியினுடைய அனுக்கிரகம் மாயைக்குக் காரணம். மாயை கலைகளை விரவச்செய்தற்குக் காரணம். அதனால் - கருணையால் வழிவறநெடும்புவனமாயையின் மயக்கியென்றும், அறுபத்துநான்கு கலையினால் வரும்பயன் இம்மைக்கன்றி மறுமைக் கில்லை-இஃது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்தருதலால் - இ

லையிலுளதாகமமெலா மிசைபெறவிளத்தெவையு மிதுதரவ
ல்ந்தருவும் என்றும், கூறினர்-வசிஷ்-வடு வெகின்றுவாங்கு நிமி
ர்சோன்" என்றார் பிறரும்-உதாரம் எதிர்மறை. அறுபத்துநான்
கு கலைகளாவன, மாயாசம்பிரதம், தத்துவசம்பிரதம், யோகி
னிசாலம், மாலினிவித்தை, மகாசம்மோகனம், மகேந்திரபேதம், த
ந்திரபேதம், குப்யசாத்திரம், கலாவாதம், கலாசாரம், குண்டி
காமதம், அஞ்சனவித்தை, பாதுகை பானபாத்திரம், பரகாயப
பிரவேசம், இரசவாதம், இவை முதலாயின. இவற்றுள்-மாயா
சம்பிரதம்-வீடத்தி லூர்போல வனம்போல மலைபோல நதிபோ
லத் தோற்றுவித்தல் தத்துவசம்பிரதம்- ஒருபூதத்தில் ஒருபூத
ம் தோற்றுவித்தல் இதனை மகேந்திர சாலமென்றுஞ் சொல்வர்
யோகினிசாலம்-யானத்தில் உபாசித்து யோகினிகளைக் காண்
பிப்பது. மாலினிவித்தை சமுத்திரத்தைக்கடக்கச்செய்வது, மகா
சம்மோகனம் விழித்திருக்கின்றவர்களை மெய்மறந்து நித்திரை
கொள்ளச்செய்வது. மகேந்திரபேதம்-மனத்தைப் பேதிக்கச்செய்
வது தந்திரபேதம் - ஒளித்தும் வெளிப்படாத மந்திரத்தை வெ
ளிப்படச் செய்வது. குப்யசாத்திரம் - வெளிப்பட்டதை மறைப்
பிப்பது. கலாவாதம்-மந்திரவித்தை-கலாசாரம் - வருணத்தை
அடக்கப்படுத்துவது குண்டிகாமதம் - குளிகையிலுமேல இளமை
அடைவது. அஞ்சனவித்தை-மறைபட்ட பொருளைக் காண்பிப்
பது-பாதுகை- செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்தி
ல்விடுவது. பானபாத்திரம்-ஒருகரகத்தில் நினைத்த பானமெல்
லாம் தருவது. பரகாயப்பிரவேசம் - பிராணனில்லாத உடம்பி
ல் புகுவது இரசவாதம்-உலோகத்தைப் பேதிக்கச்செய்வது.

துவ்வாறே அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் அறிக - ஆகமமாவது ஸ்ரீவித்தை-அது மந்திரமும் சக்கரமுமென இருவகைப்படும்- மந்திரம் முனிமேல்வருங் கவியுட்காண்க. சக்கரம் முன்சிவ கோணமென்றுங் கவியுட்கூறினர் அஃது அர்ச்சனைசெய்யும் முறைமையாவன-மேருப்பிரத்தாரம், கைலாயப்பிரத்தாரம், பூப்பிரத்தாரம், என மூவகையாம். சோடசநித்த தேவதைகள்தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது மேருப்பிரத்தாரமென்று வசிட்ட சங்கிதையிலே தேவியைநோக்கிச் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது, சோடசநித்ததேவதைகள் அக்கரவுருவமாக இருப்பதனால் அவ்வக்கரங்கள் தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது கைலாசப்பிரத்தாரமென்று சனந்த சங்கிதையிலே இருடிகளைநோக்கிச் சனந்தராலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வசனிமுதல் எண்மரும் நித்த தேவதைகள் பதினறுவரும் யோகினிகள் பன்னிருவரும் ஆகருஷணிகள் நால்வரும் பாசமும் அங்குசமுமென்று சொல்லபடும் தேவதைகள் சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது பூப்பிரத்தாரமென்று சனற்குமார சங்கிதையிலே சனற்குமாரராற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது, வசனிமுதல் எண்மரும் - முன்கூறப்பட்டனர் - நித்ததேவதைகள் பதினறுவராவார-திரிபுரசுந்தரி - காமேஸ்வரி-நித்தியாநித்தியை-பகமாலினி-நித்தியக்லின்னை-பேருண்டை-வன்னிவாசினி - மகாவித்தியேஸ்வரி-ரௌத்திரி-த்வரிதை - குலசுந்தரி-நித்தியா-நீலபதாகை - விசயை-சர்வமங்கலை - சுவாலாமாலினிகை - சித்திரை-என இவர்கள்-யோகினிகள்-பன்னிருவராவார் - வித்தியாயோகினி-ரேசி

காயோகினி-மோசிகாயோகினி - அமிர்தாயோகினி - தீவிகாயோகினி-விஞ்ஞானயோகினி - ஆப்பியாயோகினி - வியாப்பினியோகினி - மேயாயோகினி-வியோமரூபாயோகினி -சித்ரரூபாயோகினி-இலட்சுமியோகினி - என இவர்கள். ஆகருஷணிகள் நால்வராவார் - சந்தாகருஷணி-ரூபாகருஷணி-ரசாகருஷணி-பரிசாகருஷணி - என இவர்கள்.—உருத்திரயாமளம் என்னும் நூலினுள் இச்சக்கரம் தேவர் கந்தருவர் இயக்கர் இராக்கதர் அசுரர் இவர்களாலே உபாசிக்கப்பட்டதென்றும், நான்கு வருணத்துக்கும் நான்காசிரமத்துக்கும் உபாசிக்கத்தகுமென்றும், உபாசிக்கில் வாழ்நாளும் புகழும் நன்மக்களும் செல்வமும் வசியமும் சுவர்க்கமும் என இவைமுதலாயின நன்மைகளைத் தருமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது - இவற்றின் விரிவெல்லாம் அந்நூல்களிற்காண்க. [இது தேவியினுடைய வித்தைவந்தவாறு கூறியது.] (௧௯)

அரியதாகுஞ்சிவஞ் சத்திமதனவனிபின் பாதித்தன்மதிமதனவேள், பெருகுவானிந்திரன் பின்புபனைமதனன்மால் பேசினமுக்கண்டமடைவே, யுரியதாமந்தத்தின் மாயையும்முறையமைத்துறுமெழுத்தடையவுணர்வாற், றெரியினுமத்திறெறிமுனதுறப்பாமென்று செப்புநான்மறைகளுடையே.

(இ-ள்) உமையே அரியபொருளாய் இருக்கின்ற சிவத்தினுடைய எழுத்தும் சத்தியினுடைய எழுத்தும் மன்மதனுடைய எழுத்தும் பூமியினுடைய எழுத்தும் பின்பு சூரியனுடைய எழுத்தும் சந்திரனுடைய எழுத்தும் காமனுடைய எழுத்தும்

ஆகாயத்தினுடைய எழுத்தும் இந்திரனுடைய எழுத்தும் பின்பு பராசத்தியினுடைய எழுத்தும் காமனுடைய எழுத்தும் திருமாலுடைய எழுத்தும் ஆகிய இவற்றை விளங்கவுரைப்பின், இங்ஙனங் கூறிய மூன்று கண்டமும் உரியதாகப்பெறும் இறுதியின்கண் அடைவே மாயையினுடைய எழுத்தொன்றையும் மும் முறையாக அமைத்து இப்படிப் பதினைந்தாகப் பொருந்துகின்ற எழுத்துக்கள் அடைய உணர்வினால் தெரியுமிடத்து உன்னுடைய நாமத்துடன் அங்கமாய் இருக்கும் என்று நான்குவேதங்களும் செப்புகின்றன-எ-று. * இதனால் இம்மூல மந்திரங்கொண்டு அரியபலன்களைப் பெறலாம் என்பது பெற்றும்.—எழுத்தென்பதனை-யெல்லாவற்றோடும் கூட்டுக -கண்டங்களை அறியும்படிக்குப் பின்பு பின்பு-என்றார்.—கடைக்கண்டம் மூன்றெழுத்தும் முதற்கண்டம் நான்கெழுத்தும் இடைக்கண்டம் ஐந்தெழுத்துமாகக் கண்டந்தோறும் இறுதியின் மாயையினெழுத்தைப் பொருந்தி இருப்பதனால் தேவிக்குப் பஞ்சதசாக்ஷரி-என்னும் பெயர்பொருந்திற்று - முதற்கண்டத்தும் கடைசகண்டத்தும் சத்தியின் எழுத்தும் மூன்றுகண்டத்தும் காமன் எழுத்தும் வருதல் பயன்கருதிய முறைமை இம்மந்திரத்தினுடைய மூன்று கண்டங்களானவை முச்சுடரும் முச்சத்தியும் மூன்றவத்தையும் முக்குணமுமா யிருக்கும். இதன்விரிவு எல்லாம் உபதேச முறைமையால் உணர்க. [இது தேவியினுடைய மூலமந்திரங்கூறியது.] (௩௧)

போகயோகவிழைவினருண் மூலவித்தைதன்னின்முன்
னுகமாரன்யோனிபொன் னணங்கமைத்துநெய்யினால்

யோகமார்சிவத்தழற்கு ளோமமுற்றுவிமலையே
த்யாகமாமணிக்கொடக்க வலயமுட்செவிப்பரோ.

(இ-ள்.) விமலையே மோகத்தைச்செய்யும்போகங்களை விரும்பினோர்மேற் கூறிய உன்னுடைய மூலமந்திரத்தாதியிலே மாரனுடைய எழுத்தும் சத்தியினுடையஎழுத்தும் திருமகளுடைய எழுத்தும் முறையே அமைத்து இப்பதினெட்டு அக்கரமாக நின்றமந்திரத்தைச்சமித்து மக்கள்முதலிய எல்லாங்கூடி நிறைந்தசிவரூபமாய் இருக்கின்ற அக்கினியிலே காமதேனுவினுடைய நெய்யினால் ஓமஞ்செய்து தியாகத்தையுடைய பெரியசிந்தாமணிகளைக் கைக்கொண்டு அக்கவலயமாக அதனுட்செவிப்பர்-எ-று. * மந்திரத்தைச் செவிப்பர் எனக்கூட்டுக. போகம் சுவர்க்காதி போகம் - செபமாலை சிந்தாமணியெனச்சொல்லவே, நெய்காமதேனுவினுடையதென்பது வருவிக்கப்பட்டது, சிந்தாமணியும் காமதேனுவினுடைய நெய்யும் கிடைத்தற்கு உரியர் அல்லாதார் தாமரைமணியும் பசுவினெய்யும் கொள்வர். தாமரைமணியிற் செபித்தால் இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்குமென்று நூல்களிற் சொல்லப் படுகையால், பொதுப்படத் தியாகமாமணி என்றார். [இது முன்கூறிய மந்திரத்துடன் எழுத்துகள்கூட்டிச் செபிக்கும்முறைமை கூறியது.] (௫௨)

இருசுடர்மூலைத்துணைச் சிவன்வடிவுநியதனை யாதுமாக
நினைவே, ஒருவுநிறைதன்னிலளவொத்தபரமானந்த முடை
யபரமெருடியனையுமாய், மருவுமிலிதாமுங்கள் கூட்டமதுசேட
மு மறுத்ததனைபுடையதுவுமா, யருகிலிருவர்க்குமொரு பொ
துவாகிநிற்குங்கொலழிவற்றஞானமுதலே.

(இ-ள்.) அழிவில்லாத ஞானவொளியா யிருப்பவளே, சந்தி ரசூரிய னென்னும் இரண்டு சுடராகிய இரண்டு முலையையுடைய நீ சிவன்வடிவுதானே அச்சிவன் வடிவினை ஒன்பது கூறுபாடாக யானும் நினைவேன். ஆகலால் இவ்விருவருடைய வடிவும் திருத்தாலும் நிறைதன்னில் அளவொத்த பரமானந்தத்தையுடைய பரமசிவனுடனே பரமானந்தசதையுடைய பராசத்தியாகி இணிதாகமருவும் உங்கள் கூட்டமானது சேடமுமாய் அதனை மறுக்க அச்சேடத்தையுடையதுவுமாய் இருவருக்கும் அருகில் ஒருபொருளாகிநிற்கும்-எ-று. * இதனால் நீயே மெய்ப்பொருளென்பதுபெற்றாம்; அளவொத்தகூட்டம் எனக்கூட்டுக—கூட்டமென்னுந் தொழிற்பெய ரெழுவாய்-நிற்கும்என்னும் வினைமுற்றுப் பயனிலைகொண்டு முடிந்தது—இருசுடர் முலைத்தனை தனவே-புவனரூபமெல்லாஞ் சத்திரூபமெனவும், அதனை யானும் நயமாக நினைவேன்எனவே - மீண்டும் அப்புவனரூபமெல்லாம் சிவரூபமெனவும், ஆகலால் சத்திரூபமே சிவரூபம் சிவரூபமே சத்திரூபமெனவாயிற்று, சத்தி-சிவன்-வடிவென்னுங்கால், சத்தியானவள்-சேடமாகவும், சிவனானவன்-சேடத்தையுடையவனாகவும் சொல்லப்படும். சிவன் சத்திவடிவென்னுங்கால், சிவனானவன்-சேடமாகவும், சத்தியானவள்-சேடத்தையுடையவளாகவும் சொல்லப்படும், அதனால் இருவருடைய கூட்டமும் இருவர்க்கும் பொதுவாகலால் உங்கள் கூட்டமது சேடமுமதனையுடையதுவுமா யருகி லிருக்கு மொரு பொருளாகிற்கும் என்றார்—சிவன் ஒன்பதுவடிவாய் இருப்பன் ஒன்பதனை அழிவில்லாத யானும் நினைவேன் எனப்பொருள் உரைக்கி

ன்றமையால், உம்மை-இழிவுசிறப்பு, கலம்-நவவியூகம், அவை முன் கூறப்பட்டன. அதுஎன்றது-பகுதிப்பொருள் விகுதி-ஆமோம்கொல்லும்-அசைநிலை. [இது சத்திவடிவும் சிவன்வடிவும் ஒன்றெனக்கூறியது.] (௩௫)

மனமுநீ வெளியுநீ வளியுநீ கனலுநீ மறிபுனலுநீ புவியுநீ, நினையினீ பரமற வளர்ந்தொளிபரந்துவிடி னீயன்றியொன்றுமுளதோ, வுனதுமாஞானவா னந்தவுருவைப்புவன வுருவென வகுத்தருளவோ, வன்னையுமாய்மகவுமா யாறுபோனீசத்தி யருண வடிவாயதுமையே.

(இ-ள்) உமையே மனமும்நீ - ஆகாயமும்நீ - வாயுவும்நீ - அனலும்நீ - அறியப்பட்ட புனலும்நீ - பூமியும்நீ - தெளிய நினையுமிடத்து நீ - மேலறவளர்ந்து ஒளியாக எங்கும்பரந்துவிடின் நின்னையன்றி ஓர் பொருளுமுளதோ, இப்படி இருக்கின்ற உன்னுடைய பேரறிவின்பத்தையுடைய உருவைப் பின்பு புவனரூபமாக வகுத்து வேறுபட்டிருப்பதாக நீ தருவதற்கோ அன்னையுமாய் மகவுமாமாறுபோல நீ அருணவண்ணத்தையுடைய சத்திவடிவாயது-எ-று. * இதனால் உன்னை ஒழிந்து வேறொரு பொருளில்லை என்பது பெற்றாம். இம்முறை கூறியது தோற்றமுறைமைகருதி-தேவி தன்னுடைய உருவத்தை அறுவகைப்பட்டிருக்கின்ற புவனரூபமாக வகுத்து வேறுபடாது தருதலாலும், அப்புவனம் இவளாய் இருத்தலாலும் அன்னையுமாய் மகவுமாறுபோல் என்றார்—ஓகாரங்கள் இரண்டினுள் ஒன்று எதிர்மறை ஒன்று வினா-இதனுள் உண்மைப் பொருளைப் பிரிநிலைப்பொருளாக உரைத்த

கையால், பெருளவநுதி யென்னும் அலங்காரங்காண்க. கிலஞ்
சிவிசும்பா கிரீசலாந்தியா, மலர்த்திராம்யானுர் பதியாயலர்
கொன்ளு, யொண்ணுந்சாரா ஞெருவனுயிர்க்குயிரா, மெ
ன்னிறந்தா னெப்பொருளுமாம்" இஃது அவ்வலங்காரத்துக்
கும் பிறர் காட்டியபாட்டு. [இது முன்கூறியகவியில் இருசுட
ர் முளைத்துவினை நீளனக்குறிப்பிஞற் கூறியவதுனை வெளிப்படுத்
திக்கூறியது.] (௧௪)

அருணுரு பூனதாக்கினைத் திகிரிக்குளுட்பட் டருக்சன்மதியனை
யவடிவாய்ப், பருவமுதிர்பரசின்ம யத்தொடுறுபான்மையாம்
பரமசிவனைப்பணிகுவா, மொருபொழுதிலிப்பரம சிவனையெழு
கதிர்மதிய வொளிகடந்தொளிருமொருபாற், பெருகுபரமானந்
த விழைவொளிநினைப்பதுபோல் பெறுமுத்திசத்தியொளியே.

(இ-ள்.) சத்தியாகிய ஒளியே? நீ இருந்து சருணைசெய்யும் உன்னுடைய ஆக்கினைச் சக்காரத்துக்குள்ளாக உட்பட்டுச் சூரியசந்திரவடிவாகிப் பருவம்முதிர்ந்த பரஞானசத்தியுடன் கூடிய மூன்றுமையையுடைய பரமசிவனை அவ்விடத்திற் பணிவாம். பணிவது-இப்பரமசிவனை நாடோறும் எழுகின்ற சூரியசந்திர கிரணங்களைக்கடந்து அனேகங் காந்திகளை விட்டெரிக்கின்ற ஆநந்தலோகமாகிய ஓர்தலத்திற் பெருகுகின்ற மேலாகிய இன்பத்தையுடைய விருப்பந்தருகின்ற ஒளியாக ஒருபொழுது நினைப்பதுதானே பெறுமுத்தி, அதனுல்-எ-று. * அதனுல் என்பது-எஞ்சிநின்றது—தோன்று எழுவாயாக இருந்தயாம் என்னும்பெயரை வருவித்துப் பணிகுவாம் என்னும் வினைமுற்றுப் பயனி

லை கொண்டிருக்க—சூரியசந்திர வடிவைப் பரமசிவனோடுங் கூட்டுக, ௩ம்-எசை. [இது ஆக்கினைச்சக்கரத்தில் தரிக்கும் இயல்புகூறியது.] (௬௩)

இறைவிநின் விசுத்திக் கலத்தினிடைபளிங்கொளிர்கிற வெழிலொளி லசருடன்கைதயா, புனருமொருசிவனையு மவன்போலு மாரம்ப முடையவுனையும்பணிகுவம், நிறைமதி யொளிக்கொத்த நெறி பெருமைதொளிரி லவுண்டுபசிகளைவதோர், முறைபெறுச கோரமென வுலகுபாதகவிருண் முடித்துக்களித்துறையுமே.

* (இ-ள்.) எல்லாவுலகங்களுக்கும் இறைவியே! நின்னுடைய விசுத்திச் சக்கரத்திலே பளிங்குபோல ஒளியுடன்கூடி உலகங்களை அருளிய தந்தையாய் உறையும் ஒப்பற்ற சிவனையும் அச் சிவன்போலும் முதன்மையையுடைய உன்னையும் அடிபணிவாம். பணிவது இங்ஙனங்கூறிய நிறைமதியினுடைய ஒளியை நிகர்த்த நெறியாகச்சொல்லும் உங்களுடைய ஒளியிலும் சந்திரனுடைய நிலவையுண்டு தம்பசியைக் களைவதாகிய ஓர் முறைமையைப்பெற்ற சகோரப்புள்ளென உலகமானது பாதகமாகிய இருளையெல்லாம் நீக்கி மகிழ்ந்திருக்கும், எ-று. * அவன்போலு மாரம்பமுடைய வுனையும் எனவே, பளிங்குநிறவொளியுடன் உலகங்களை அருளியதாயாய் உறையும் ஒப்பற்ற உன்னையும் எனலாம்-உலகுபாதகவிருண் முடித்து - உலகின் உள்ள அஞ்ஞானமாகிய இருளையொழிக்கும் சந்திரனொளிக்கும் உடைமை பாதகவிருட்கும் பசிக்கும் உவமை- சிவான்மக்களுக்கும் சகோரப்புள்ளுக்கும் உவமையன்றிக் கருதிக்கும் முடிக்கருக்கும்

உவமை ஆதலால் இதனுட் பண்பும் வினையும்பற்றிய உவமை என்றும் அலங்காரங்காண்க. [இது விசத்திச்சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (கூசு)

முன்னைத்தபோதனர்த மிதயமானதவாவி முதுஞானமுளரி நறவார்ந், தன்னத்தின்வடமொழிப் பெயர்பெற்றுமொழிபயிலு மறைமூன்றுவிஞ்ஞைசவிரிவாற், பன்னப்பொதிந்ததீ வினைநீரினற் குணப் பால்விரித்துண்டுகளியா, மன்னப்படுஞ்சிறைப் புள்ளிணையைநாடொறும் வழுத்துதுமலர்க்கமலையே.

(இ-ள்) கமலத்தையுடையவளே-நாடோறும் நிட்டையோடி இருந்த தபோதனருடைய இதயமாகிய மானதவாவியின்கண் முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய கமலத்தினுள்ளே இருக்கின்ற பேரின்பமாகிய தேனைஉண்ட அன்னத்திறகுவடமொழியிற்சொல்லும் பெயரினைப்பெற்றுத் தாம்மொழியாகப்பயிலும் பதினெட்டுவித்தையினது விரிவினால் ஆராயஉலகினுள்ள ஆன்மாக்களிடத்திற் செறிந்த தீவினையாகிய நீரிலேநின்று நல்வினையாகிய பாலைப் பிரித்து உண்டுகளித்து நிலைக்கப்படுஞ் சிறையையுடைய புள்ளிரண்டினையும் நாடோறும் வழுத்துவோம்-எ-று. * ஆன்மாக்களிடத்துத் தீவினையும் நல்வினையும் கலந்து இருத்தலால் தீவினை நீரிற்குணப்பால் பிரித்துண்டு என்றும், அப்புட்கள் ஒலித்த ஒலி பதினெட்டுவித்தையாகலால் மொழிபயிலு மறைமூன்று விஞ்ஞைஎன்றும் கூறினர்-முதுஞான முளரியிலிருப்பதனால் நறவுபேரின்பம் என்பது பெறப்பட்டது இது ஏகதேசவுருவகம்-அன்னத்திற்கு வடமொழிப்பெயர்-ஹம்-ஸம்-பதினெட்டு வித்தையாவன-இருக்கு-யசுஸ்-சாமம்-அதர்வணம்- என்னும்

வேதநான்கும், மந்திரம் - வியாகரணம் - நிகண்டு-சந்தோபிசிதம் - நிருத்தம்-சோதிடம்-என்னும் அங்கம் ஆறும் -மீமாம்சை-நியாயசாத்திரம் - புராணம் - தருமசாத்திரம் - ஆயுள்வேதம்-தனுவேதம்-காந்தருவனூல்-அருத்தசாத்திரம்-என்னும் எட்டுமென இவை, இதயம் - அநாகதம்-மானதவாவி-பிரமன்வாவி -தம்மென்பது - சாரியை, அசை எனினும் அமையும், கமலத்தில் இருக்கும் நறவு உண்ணுதலும் பாலோடுகலந்த நீரைப்பிரித்து அப்பாலை உண்ணுதலும் அன்னத்தின்றொழில் ஆகலால், தொழில்பற்றிய தன்மை என்னும் அலங்காரமும், இயைய உருவகஞ்செய்தமையால்- இயை புருவகம் என்னும் அலங்காரமும், இதனுட்காண்க. [இது சிவனையும் தேவியையும் இரண்டன்னங்களாக அநாகதசக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.] (௩௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

விரித்தவிருள்விழுங்குசத்தி மின்னோடும்பன்மணியிந்திர வில்லினோடுந், தரித்தமறைபரவுசிவ தபனகதிரெறிப்பவதிற் றழன்றுதியிர், புரித்துலகங்குளிரவொளி தழைத்தொளிரப்பொழியமுததாரைமாரி, பரித்தமணிபூரகத்துன் பச்சைமுகில்டணி வனருள் பழுத்தகொம்பே.

(இ-ள்.) அருளோ பழமாகப்பழுத்த கொம்புபோன்றவளே, விரிந்த இருளை விழுங்குகின்ற சத்தியாகிய ஓர் மின்னோடும் அணிந்திருக்கும் பன்மணி தாழ்வடமாகிய இந்திரவிடனுங் கூடி எல்லாவித்தையையுந் தரித்த வேதங்கள் பரவுகின்ற சிவனாகிய சூரியகிரணங்கள் பிரளயகாலத்தில் எறிப்ப அதிலே தழன்று க

ருவில் அவ்வுலகங்கள் பழையபடியே பின்பு குளிரும்படிக்கு ஒளியான அறு நழைத்தொளிரப் பொழிகின்றதாரையையுடைய மாரியைச்சுமந்த உன் கணவனுகிய பச்சைமுகிலை மணிபூரகத்திற் பணிவேன்-எ-று. * இதனுல் நீ அருளைச்செய்வாய்என்பது பெற்றும்---மின்னுடனும் வில்லுடனுங்கூடி மாரியைச்சுமந்த பச்சைமுகில் எனக்கூட்டுக---புரித்தஉலகம் - புரித்தலகம்எனக்கடைக்குறை விகாரமாயிற்று. "புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கில்லையிகழ்வார்முன்" என மேலோர்கூறிய பாட்டினுள்ளும் உணர்க--விரித்தபுரித்த இவை வலித்தல் விகாரம் இருளை விழுங்குதல்--இருளைநீக்குதல், இதனுள் மின்னும் இந்திரவில்லும் மாரியும்முகிலும் தம்முட் பொருத்தமுடையவாக உருவகஞ் செய்தமையால், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. [மணிபூரசக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.] (௩அ)

நிலைபெறுசுவாதிட்டான நின்சிவவனலுநீயு
நிலவியதன்மைநெஞ்சத் திறைஞ்சுவமுருக்கமாட்டே
முலகமப்பார்வைசெந்தீக் குருகினின்கருணைபொங்கி
யலையெறியமுதப்பார்வை யளித்தினிதருளுமம்மே.

(இ-ள்.) தாயே அக்கினி நிலைபெற்று இருக்கின்ற சுவாதிட்டானத்திலே நின்னுடைய சிவனுகிய அனலும் நீயும் இருந்து ஒளிவிடப்பட்ட சொருபத்தை வாக்கிஞல் உரைக்கமாட்டேம் நெஞ்சத்திஞல் ஒருவண்ணம் இறைஞ்சுவம் அச்சிவனுடைய பார்வையில் புறப்படுகின்ற சிவந்த தீக்கு உலகங்களெல்லாம் கிடந்து உருகுமிடத்துக் கருணைபொங்கி அலையெறிகின்ற அ

முதத்தையுடைய நின் கடைக்கண் பார்வையானது அவ்வுலகங்களைக்காத்து இனிதாகிய சைத்தியகுண வுபசாரத்தைச்செய்யும் அதனால்-எ-று. * அம்மை என்னும்பெயரின் ஈற்றைகாரம் விளியுருபின்கண் ஏகாரமாயுந்திரியும். "அன்னே நின்னையல்லால் யாரை நினைக்கேன்" என்றார் மேலோரும். [இது சுவாதிட்டான சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது. (௬௯)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நீநந்துமூலவா தாரத்திலானந்த நிர்த்தமிடு மிறைவினின்றோ டானந்ததாண்டவம் விளைத்துநவவடிவுபெறு மாதிசிவனைப்பரவுவாம், வானற்றொடுத்துலக மடையப்படைத்திடுமிவ் வகையின்புணர்ச்சியலவோ, ஞானங்கொடனைதந்தை யெனவுலகுதெளிவுற நடத்துவது ஞானவொளியே.

(இ-ள்.) ஞானவொளியாய் இருக்கின்றவளே ஆக்கப்பெற்றிருக்கின்ற மூலாதாரத்தில் நீ ஆனந்தநிருத்தம் இடுகின்ற இறைவி நின்னுடன் ஆனந்தத்தாண்டவத்தை வருவித்து நவவடிவுபெறுகின்ற எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய சிவனைப்பரவுவாம், பரவுவது ஆகாயமுதற்றொடுத்து உலகங்களை அடையப்படைத்திடுகின்ற இவ்வகைப்பட்ட புணர்ச்சியினால் அல்லவோ உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்கள் அறிவுகொண்டு உங்களைத்தெளிவுற தாயும் தந்தையும் என நடத்துகின்றது அதனால்-எ-று. * உலகு - என்றது இங்கே ஆன்மாக்களை—உலகத்தில் தாய் தந்தை என நடப்பதும் இதுபற்றி - இருவரும் ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்தற்கு இடமாய் இருத்தலால்; நீ நந்து மூலாதாரம்மென்

ர்—நவரதமாவன - இனிமேல் அரனிடத்திற் பேரின்பமென்னுங் கவியுட்காட்டப்படும், எண்வகைச் சுவையுடன் சாந்தமென்னும் சுவைகூட்டப்படுவன.—அவை நிருத்தத்திற்கே பெரும்பான்மையும் உரிய—இன்-சாரியை—ஓகாரம்-எதிர்மறை—[இது மூலாதார சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்புகூறியது.](௬௰)

ஆனந்தலகரி-முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரி.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அந்தரமணித்தபனர் பலமணியின்வடிவெடுத் தமருமுனதம்
பொன்முடிமே, விந்துகலைநவமணியி னெழுகுபலநிறமடைந்
திலகுமதிசயவடிவினாற், சந்த்ரகலைநன்றுநன் றென்பர்சிலரான்
றன்று சந்த்ரகலையிந்தநிறமோ, விந்த்ரசிலையிந்த்ரசிலை யென்ப
சிலராதலால் யாதெனவழுத்தவுமையே.

(இ-ள்.) உமையே விண்மணி என்னும் ஆதித்தர் பன்னிருவரும் பலநிறங்களையுடைய மணியின், உருவம் எடுத்துப் பொருந்துகின்ற உனது அழகிய பொன்முடிமேலே இருக்கிற விந்துவின் கலையாகிய இளம்பிறையானது அவ்வொன்பது வகைப்ப

டம் கனிவித்தபாப்பமேம் பனித்தக்கவிர அடைந்து ஒளிரும் அதி சயத்தைத்தருகின்ற கை விரல். இவர் சந்திரகலை இத்தன்மையைப் பெற்றது தன்றனக்கென்றில்லை அன்றன்று சந்திரகலை இச்சி றப்பை உடையதோ இந்த சந்திரிகை இந்திரிகை எனறு சொல்லர். ஆதலால் இந்திரகலை இந்திரிகை என்றும் இரண் டிற்கும் பேரென்று சொல்லப்படுகின்றன-எ-று. * வருந்த ன் றுநிச் செவ்வென்னெச்சத்தைத் தன்மைபொருமை விளங்கு கிருதக்கொள்க ஆதித்தபன்னிருவருக்கு மதம் பல்லிருமனி என்னும் கவமணி என்றது உலகத்து நினைப்பட்டது பற்றி-இ காரம்-எதிர்வரை இருக்குச் சந்திரகலையானது என்பேர் வி டப்பர் தன்னிடம் வேற்றுமைப்படுதலாலும், இந்திரிகை யென் பதொன்றதனாலும், திரிபதிசயம் என்றும் அலங்காரங்காண்க. தனியாகையால், ஞடவதிசயம் என்னும் அலங்காரமெனினும் அமையும். (௬௧)

அலர்ந்தகருநெய்தலங் காடெனக்கடைநுழைய நதமெயத்தி ருள்வெசெறிவோ, டிலங்குநயலித்தலமனை மெண்ணைசயைப லதி விரதமுகழ்நகமைவிழுவிறுக். பொலஞ்சொன்மூட யாக ன்ட வெசேர்பொற்றுணர்வழி போதும்பர்மது மலர்ப கவதேர், இலம்பசிபரந்தவுன நோர்நிமெல்லமைத்திருட் செறிவுச்செறவரு ள்கமலையே.

(இ-ள்.) கமலையே அலர்ந்த கரியநெய்தற் காடென்னும்படி கடைகளிற் குழைவுபெற்று மிகநெய்த்து இருண்டு செறிவுட னேகூடி விராவியசிம் இமைக்கைமணம் எட்டுத்திக்கையும் மி க்கவென்று அடைப்ப அர்ச்சிற்றம் தேவகுலமங்கையர் காதுதளை

அதனுட்சென்று தன்னிதழ் முழுகவேண்டும் மன விருப்பத்தோடு பொன்னாகிய முடியைச்சூடிய இந்திரனுடைய கற்பகவனத்திற் பொன்னிறமாய் இருக்கும் கொத்துக்களில் விரிகின்ற தேனையுடைய மலர்வந்து படிவதாகிய ஆரவாரஞ்செய்யும் வண்டுகள்பரந்த உனது ஒப்பற்ற கூந்தலானது என் மனத்தினுள்ள இருட்செறிவை நீக்க அருள்வாய்-எ-று. * மனவிருப்பத்தோடு மலர்வந்துபடிவதாகிய கூந்தல் எனக்கூட்டுக. மெய்த்தல் - சுருக்கமாயில்லாமல் இருத்தல் இதனுள் தொழிலதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஉ)

மோதியவெங்கதிர் மீளவெருண்டிருள் மூடவொதுங்கியவாறேயோ, சோதிமுகங்கவினேறிவழிந்தன சோரவிடுங்கவர் காலேயோ, வோதியிணைந்துபின் வீழுவகிர்ந்தத னூடெழுதும்பிரையையாதேயோ; கோதறுசிந்துரரேகைவளம்புநர் கூறுவதன்றிது மாதாவே.

(இ-ள்.) மாதாவே உனதுகூந்தல் பின்னலாகப்பிணைந்து முதுகில் வீழுவகிர்ந்து அதன் நடுவே நெடியதாக எழுதப்படும் பிரையையானது உலகத்தில் உள்ள இருளெல்லாம் அஞ்ச முன் மோதிப் புறப்பட்ட வெய்ய கதிரையுடைய சூரியன் இருளெல்லாம் திரண்டு இருபுறமும்வந்து மூடப் பின்பு அஞ்சி நடுவே ஒதுங்கியவாறோ அஃதன்றி உன்னுடைய சோதிபொருந்திய முகமாகிய குளத்தினிடத்து அழகாகிய நீர் நிரம்பிப் பின்பு அது கொள்ளாமல் ஏறிவழிந்தன கழிந்துபோக விடப்படுங்காலிங்கோ அஃதன்றியாதோ எனக்கறியப்படுவதல்ல ஆகலால் இப்பிரையைக் குற்றமற்ற சிந்தூரரேகையின் வளமென்று பிரக்ஞ

றுவதோன்றும் எனனெஞ்சத்திற்குப் பொருத்தமன்று-எ-று. * அழகின்நிறம் - சிவப்பு - ஓவியன்படத்தில் எழுதிய ஓர் சித்திரத்தைக்கண்டு இது குளமோ யாறோ கடலோ என்று ஐயுற்று வினவுமதுபோல வினவுதலால், எழுதும் பிரபை என்று உட்கொண்டும் ஐயந்தோன்றக்கூறியது குற்றமாகாதென்க, எறிவழிந்தன கழிந்துபோக விடுங்கலிங்கோ என்பதனால், முகத்தைக் குளமாகவும், கவினை நீராகவும், உருவகஞ்செய்துகொள்க. ஏகாரங்கள்-இசைநிறை, ஓகாரங்கள்-வினா. (ஈசனையொப்பவர் தேவர்கணத்திடை யாரோயோ) என்றார் பிறரும் வெங்கதிர் பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை-சிந்தூரம்-சிந்துரம் எனக்குறுகியது. இதனுள் ஐயவநிசயம் என்னும் அலங்காரமும் அவநுதிஎன்னும் அலங்காரமும்காண்க. [கேசாதிபாத வர்ணனையாகத் தேவியுடைய உறுப்புக்களைப் பாடியவதனால் இம்மூன்றுகவியுங் கேசவர்ணனைகூறின.] (சா)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கூரெயிற்றினகவிதழுங் கொண்கர்விழிவரிவண்டுங் குழற்படிந்தமதுகரத்தின் குழாமுங்கூடிப், பேரியற்கைமணம்பொதிந்து புன்முரன்முகையவிழப் பிறழுமுனதருணமுக கமலமென்று, லோரியற்கைவாடுமிதழ் பொறிவண்டேபடிவதுமற் றோரியற்கைசெயற்கைமனம் போதுசெய்யு, நீரியற்கைமலர்க்கமல மிதற்குடைந்துபங்கமுற னீதியென்பதியாரறியார் நிகரின்மாதே.

(இ-ள்.) ஒப்பில்லாதமாதே கூரிய எயிறாகிய உள்ளிதழையும் உன்னுடைய கணவர்கண்ணாகிய வரியையுடைய வண்டையுங் குழலிலே படிந்த வண்டினது கூட்டத்தையும் பொருந்தி இய

ற்கையாகிய மிருத்த மணத்தையும் உடைத்தாய்ப் புன்சிரிப்பா கிய முகை அவிழ ஒளிரு மூனது சிவப்பையுடைய முகமாகிய கமலமென்று யாவருஞ் சொல்லலாயிருக்க ஓரியற்கை தன்னி தழ் முழுதும்வாடும் பிறிதோரியற்கை பொறிவண்டே மேற் படியப்பெறுவது - தனதுமணமுஞ் செயற்கைமணமே அதுவு மன்றிப் போதாகியே விரியாநிற்கு மிவ்வியல்பினையுடைய நீரி ன்கண் இயற்கையாக இருக்கின்ற கமலமலர் இம்முககமலத்தி ற்கு உடைந்து தாழ்வுபடுதல் நீதி என்றுசொல்வது யாவர் அ றியார் எல்லாரும் அறிவார்-எ-று. * பங்கமுறல் என்பதனால் சேற்றினிடத்து உறுதலென அதன்றன்மைத் தொழில்கூறிய வாறுங்காண்க. முசகமலத்தினுடைய எயிறாகிய இதழ் ஒருக் காலும் வாடாது என்பதுபற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின்க ண் இருக்கும் கமலவிதழ்வாடும் என்றும் முககமலத்திற் பொ ருந்திய கணவர் கண்ணாகிய வண்டிற்கும் குழற்படிந்த வண்டி ற்கும் பொறியின்மைபற்றி அதற்குமாறுபாடாக நீரின்கண் இ ருக்கும் கமலத்தில் பொறிவண்டே படிவது என்றும், முககம லத்தின் மணம் இயற்கை என்றது பற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும் கமலத்தின்மணம் செயற்கையென்றும், முககமலம் எப்பொழுதும் குவியாமல் புன்சிறிப்பாகிய முகை அவிழாநிற்கும் என்பதுபற்றி அதற்குமாறுபாடாக நீரின்கண் இருக்கும் கமலம் போதாகியே விரியும் என்றும், கூறினார் கண வர் கண்ணாகிய வண்டுபொருந்தல் இடைவிடாமல்பார்த்தல் கு ழற்படிந்த வண்டு பொன்னந்தும்பி அது தாமரையிற் செல்லா து குழற்படிந்தவண்டு முகத்திற்குப் பொருத்தமாகக்கூறியது. மயிர்க்கற்றை முகத்துடன்கூடி ஒற்றுமை நயம்பற்றி இருத்த

லால் என்க — நீரின்கண் இருக்கும் கமலமலர் வாடுதல் - பழம்பூவாக உதிர்தல் - மதுகரத்தின்குழாம் என்பது ஆறனுருபுதொகைப்பட்டு ஒன்றன் கூட்டத்திற் கிழமைகொண்டது - போது செய்தல் - பக்குவமாய் முறுக்கவிழ்தல். (காலையரும்பிப் பகலெல்லாம்போதாகி, மாலைமலருமிந்நோய் என்றார் மேலோரும் முககமலத்தின்மணம் இயற்கையென்றது, வாயில் இயல்பாகத் தோன்றும் மணத்தினை அன்றியும் முகமும் தாமரைமணம்போல் இடல்பாக மணக்கும் எனினும் பொருந்தும் - நீரின்கண் இருக்குங் கமலத்தின்மணம் செயற்கை என்றது நீர்முதலும் பருவத்திறலும் உண்டாதலால் - எயிற்றினைவீராழ் என்பதனுள் இன் - அவ்வழிக்கண்வந்த சாரியை காய்நெனேவெல்லனமின்னியல் கண்ணில் வலைகலந்த வினைபோலுள்ளாயிவிழந்தார்) என்றார் மேலோரும - இதனுள் நீரில் இருக்கும் கமலம்போன்றிருத்தலால் முகத்தைக் கமலமாக உருவகஞ்செய்தலைத்தும் பின்பு அதற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை செய்தமையின், வேற்றுமையுருவகம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. இது முகவண்ணனை கூறியது.] (சஅ)

கலிவிருத்தம்.

கோதைநீண்முடி சோணமொளிர்திங்கள்சே
பாதிவாளுதலென்றுபடிந்ததோ
வீதுகூடி யிரண்டுமிறைந்ததோ
சீதபூரணத் திங்கள்சிறந்ததே.

(இ-ள்.) கோதாய் உன்னுடைய நீண்ட முடிமேற்சோணமொளிர்கின்ற சிறந்த திங்களின்மேலாகச் சேர்ந்திருந்த பாதியும்

ஒளியையுடைய உனது நுதலாகவந்து இழிந்த படிந்ததோ அழுகுமல்லாமல் உவாவிற் குளிர்ச்சியோடு நிரம்பி வட்டங்கொண்ட திங்களாகச்சிறந்தது இந்நுதலாக வந்திழிந்து படிந்த பாதி மதியும் முடிமேல் இருக்கின்ற பாதியுமாகிய இரண்டுங்கூடி நிறைந்ததோ எனக்கறியப்படுவதாய் இருந்ததல்ல நீ, சொல்வாயாக-எ-று. * ஓகாரங்கள்-வினா-இதனுள் முடிமேற்சூடிய திங்களிற் பாதிவந்து இந்நுதலாகப் படிந்ததோ என்றும் இவையிரண்டுங்கூடி உவாமதியாகி ஆகாயத்தின்கண் நிறைந்ததோ என்றும் இயல்பாக நிகழுந்தன்மை ஒழியக்கவி கருதியவதன்மேல் ஏற்றிக் கூறியவதனால், தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது நுதல்வர்ணனை கூறியது.] (௪௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கருவிழிச்சுரும்புநாணுன் கண்மலரம்புகன்னற்
புருவவில்நடுவொழித்தல் போன்றதுவளைத்துப்போர்மேல்
வருமதன்பிடித்தகைக்குள் மறைந்ததுபோலுமென்றுந்
திருமகள்பரவுமம்மே சிலையிதுபுருவமன்றே.

(இ-ள்.) திருமகள் பரவாநின்ற தாயே, உனது கருவிழியாகிய வண்டு நாணையும் கண்ணாகிய மலரம்பினையும் உடைய புருவமாகிய கருப்புவில்லினுள் இடைவிட்டிருப்பதுபோலத் தோன்றியது, வலக்கையால் நாணைவாங்கி அதனைவளைத்துப் போர்மேல் வருங்காமன் இடக்கையினாற் பிடித்தபிடிக்குள் மறைந்ததுபோலும் என்று யாவரும் சொல்லலால், உன்னுடைய நெற்றியில் இருக்கும் இஃது அக்காமனுடைய வில்லே புருவமன்

ரு-எ-று. * கண்ணென்றது வெள்ளியவிழியுடன் இமையை இதனுள் புருவம் என்னும் உவமேயப்பொருளை மறைத்துக் கில யென்னும் ஒப்புமைப்பொருளை உடன்பட்டு உருவகஞ்செய்த மையால் அதிசயவுருவகம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது புருவவர்ணனை கூறியது.] (சசு)

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஒருமலர்க்கணிரவிவலத் துதித்தருணநன்பகலு
மொருமலர்க்கண்மதியமிடத் துதித்தருளுநெடியிரவுந்
திருநுதற்கட்பொற்கமலச் செந்நிறத்தீயினைத்தருளும்
விரவுசெக்கர்மாலையுமுன் விழைவகலாவிழுப்பொருளே.

(இ-ள்.) விழுமியபொருள்போல்பவளே, உன்னுடைய மலர் போலும் ஓர்கண்ணாகிய இரவிமுகத்தின் வலப்புறத்தில் உதித்துத்தருகின்ற நன்பகற்பொழுதும் மற்றோர்மலர்போலுங் கண்ணாகிய மதியம் இடப்புறத்தில் உதித்துத்தருகின்ற நெடிய இராப்பொழுதும் திருநுதலிலே இருக்கின்ற பொற்கமலம்போலும கண்ணாகிய சிவந்த நிறத்தையுடைய தீதருகின்ற விரவிய செக்கர்மாலைப்பொழுதும் உன்மனமகிழ்ச்சியை நீங்கா-எ-று. * நீங்கா எனவே உனக்கு அழிவில்லையென்பதும் கண்களால் ஆயிற்று - விரவுதல் பகலும் இரவுஞ் சந்தித்தல் - இதனுள் மூன்று காலங்களுங் கண்களால் தோன்றப்படுவதாக்கிக்கூறியவதனால் அணிவதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (சஎ)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கோலநகர்விசாலையாய் நிரந்தரகல்யாணியாய்க் குவலயத்தா லயோத்தியாய்க் குலமதுராநாளுய்ச், சாலவொளிர்போகவதி

பாயமுதத்தாரையாய்த் தன்னைரியாலவந்தியாய்ச் சவிசயை
யெனவாய், நீலவிழிபடைபரந்து நெடுநகரப்பெயர்கவர்ந்து நி
ன்றுசெந்திருபரந்து நின்றொழுக்குமென்று காலவிடமருந்தெ
னக் கொண்டருந்தியவுன் மத்தர்புரமதனிலொரு புறங்கவர்ந்த
வதிசயமோதாயே.

(இ-ள்.) தாயேவிசாலத்தைபடைத்தாய்இருப்பதனால்அனேகந
கரங்களுள் அழகையுடைய நகராகிய விசாலையாய், நாடோறும்
மங்கலத்தோடே கூடி இருத்தலால் கல்யாணியாய்; நீலமலரால்
வெல்லப்படாமல் இருத்தலால் அயோத்தியாய்; அடியார் கண்க
ளுக்கு மதுராய் இருத்தலால் மதுராபுரியாய்; மிக ஒளிரு
கின்ற போகத்தையும் உடைமாய் இருத்தலால் போகவதியாய்,
அமுதத்தைத் தருதலால் அமுதாதாரையாய், தன்னையியிலுள்ள அ
விபுரம் இருத்தலால் அவந்தியாய், இவ்வாறு நகரங்களைய
ன்றி உலகத்திலுள்ள நகரங்களையும் வெற்றிகொள்வதென்று
சொல்லலாய், படைபரந்து நின்னைக்கூறிய நெடியநகரங்க
ளின் நாமங்களைக் காரணத்தால் கவர்ந்த மிகநீண்டு செவிவரை அரி
பரவி உன்னுடைய நீலநவிழியே தனக்கொப்பாயிருக்கும் என்
றுயாவரும் சொல்லலாய், இருக்க பாம்பினது விடத்தை அமு
தமென உட்கொண்டு அருந்திய உன்மத்தராகிய நாயகருடைய
வடிவமதனில் ஒருபுறத்தை நீ கவர்தல், அதிசயமோ-இதற்கு-அ
திசயமோ-று. * கண்களுக்கு மதுரமாய் இருத்தல் கண்க
ளுக்கு இன்பந்தருதல். நகரிற்கும் உடம்பிற்கும் பொதுப்படக்
கொண்டு உடம்பைப் புரமென்றார். ஏகாரம்-எதிர்மறை
இதனுள் தொழிலதிசயம் என்னும் அலங்காரங்களை. (சஅ)

கொச்சககலிப்பா.

இருசெவியுண்பலகவிதை யிணரொழுகுபசுந்தேனிற்
பெருகுநவரதமருந்திப் பிறழ்ந்திடுமுன்பிணைவிழியாங்
கருநிறவண்டிணைகளிப்பக் கண்டுபொறாதென்னையோ
வரிநுதற்கணளிசிவந்த வளம்பாராய்மலர்க்கொடியே

(இ-ள்) மலரையுடைய கொடிபோல்பவளே உன்னுடைய இரண்டுசெவியும்உண்ணப்பட்ட கலைமகள் முதலாயினோர் புகழ்ந்துபாடும் பலகவிதையாகிய பூங்கொத்தினின்றும் ஒழுகின்ற பசுந்தேனிலேமிகுந்தபுதியசுவையை உண்டு உகளாநிற்கும் உன்னுடைய இருவிழியாகிய கரியநிறத்தையுடையஇரண்டுவண்டு களிப்பக்கண்டு, மனம்பொறாமல்செவ்வரியையுடைய நுதற்கண்ணாகியவண்டுசிவந்தவளத்தை ஆடினைற்பாராய்-எ-று. *ஆடினென்பது அருத்தாபத்தியினாற் பெறப்பட்டது நவரதமென்பதற்கு ஒன்பது வகைப்பட்டசுவைஎனினும் பொருந்தும்-கடைக்கண் காதளவு செல்லுதலால்பெருகுநவரத மருந்திப்பிறழ்ந்திடுமுன் பிணைவிழியாங்கருநிறவண்டு என்றும், சிவப்புச்சினத்தினால்வருமென்பதுகருதி-வரிநுதற்களிசிவந்தவளம் பாராய் என்றும் கூறினார், பெயரினும்வினையினும்பின்முன்னோரிடத்தொன்றும்பலவும் வந்தொன்றுவதிடைச்சொல், என்பதுகொண்டு, என்றும் ஏயும்-ஓவும்-இடைச்சொல் லெனக்கொள்க-இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௪௧)

(எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.)

அரனிடத்திற்பேரின்ப மருளுமவனல்லார்பாலருவருக்குமவ
ன்முடிமே லணிநதியைச்சீறும்,பரவுநுதல்விழியழன்முன் பா

த்திலபோலதிசயிக்கும்பணியாய பணிவெருளப்பயந்தன போ லொடுங்கும்விரைமுளரிப்பகைதடிந்துவீரர்தம்படைக்கும் வி னயதுணைச்சேடியர்க்கு விருந்துநகைவிளைக்கு மிரவுபகலெ டிபரவு மெளியனைக்கண்டருள்புரியுமித்தனை யோபடித்தனவு ன் னிணைவிழிகடாயே,

(இ-ள்.)தாயே-உன்னுடைய கணவராகிய அரனிடத்திற்பெ ரிய இன்பத்தைக்கொடுக்கும் அவனல்லாரவரிடத்து அருவருப் போடுகூடி இருக்கும்அவன்முடிமேல் இருக்கின்ற அழகையு டைய கங்கையாற்றைச்சீறும் யாவரும் பரவுகின்றசிவனுடை ய நுதல் விழியனலைமுன்பு ஒருக்காலும் பார்த்ததில்லைப்போல அதிசயப்படும் அவனுடைய ஆபரணமாகிய பாம்புகள்வெருள அவற்றிற்குப்பயந்தனபோலே ஒடுங்கும் நறுநாற்றத்தையுடை ய தாமரையாகி பகையைப் புறங்கண்டு வீரரசத்தைப் படைக் கும் உசாத்துணையாய் இருக்கின்ற சேடியர்க்குநல்விருந்தாக ந கையைச்செய்யும், இரவும் பகலும்நின்னடியைப்பரவும் எளிய னைக்கண்டு அருள்புரியாநிற்கும்ஆகலால்உனதுவிழிகள்இரண்டு ம் இத்தனை எல்லாம் படித்தனவோ.எ-று.*விருத்து-விகாரம்- நகாரம்-விஞ—இதனுள் காமம் இழிப்பு உருத்திரம் வியப்பு அ ச்சம் வீரம் நகை கருணை என்னும் எண்வகைச்சுவையும் புலப் படக்கூறியவதனல் சுவை என்னும் அலங்காரங்காண்க. சாந்த மென்னுஞ்சுவை விகாரமின்மையில் கூத்தர் நூலின்படி எட் டேவேண்டினர். (ருஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இகல்பொரக்குழையைமுட்டு மிமைமயிரொழுங்குற்றுவ
னிகாறுசித்தர்யோக நீக்கிவெம்போகநல்குஞ்
சிகரவெற்பரசன்றெல்லைத் திருமரபென்னுந்தெய்வ
மகுடமாமணிநின்கண்கள் வயமதன் வாளிதானே.

(இ-ள்.) சிகரத்தோடுகூடிய வெற்பரசனுடைய பழைய திருமரபென்று சொல்லப்படுந்தெய்வமகுடத்தில்அழுத்தியமாணிக்கம்போன்றவளே பகையைப் பொரும்படிக்குக் காதளவுவாங்கினதுபோலக் குழையை முட்டியிருக்கின்றஇமை மயிராகிய ஒழுங்கினையுடைய அம்பினிறகு நிகரற்ற சித்தருடைய யோகப்பயிற்சியாகிய சாந்தத்தை நீக்கி வெய்தாயிருக்கின்ற போகத்தைக்கொடுக்கும் அதனால் நின்னுடையகண்கள் வலியையுடைய மன்மதனம்புதான்-எ-று. * வாளிகொல்லோ என்று பாடமாயின், அம்போ என்று பொருளுரைத்து ஓகாரத்தை வினவாக்கிக் கொல்லென்பதனை அசையாக்குக. இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (ருச)

வரிவிழிச்செம்மைவெண்மை வனப்புறுகருமைமூன்று
மெரிதருகற்பகாலத் திறந்தமுப்பொருளுந்தோன்றுங்
கருவெனக்குணங்கண்மூன்றின் காரணமெனப்பெய்ரு
லருமறைப்பொருளேயுன்ற னருளலாதுலகமுண்டோ.

(இ-ள்.) அரிய வேதத்தினது பொருளாயிருக்கின்றவளே, உன்னுடைய வரிபரந்த விழியில் இருக்கின்ற அழகுற்ற சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகிய மூன்றுநிறமும் ஊழித்தீ முதலாயின

தெறுகின்ற பிரளயகாலத்தில் இறந்த மும்மூர்த்திகளாகிய முப்பொருளுந் தோன்றுங் கருவெனவும் அவாபெறும் முக்குணங்களின் காரணமெனவும் பெற்றால், உனது அருளையன்றி உலகமென ஒன்று உண்டோ, அஃதில்லை-எ-று. * இராசதம் சாத்துவிகம் தாமதம் என்னும் முக்குணமும் முறையே சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகலால், முக்குணத்தையும் தரும் காரணம் எனக்கூறினார். ஒகாரம் எதிர்மறை இதனுள் ஆதாரவேது என்னும் அலங்காரம் காண்க. (கூஉ)

அம்மைநின்கருணைபொங்கி யலையெறிநயனவேலை
மும்மணிகெழுமுன்றொண்டர் மும்மலங்களையமூழ்கச்
செம்மைதன்சோணையாறு தெளிகங்கையமுனைமூன்றுந்
தம்மயத்தொடும்வந்துற்ற தன்மையீதென்பர்மிக்கோர்.

(இ-ள்.) தாயே கருணைபொங்கி அலை எறிகின்ற நின்னுடைய நயனமாகிய கடலினிடத்து இருக்கின்ற செம்மணி வெண்மணி கருமணி என்னும் மூன்றையும் உன்னை அடையும் உன் தொண்டரானவர் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மும்மலங்களையும் களையும்படி மூழ்கச் சிவப்பையுடைய நல்லசோணையாறும் வெண்மையாய்த் தெளிந்த கங்கையாறும் கறுத்த யமுனையாறும் தத்தம் நிறத்தோடும் வந்துகூடிய தன்மை என்று சொல்வர் மிக்கோர்-எ-று. * காமம் வெகுளி மயக்கம் யென்னும் மும்மல மும்முறையே வெளுப்புச் சிவப்புக் கறுப்பாகலால் அவற்றை அவ்வவ நிறத்தையுடைய யாறுகள் கழுவும்படிக்கு வந்

கா

று கூடினாற் போன்றிருத்தலால், ... மலையும் தமிழ்ச் சங்கமென்பர் எனக்கூறினார். கை... இருக்கும் மூன்றுமிறத் திற்கும் மலியென்றே பெயர். [கருணைபிறப்பர்வாய்ந் தோர்நா யாங்கீழுந் திருநுதற்கில்லை யிடம்] என்றார் மேலோரும் ஈது என்பது இடைச்சொல் இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (ருஉ)

இடம்படர்கொடியேநின்க ணிருசெவிக்குரைப்பதேதென்
றடர்ந்தெழுகயலின்கண்க ளடைப்பிலபயப்பட்டம்மா
கடும்பகற்கமலவீடுங் கங்குல்வாய்நெய்தல்வீடு
மடைந்தனள்கமலையொன் றென் றடைப்பனகண்டுகண்டாய்.

(இ-ள்.) சிவனுடைய இடப்பாகத்தில் படர்ந்த கொடிபோல் பவளே நின்னுடைய கண்வந்து உன்றிருச்செவிக்கு மந்திர மாக உரைப்பது யாதுகாரணம் என்று யாற்றுநீர் முதலாயின நீரிலே நெருங்கி எழுகின்ற மீன்கள் தாம்கண்போல் இருத்த லால் நம்மை அபயஞ்செய்ய உரைக்கின்றதோ என்று அஞ்சித் தங்கண்கள் ஒருபொழுதும் இமைப்பதில்லை அதுவுமன்றிக் கம லமும் நெய்தலும் கண்போன்றிருத்தலால் அவற்றின் சிறந்ததை க்கவருதற்கு உரைக்கின்றதோ என்றஞ்சி இராப்பொழுது கம லமலரும் பகற்பொழுது நெய்தன்மலரும் இதழாகிய கதவை அடைப்பன வாகச்செய்து பகற்பொழுது கமலமலராகிய வீட் டினிடத்தும் இராப்பொழுது நெய்தன்மலராகிய வீட்டினிடத் தும் மாறிமாறிப்போய் இருந்தாள் கமலை-எ-று. * கண் காதுரா

வுசென்று இருப்பதனைநோக்கிக் கமலை[illegible]ர் கமலமும் நெய்தலும் தனக்கு வீடாகலால் பகற்பொழுதெல்லாம் கமலத்தைக்காத்தும் புறப்படும்பொழுது அக்கமலத்தை இதழாகிய கதவால் அடைக்கச்செய்து நெய்தலிடத்துவந்து அதன் இதழாகிய கதவைத் திறக்கச்செய்து அதனை இராப்பொழுதெல்லாம் காத்தும் புறப்படும் பொழுது அந்நெய்தலை அடைக்கச்செய்து கமலத்தின் இடத்துவந்து அதனைத் திறக்கச்செய்தும் இதுவே தொழிலாகத் திரிகின்றது என்னவேண்டிக் கடையாற கமலவீடுங் கங்குல்வாய் நெய்தல்வீடு மடைந்தனள் கமலையொன்றென் நடைப்பனகண்டு என்றும், மீனின்கண் [illegible] இமை இல்லை என்பது ஒருதலை என்றெண்ணிக் கயல் [illegible]களடைப்பில பயப்பட்டு என்றும், கூறினர்.—பயப்பட்டு எனபதனால், நீரின்கட்பட்டு என அதன்றன்மைத்தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க. பகலென்பது தன்வெம்மையினால் கடும்பகலென அடையடுத்து நின்றது கமலத்தையும் நெய்தலையும் சாதிபற்றி ஒன்றொன்று எனப்பட்டது கண்டு என்பது ஈண்டுச்செய்தென்னும் தொழிலாய் நின்றது அம்மா என்பதும் கண்டாய் என்பதும் முன்னிலையசை. இதனுள் மேற்கூறியகவி அலங்காரமே காண்க. (௫௪)

இணைவிழியிமையாநாட்ட மெய்தியதலரத்தோன்றும்
பணைநெடும்புவனமிந்தப் பார்வைசற்றிமைக்குமாயிற்
றுணையிழந்தழிவதெண்ணித் துணிந்தநின்கருணையென்றாற்
கணையினுங்கொடியதென்னக் கடவதோகடவுண்மாதே.

(இ-ள்.) தெய்வமாதே, உன்னுடைய கண்ணலர்வது காரண மாகத் தோற்றும் பெரிய நெடியபுவனம் இக்கண்பார்த்த பார்வைசிறிதுபொழுது இமைக்குமாயின் அப்பார்வையாகிய துணையையிழந்து அழிந்துவிடுவதனைக் கருதித் துணிந்த நின்கருணையினால் உன்னிருவிழியும் இமையாநாட்டமாக இருந்ததென்று யாவருஞ் சொல்லலாயிருக்க, இவ்வருளையுடைய அதனை அம்பினுங் கொடியதென்று சிலர் சொல்லக்கடவதோ கடவதல்ல-எ-று. * மூன்றாம்வேற்றுமை விகாரத்தாற் றொக்கது சற்று என்பது சிறிதென்பது [உற்றவாய்மை சற்றுந்தருகிலிர்] என்றார் பிறரும், ஓகாரம் எதிர்மறை இதனுள் பொருளேது என்னும் அலங்காரமும் தன்மை என்னும் அலங்காரமுங்காண்க.

நெடியகட்கரியநெய்த னிறையருட்சலதியெய்தாக்
கொடியனேன்பிறவித்துன்பக் குணாகடல்கடந்துமூழ்க
விடினதிற்குறைவதுண்டோ மெய்த்தவர்க்கொழிந்தன்றோ
கடிநகர்நிலவுகாட்டிற் காயுமேகருணைவாழ்வே.

(இ-ள்.) கருணைச்செல்வமாயிருப்பவளே உன்னுடையநெடியகண்ணாகிய கரியநெய்தற்பூவின் நிறைந்தகருணைக்கடலை அடைந்திடாத கொடியனேனது பிறவியாகிய துன்பம் பொருந்திய குணாகடலைக்கடந்து யான்மூழ்கும்படி நீயேகருதி அக்கருணைக்கடலினிடத்து என்னைவிடில் அதிற் குறைந்துபோவதுண்டோ, அப்படி விடினும் மெய்த்தவத்தை யுடையவர்க்கொழிந்து என்னைமூழ்கச்செய்யாதோ மாடகூடங்களோடுகூடிய கா

வலையுடைய நகரில் எறிக்கும் நிலவுவிடர்களோடுகூடிய கரிந் தகாட்டினும் எறிக்குமே, அதனால் என்னையும் முழுகச்செய் யும்-எ-று. * நகர்க்கு மாடகூடமும் காட்டிற்கு விடரும் கரித லும் வருவித்தது நகரின் உயர்வும் காட்டின் இழிவும்பற்றி—குலா-கடலென்பதற்கு அடையாகநின்றது ஏகாரம்- தேற்றம்- ஓகாரங்கள் - எதிர்மறை - வினாவெனினும் அமையும், இதனுள் தலத்தோரன்றி - என்னையும் மூழ்கச்செய்யும் என்னும் பிறி தொன்றனைப் பெறப்படுதலால் ஒட்டுஎன்னும் அலங்காரங் காண்க. (ருகூ)

சருங்குழனுதற்கட்பின்னற் கவின்கடைக்கபோலர்தாழ்ந்த
வருங்குழைகடந்தகண்ணி னயிற்கடையனங்கசாப
நெருங்குறத்தொடுத்தவேவி னிமிர்தலையேய்க்குமென்றுன்
மருங்கில்பொற்றிருவேயாருன் மதர்விழிபரவவல்லார்.

(இ-ள்.) மருங்குலில்லாத பொன்னிறத்தையுடைய அழகு பொருந்தினவளே உன்னுடைய நுதலின்மேற் பின்னிய கரிய குழற்பின்னலின் கடைபொருந்திய கபோலத்தில் தங்கிய அரிய குழையைக்கடந்த உன்கண்ணினது கூரியகடையினது பகை யை நெருக்கும்படிக்கு நிறையவாங்கிய காமன்வில்லில்தொடுத்த அம்பினுடைய நிமிர்ந்த தலையை ஒக்குமென்று எல்லாருஞ் சொல்லலால், யாவர் உன்னுடைய மதர்த்தவிழியைத் துதிக்க வல்லார்-எ-று. * கடைகவினென்னும் அடையடுத்து நின்றது மேற்காதில் இவிப்பட்டு விற்போல்வளைந்து குழைவு பெற்றிரு க்கின்றவதனால் அவ்வணியைக்குழை என்றும், அது தங்கி இரு

க்கும் இடம் எவ்விடமோ என்று ஐயுறாமல் அறியும்படிக்கு க
ருங்குழலுநுதற் கட்டிலெழிற் கவின்கடைக்கபோலந் தாழ்ந்தவ
ருங் குழை என்றலும், கூறினார்.—மருங்கு - இடைக்குறை விகா
ரம். மருங்கில்பொற்றிரு எனவே அம்மருங்குல் மிகச்சிறிது எ
ன்பதாயிற்று இதனால் பல உவமைகளும் அவ்வுவமை தோறு
ம் உவமையுருபு புணராது தொகையின்கண் ஓரிடத்துப் புணர்த்
தியவதனால், ஒருவயிற்போலியுவமை என்னும் அலங்காரங்கா
ண்க, [இப்பதினொருகவியும் கண்ணின்வர்ணனைகூறின] (௫௯)

தோகைநின்கபோலஞ்சார்ந்த தோட்டினிழற்சவடுந்தோடு
மாகவிவ்வுருளைநான்கி னுனவிரதம்வாய்த்தோ
வேகநன்புடவிவட்டத் திருசுடரேற்றித்திண்டேர்ப்
பாகனைப்பொருந்துமாரன் பழம்பகைதீரப்பெற்றான்.

(இ-ள்.) மயில்போன்றவளே. நின்னுடைய இரண்டுகபோலத்திற் சார்ந்த தோட்டினால் தோன்றிய நிழற்சவடும் அத்தோடுமாக இங்ஙனங்கூறிய உருளை நான்கினையுடைய உனதுமுகமாகிய தேர்கிடைத்தபடியினாலோ சந்திரசூரியர் என்னும் இருசுடராகிய இரண்டு உருளையைப்பூண்ட ஒன்றுபட்டிருக்கின்ற நல்ல பூமிவட்டமாகிய திண்ணிய தேரையுடைய பாகனென்னுஞ் சங்கரனை இக்காலத்தில் பொருது மன்மதன் தன்னை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்த பழம்பகையைத் தீரப்பெற்றான்-எ-று. * சங்கரர் திரிபுரத்தை எரிக்கப் போம்பொழுது இருசுடரை உருளையாகப் பூட்டிப் பூமியைத் தேராகப்பண்ணி நடத்தலால் வேகநன்புவி வட்டத் திருசுடரேற்றித் திண்டேர்ப்பாகர் என்றும், க

போலங் கண்ணாடிபோலிருந்து தோட்டினிழலைக் காட்டலால் கபோலஞ்சார்ந்த இணைநிழற் சகடென்றும், கூறினர் இதனுள் தோடும் தோட்டினிழலும் முகமும் முகமேற்கவித்த முடியும் தேர்போலிருத்தலின் அதனைத் தேராக உருவகஞ்செய்து அதனை ஏதுவாக எடுத்து உரைத்தமையால், உருவகவேது என்னும் அலங்காரங்காண்க. (ருஅ)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வேரிநாண்மலர்க்குள்வாணி விலையில்பாடலமுதெலாஞ்
சேரமாமடந்தைநின் செவிக்குணவருத்தவே
யாரமாலைமுடியசைப்ப வாடியெற்றுகுண்டலம்
பூணாபூணாயென்றசொற் பொலிந்தவோசைபெற்றதே.

(இ-ள்.) பெருமையோடும் கூடிய மடந்தைப் பருவத்தையுடையவளே, நறுநாற்றத்தையுடைய நாட்கொண்டவிழ்ந்த தாமரைமலரின்கணுள்ள கலைமகளானவள் தன்னுடைய விலையில்லாதபாடலாகிய அமுதமெல்லாம் ஒருமிக்க நின்செவிக்கு உணவாக வூட்ட அதனால் முத்துமாலையையுடைய உன்முடி அசைப்ப அதனால் ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கிய குண்டலங்கள் பூணா பூணா என்றசொற்போல பொலிந்த ஓசையைப்பெற்றது-எ-று.

* மாமடந்தை என்பதற்கு மாமரத்தின்கீழ் இருக்கும்மடந்தை என்று பொருள் உரைப்பினும், பூணாபூணாயென்ற சொற்பொலிந்த வோசைபெற்றது என்பதற்குப பூணாபூணா என்ற சொல்லாகிய பொலிந்த ஓசையைப்பெற்றது என்று பொருளுரைப்

பினும், அமையும் ஆரமாலைகழுத்தினதாக இருப்ப, முடியினதாகக் கூறியது கழுத்தோடுகூடி முடி அசைத்தலால் என்க பூணாரமோ என்பது போதும்போதும் என்பதாம். சேர என்பது ஒருமிக்க என்பதாம். [மறைவழியொழுகா மன்னவன்வாழும், பழிநாட்டார்ந்த பாவம்போலச், சேரமறைத்த கூரிருண்டுநாள்] என்றார் பிறரும் குவ்வென்னும் நான்சனுருபை எழனுருபாகக் கொள்க. இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இவ்விரண்டுகவியும் காதின்வர்ணனை கூறின.] (ருக)

இமயமன்னன் மாபில்வெற்றி யிடுபதாகை யனையவென்
னயலையுன்றன் வதனதூண்டு வணிசிறந்த மணியையோ
விமலமன்னு கவிஞர்முத்தை வெறபில்வல்லி யலர்வதோர்
கமலமன்னு குமிழலிர்த்தல் கண்டதல்ல வென்பதே.

(இ-ள்.) இமயமலை யரசனுடைய மாபில் வெற்றி எழுதிய கொடிபோன்ற என்னுடைய அயலையே உன்னுடைய முகத்திலேதோன்றிய மூக்கிலே அணியாகச்சிறந்த மணியைத்தானோ மனத்தில் அழுக்கின்மை நிலைபெற்றகவிஞரானவர்கள் மலையில் இருக்கின்றவல்லி அலர்வதாகிய ஓர்கமலமலரிடத்து நிலைபெற்ற குமிழம்பூவானது முத்தினை ஈனுதல் உலகத்தில் கண்டதல்ல என்றுசொல்வது-எ-று. * முகத்தையும் முகத்தின்மேல் இருக்கின்ற மூக்கையும் கமலமலரும் கமலமலர்மேல் இருக்கின்ற குமிழம் பூவுமாகக்கூறினார். ஓகாரம்-வினா, இதனுள் பொருளாதிசம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது மூக்கின்வர்ணனை கூறியது.] (கூ)

இறைவிநின் னிதழ்ச்சிவப் பியற்கையித்தொ டிணைசொனு
னிறைகொள்கொவ்வை யிற்நிறத்தி னிழல்பெற்று விம்பமா
யுறைதல்கொண்டு நாணுமற்றொ ருவமையில்லை யுண்டெனு
வுறைகடற்று கிர்ப்பழுக்கி னன்றுசொல்வ னரியனே.

(இ-ள்.) உலகுக்கெல்லாம் இறைவியே நின்னுடைய வாயிதழினுடைய சிவப்பு இயற்கையாதலினால் இவ்விதழுடன் பருவத்தினால்வரும் சிவப்பைச் செயற்கையாயுடைய கொவ்வைப்பழத்தை ஒப்பாகச்சொன்னால், முன்னாச்சிவைக்கொண்ட அக்கொவ்வையானது இவ்விதழினுடைய நிறத்தின் ஒளிபெற்று விம்பமென்னும் பெயரையுடைத்தாய்த் தான் உறைதலை உட்கொண்டு நாணும் அஃது அப்படியாகலால் உலகினிடத்து வேறொரு உவமை அதற்கு இல்லை, திரை ஒன்றோடொன்று அறைகின்ற கடலினிடத்துள்ள பவளமானது பழங்களைப்பழுக்கில் அன்னைக்கு உவமை உண்டென்றுசொல்வேன் அரியன் -எ-று. * உறைதல்கண்டு நாணும் என்றுபாடம் உரைப்பாரும் உளர். ஓர் பொருளினதுகாந்தி ஓர் பொருளில்வந்து பத்தியாய்தலை விம்பமென்பர் அதனால்-விம்பமாம் என்றும், கொவ்வைப்பழம் தலை கீழிட்டிருந்ததால் நாணும் என்றும் கூறினர். பவளம் பழுப்பதின்மையால் உவமை எக்காலத்தும் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது இதனுள் பழுக்குஞ்செயலில்லாத பவளக்கொடி ஒருகாலத்திற் பழுக்குமாயின அப்பழத்தை அப்பொழுது ஒப்பாகச்சொல்வேன் என்றமையால், அற்புதவுவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது இதழின் வர்ணனைகூறியது.] (சுக,

அன்புமுற்றிவடி வாயவம்மையின தானனத்துமதி நகைக்கனி
நன்புறத்தமுத மொழுகுமாமதுர நறைகொள்சீதளமையினிலா
யின்புளிப்பல துவட்டுறுதினி யெனத்தெவிட்டிய சகோரம்வான்
முன்பரப்புநில புண்ணுமாலுனது மூரலுக்குநிகர் மூரலே.

(இ-ள்.) அன்பானது முதிர்ந்து ஓர்வடிவாகியதாயே உனது முகமாகிய மதியின்கண் இருக்கின்ற நகைகளிலேபிறந்த நிலாவினிடத்து ஒழுகாநின்ற அமுதத்திலே மிக்க மதுரத்தையும் மணத்தையும் உட்கொண்ட சீதளத்தையும் உண்டு நம்முடையவாய் இனி இன்புளிப்பை உண்டாலல்லது உவட்டாதெனத் தெவிட்டும்படி சகோரப்புட்கள் வானில் இருந்து முன்னேப் பரப்புகின்ற சந்திரனுடைய நிலவை உண்ணும், அதனால் உன்னுடைய மூரலுக்குவேறொன்றும் ஒப்பின்மையால் அம்மூரலேநிகர்-எ-று.
* தெவிட்டிய என்பது செய்யிய எனும் வினையெச்சம், நன் என்பது புறத்துக்கு அடையாக நின்றது, நகை நிலவை உண்ட சகோரப்புட்களுக்கு வானிடத்து மதிநிலவானது தித்திப்புளிப்பாய் இருத்தலால், தெவிட்டும்படி சகோரம் வான்முன்பரப்பு நிலவுண்ணும் என்றார், இதனுள் முகமதியில் இருக்கின்ற நகை நிலாவாகியபொருள் வான்மதியில் இருக்கும் நிலவினும் மேம்பட்டதென்று உவமைகூறிமறுத்து அப்பொருடன்னையே உவமையாக உரைத்தமையால், பொதுநீங்குவமையென்னும் அலங்காரம்காண்க. [இது நகையின்வர்ணனைகூறியது.] (௬௨)

விள்ளாநாவுனா யெழுந்தொருந்தலைவர் விரும்புகழு மழகுமே, தெள்ளுபாடன்மதுரம்பழுத்தனைய செய்யகேழொளிவ

னப்பினா, லள்ளன்மாமலரை விட்டுவாணியுன தருணாவுறை
ய வெள்ளையா, யுள்ளமேனியுமெ னம்மைநீயருளா லுன்னிறம்
பெறுவ தொத்ததே.

(இ-ள். என்னுடையதாயே மொழிகளை மொழியும்படிக்கு உன்னுடைய நா உரையெழுந்தோறும் உன்தலைவராகிய சங்கரருடைய வீரமும் புகழும் அழகுமே சொல்லும் பாடலினது மதுரம் பழுத்தாற்போன்ற சிவந்தநிறத்தின் ஒளிவனப்பினாலே சேற்றிற்பிறந்த பெரிய வெண்டாமரை மலரைவிட்டுக் கலைமகளானவள் உன்னுடைய சிவந்த நாவின்கண் உறைய தன்னுடைய வெள்ளையாயுள்ள மேனியும் நீ அருளுதலினாலே உன்னுடைய மெய்யின்நிறத்தைப் பெறுவதாகிய மாணிக்கநிறத்தை ஒத்தது-எ-று. * தெள்ளுதல் ஈண்டுச்சொல்லுதல் எனறுமின்றது பாடலினது வனப்பினால் எனக்கூட்டுக. நாவினுடைய சிவப்பு நிறம் வெள்ளைமேனியிற் பற்றுதலால், உன்னிறம் பெறுவதொத்தது என்றார், ஏகாரம்-தேற்றம், இதனுள் அதிசயவுவமை என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௯௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அற்றைப்பருட்சிவசேடஞ் சண்டனுணவதுபொரு தாவதீரக்,
கற்றைமலர்க் குழலுமையின் கருப்பூரசகலமதிச் சகலம்போல,
வுற்றதிருத்தம்பலத்தி னொருசகலமேனுமிலி துண்டுவாழப், பெ
ற்றிலரோலமரொனும் பெயர்பெறருமிருந்தனரோ பிழைப்பிலிவி
ண்ணோர்.

(இ-ள்) கற்றையாக இருக்கின்ற மலர்பொருந்திய குழலையுடைய உமையே அருளையுடைய சிவன் நாடோறும் உண்டு மிகுந்தசேடத்தைச் சண்டேசுரன்உண்ண அதனைமனத்தில்பொருத ஆவல் திரும்படிக்கு மதித்துண்டம்போலக் கருப்பூரத்துண்டமுற்ற அழகையுடைய உனது தம்பலத்தில் பொருந்திய ஒருதுண்டமாயினும் இனிதாக உண்டு வாழப் பெற்றிலரானால், அமரரொன்றுசொல்லும் பெயரைப்பெறவும் இருந்தனரோ இக்காலத்திற் சாதல் இல்லாத விண்ணோர்-எ-று. * இக்காலத்திற் சாதல் இல்லாதவிண்ணோர் எனவே முற்காலத்திற் சாதலையுடைய விண்ணோர் எனவாயிற்று அமரரொன்னும் பெயர்பெறவுமிருந்தனரோ என்பதனால்அக்காலமென்பது வருவிக்கப்பட்டது கற்றை என்பதனை மலருக்கு அடையாகக்கொள்ளாமல் குழலுக்கு அடையாகக் கொள்க. தாம்பூலமென்னும் வடமொழி தமிழ்மொழியாய்த் தம்பலமெனத்திரிந்தது (ஊருணிமொத்த பொதுவாய்த்தம்பலம்) என்றார் பிறரும் மரிப்பில்லாதவர்க்கு அமரரொன்று பெயராதலால் அமரரொன்னும்பெயர் பெறவுமிருந்தனரோ என்றார் சகலம் துண்டம் அன்று என்பது பதப்புணர்ச்சியின்கண் அற்றை எனலாயீண்டு நாடோறும் என்று பொருள்கொள்கின்றது பொருத ஆவல்பொருதாவலெனக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று உம்மைகள் இரண்டும்-சிறப்பு ஒகாரம்-எதிர்மறை-இதனுள் பண்புவமை என்னும் அலங்காரமும் பொருளேது என்னும் அலங்காரமும் காண்க. (கூசு)

பகுத்தமலர்க்கொடிகருணை ப்ழுத்தனையகொப்பேதின் பரமர்பொற்றேள், விசைதொழிலைக்கலைவாணி தனிற்பாடிப்பாடி

யவன் மெலிவதல்லா, லசைத்திலர்பொன்முடியுனூ மதுர
மொழிக்கசைத்தனரென் றதற்குநாணி, யிசைத்தொழிலைக்கை
விட்டா ளெழில்வீணையுறையிலிட்டா ளேதுசெய்வாள்.

(இ-ள்.) மலைராயுடைய பசுமைபெற்ற கொடிபோல்பவளே கருணைப்பழமாகப் பழுத்ததுபோன்ற கொம்புபோல் பவளே நின்பரமருடைய பொலிவுபெற்றதோள் செய்தவிசயத்தொழி லைக் கலைகளையுடைய வாணியானவள் தன்னிலே பாடிப்பாடி அங்குமெலிவதேயல்லாமல் பொன்முடியை ஒருக்காலும் அசை த்திலர் அவ்வாறு பாடினதும் அன்று நினதுமதுரமொழிக்கே அசைத்தனரென்று அதற்கு அவள் நாணத்தை அடைந்து இ சைத்தொழிலை மெல்ல கழியவிட்டாள் எழிலையுடைய வீணை யைக் கழற்றியிருந்த உறையில் இட்டாள். இதற்கு ஏதுசெய் வாள்-எ-று. * மதுரமொழியாவது வாணிபாடும் பாட்டைக்கே ட்டு நன்றாயிற்று என்னும் மொழி பழுத்த அனைய என்பது பழுத்தனைய எனக்கடைக்குறைந்து நின்றது ஐயுங்கண்ணும ல்லாப் பொருள்வயின் மெய்யுருபு தொகாவிறுதியான என்ப துகொண்டு முடி என்னும் இறுதியின்கண் இரண்டாம் வேற் றுமையாகலால் தொகைப்பட்டு நின்றது இதனுள் துணிவதி சயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இம்மூன்றுகவியும் வாயி யின்வர்ணனை கூறின.] (கூ௬)

முகவாசையாலிமய மலையனாயன்மலர்க்கைதொட மனத்து
ளன்பு, புகவாசையாலிறைவன் கரத்தேந்தப்பொலியுறுமின சு

படம்போற்றின், முகமாசியரன்படிமக் கலம்பார்க்கவிட்டமுகி
ழ்க் காம்புபோலுஞ், சகவாழ்நிலையிகழ்ந்திரதந் தளிர்த்தவர்தந்
தவக்கொழுந்து தழைத்தகொம்பே.

(இ-ள்.) உலகவாழ்க்கை நீத்திருந்து ஒருமித்த மனத்தையுடையவர்செய்யும் தவமாகிய கொழுந்துபடர்ந்து தழைத்தகொம்பு போன்றவளே மகவாகையினாலே முத்தங்கொள்ளும்படிக்கு இமயமலையரசன் மலர்போலுந் தன்கையால்தொட உன்மேல் வைத்த அன்பு தம்முடையமனத்துப்புக அதரபானஞ்செய்ய வேண்டும் ஆசையினால் இறைவராகிய பரமசிவத்தால் எந்தப் பொலிவுறுகின்ற நின்சிபுகத்தைப் புகழ்ந்துசொல்லின், அப்பரமர் தமது முகச்செல்வியைக் கண்ணாடியிற் பார்க்கும்படி அதற்கு முகிழாக இட்ட காம்புபோலும்-எ-று. * மலையரசன் மலையுருவமாக இருக்கவே கைவருவித்துச் சொல்லவேண்டியதனால், கைக்குமலர் உவமையாக்கின்றது (திகழ்மணிக்கோபுரந் திங்கள்யாண்முசம்) என்றார் பிறரும் தவஞ்செய்தற்கு இடையூறுவாராமல் காத்து நிறைவேற்றலால் சகவாழ்க்கையிகழ்ந்திரதந் தளிர்த்தவர்தந் தவக்கொழுந்து தழைத்தகொம்பே என்றார். இதனுள் ஒருவயிற்போலியுவமை என்னும்அலங்காரங் காண்க. [இது சிபுகவர்ணனைகூறியது.] (௬௭)

வயங்குறுகின்றாளவட மான்மதச்சேறணிபமது மத்தாபெ
ளி, முயங்குமொழிதாறுமெழுடன்க முடிபொதிந்தபசங்கழுத்தெழு
கழுங்கண்டா, வியக்குபுணர்க்குஞ்சேர்த்து வொழுங்வலைமுள

மைசாதுநாயிரைதமையுசையா பயப்புறுதல்கடனன்றோ யாந்நோ
ப்யகைமையொளி பழுத்தபொன்னே.

(ஜகன்) மாதா நிருநூலெங்கும் அளவில்லாத பசுமை
யொண் மை முதலாகப்பருத்த பொன்போன்றவளே ஒளிர்கி
ன்ற பிலையுடைய முத்துவடமாளது கழுத்திலும் முலையிலும்
புதிய மானையதாகிய செற்றிலையாளா மதுமத்தமாகிய உன்க
ளைவருடைமை விடையை முயங்குந்தோறும் எமதின்றபாகத்தி
ளுல் உரோமச்சிலிர்ப்பாகிய முட்செறிந்தபச்சென்றகழுத்தும்
அதன்மேல் இருக்கின்றமுகமுங்கடைால், இயங்கும் புனலோ
டுகூடிய கரியசேற்றிலேபுரண்டு எழும் வெள்ளிய வலத்தை
யும் முள்ளை அளாயிலையுடையதாளையும் ஈன்றதாமரையானது
அச்சத்தை அடைதல்கடனன்றோ கடனும்-எ-று. * முத்துவட
மும் மான்மதச்சேறும் உரோமச்சிலிர்ப்பும் கழுத்தும் முகமு
ம என்பனவற்றிற்கு மாறுபாடாக, முறையே வலயமும் கருஞ்
சேறும் முள்ளும் தாளும்பூவும் வருவித்துக்கூறினர். பயப்புறு
தலென்பதனுல் நீரின்கட்புகுதல்என அதன் றன்மைத்தொழில்
கூறியவாறுங்கொள்க. ஏகாரம்-எதிர்மறை, இதனுள் தாமரை
யைச் சிறுமைப்படுத்தித் தாமரைக்கு ஒப்புடைத்தாகிய முகந்
தைச் சாதியினுற் பெருமைப்படுத்தக் கூறியதனல் சாதிவேற்
றுமையென்னும் அலங்காரங்காண்க. (௯௭)

செந்திருவின்றிருமணைத்திற்சேர்ந்தசரமூன்றமுத்தித் திகழ்வ
தென்கோ, மந்தரமத்தியதார மூவகைநாதமுமெல்லை வகுத்த
தென்கோ, கொந்திளாயத் துணைப்பூகங் கொழுத்தபசுங் கழுத்

தின்வனாக் குறிகண்மூன்று மிந்திரையுஞ்சயமகளுங் கலைமக ளும்புகழ்வதல்லால் யானென்சொல்வேன்.

(இ-ள்.) சிவந்த அழகினையுடையவளே மணத்தினால் வண்டு வந்து ஆரவாரஞ்செய்யும் பூமாலையையுடைய கமுகுபோலுங் கொழுத்த பச்சென்ற கழுத்தினிடத் திரேகையாகிய குறிகள் மூன்றையும் உன்னுடைய திருமணத்தில் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பொற்சரமூன்றும் அழுந்தப்பட்டுத் திகழ்வதென்று சொல்வேனோ, அஃதொழிந்து மந்தரம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூவகை ஓசைக்கும் எல்லைவகுத்ததென்று சொல்வேனோ, அவற்றை அறிந்து திருமகளும் சயமகளுங் கலைமகளும் இன்னதென்று புகழ்வதல்லால் யான் ஏதென்றுசொல்வேன்-எ-று. * உத்தரபூமியிலே மணஞ்செய்யும்பொழுது மூன்று பொற்கயிற்றினால் செய்த ஓரணிகழுத்திற் பூட்டுவார்கள் அதுபற்றித் திருமணத்திற்சேர்ந்த சரமூன்றழுந்தித்திகழ்வதென்கோ. என்னும் தேவி சங்கீதவித்தையிலே வல்லவள் ஆதலால் அதுவெல்லாம் இம்மூன்றிசையிலே நடப்பதுசுருதி மந்தர மத்திம தார மூவகை நாதமுமெல்லை வகுத்ததென்கோ, என்றும் கூறினார். ஓகாரங்கள் வினா, இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம், என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இவ்விரண்டு கவியும் கழுத்தின் வர்ணனை கூறின.]

முன்னமொருதலைசினவுன் முதல்வராலிழந்தவயன் முகங் களுநான்கா, முன்னழகுக்கேற்றபாங் கமையவைத்தோ மொரு நான்கும்வகுத்ததின்று பின்னமொருசேற்றமெழுந் திறந்தலை

லைய யெனினுமிவட்டமென்றேனைச், சொன்னதலைக்கழிவிலை
யென் றதிற்றுணிந்த துணிவன்றோசுருதிவாழ்வே.

(இ-ள்.) சுருதியில் வாழ்கின்றவளே, உன்னுடைய முதல்வனிடத்து இன்னும் ஒருக்கால் சினமெழுந்து அரிந்து விடுதலையை என்றுசொல்லினும் இவளுடையபெரியமெல்லியதோளைப் புகழ்ந்து சொன்னதலைக்கு அழிவில்லையென்று அப்பயத்தினின்று துணிந்ததுணிவினால், தன்மேலேசினந்த அம்முதல்வராலே முற்காலத்தில் ஒருதலையை இழந்த அயனானவன் தன்னுடையமுகங்கள் நான்கினும் உன்னுடைய அழகுக்கு ஏற்றபசுங்கழைபோலும் அழகையுடையதோள் ஒருநான்கும் வழுத்துகின்றான்-எ-று. * பிற உவப்புகள் எல்லாம் இருக்கத் தோள்களைவழுத்துவது அபயத்தைத்தருவதானால் மூன்றாம்வேற்றுமை விகாரத்தாற்றொக்கது. உம்மை எதிர்மறை அன்றுமை ஓவும்அசை இதனுள் குணவேதுவென்னும் அலங்காரங்காண்க. [இதுதோளின்வர்ணனை கூறியது.] (கஅ)

திருமகடன்சீரடியாற் றுவண்டுமெதிர் செம்பஞ்சாற் செங்கே
ழ்பெற்று, மருமுளரியெழில்படைத்த திருவோதம்பியதங்கையெ
ழிர் மலரென்றோ, யிருகரமுங்கைத்தனை யொளியையுணதெ
ழிலுகின்றோன் றிறைஞ்சினானு, மருமறைகள்வழுத்துகின்ற துதி
சயமோ பேதைமையோவன்போவம்மே.

(இ-ள்.) தாயே, திருமகளுடைய சிறிய அடியினால் துவண்டும் அவ்வடியில்ஞூட்டிய செம்பஞ்சினால் சிவந்தநிறத்தைப்பெற்றும் இக்காரணங்கொண்டு மணத்தையுடைய தாமரை அழகுப

டைத்தன இதுவோ நம்பியிலே* அழகெதிரே நின்று. மலர்மகெ
ன்றுசொன்ன உன்னுடைய இரண்டிலைகளுக்கும் நகைத்தலைகளை
உனது அழகைப்பருகவென்று வணங்கி நாடோறும் அரியவேதங்
கள் வழுத்துகின்ற கதியைத்திறந்தோ பேதைமையினாலே அன்
றிலோ எனக்கு அறியப்படுகிறதில்லை நீ சொல்வாயாக-எ-று.
* இதுவோ என்பதனுள் ஓகாரம், மற்றாமலர் பரிசைந்தலை
முதலாகிய மலரினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு நிறுவுதோன்றுகின்ற
தனால் பிரிநிலைகுறித்த ஓகாரங்கள், வினா - இதனுள் நகக்கள்
விளங்குதலாகிய இயல்பினை ஒழித்து அவை நகைத்த நகை
ளாக கவிகருதிய அதன்மேல் ஏற்றிக்கூறுதலாலும், நகமல்ல
என்று உண்மையை மறுத்தலாலும் தற்குறிப்பேற்ற வபநுதி
என்னும் அலங்காரம் காண்க. [இது கையின்வர்ணனை கூறி
யது.] (எ௰)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சித்தரொருபக்கமயி னிற்கவிறல்வட்டமுலை சிற்றுமொழிவி
ற்றனதுசெர், மத்தகமெனத்தனி லயிர்த்தொருகாதலைமுடி யை
த்துறவுதந்தடவுமகன், முத்தமுலைசெப்புவ தெனக்கவிதுவிர
குமரன் முற்புதல்வர்தாய்த்தலைமுதா, வத்தவிலைமைபெற்றனை
த்திரிபுவடைமறுமெனப்பயிர் முத்தைபெறுமே.

(இ-ள்.) சித்தருடைய ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்ற மயில்போ
ன்றவளே, உன்னுடைய மைந்தனாகிய களிற்றுமுகத்தலைமை
யவன் நின்னுடைய வட்டமுலை இருமார்பினும் அழகினாலே
தனது அழகியமத்தகம் உனதாயிலே கற்றதோ என்று தன்னி
லே ஐயுற்று ஒப்பற்ற புழைக்கையைத் தன்முடிமேலே வைத்து

உறவத்தடைவும் அதனால் முத்துவடத்தையுடைய முலைமுச்சி
யை ஒருவர்புகழ்ந்து எவ்வாறுமுடிவது அக்களிற்றுமுகனும்
பின்பிறந்த குமாரனுமாகிய புதல்வர் முற்காலத்திலே உண்ட
அமுதமயமாய் இருக்கின்ற பாலினாலே எக்காலமும் பிள்ளை
யார் என்றுசொல்லும் அந்தநிலைமையைப்பெற்றனர் அதிலே ஓர்
திவலையிட்டினும் என் சிறிய உயிர் முத்தியைப்பெறும்-எ-று. *
உம்மை-சிறப்பு, ஆல்-அசை. இதனுள் விபரீதசயம் என்னும்
அலங்காரங்காண்க.
(எக)

முக்கணிறைவற்குமயன் முற்றவெழின்முற்றுமுலை முட்டி
யளறப்பொழுகுபான், மக்களிருவர்க்கருள வக்களிறுமிக்குகனு
மட்டிளமைமுற்றுகிலரா, லக்கடலுதித்தவமு தத்திலையெடுத்
தி லடைத்திருகண்முத்திரையின்வாழ், செக்கர்மணிமெய்க்க
லச மத்தினையுன்வட்டமுலை செப்பலமலைப்புதல்வியே,

(இ-ள்.) மலையாசன்புதல்வியே, மூன்று கண்ணினையுடைய
இறைவனுக்கு ஆசை மயக்கம் முதிர அழகுமுதிரும் உன்னு
டைய முலையினிடத்து நிறைந்தசரப்பினின்றும் ஒழுகாநின்ற
பாலை மக்களாகிய இருவர்க்கும்கொடுக்க, அக்களிற்றுமுகனும்
இக்குகனும் மட்டிப்பட்ட இளமைநீங்கி முற்றுகிலர் அதனால்
பாற்கடலுதித்த அமுதத்தினை எடுத்து அதனுள்ளேயடைத்து
இருகண்ணாகிய முத்திரையினால் அழியாமல் வாழ்ப்பட்ட செவ்
வையுடைய மாணிக்கக்கலசமுழுதும் உன்னுடைய வட்டமுலை
அதனை யாவரும் செப்பென்றுசொல்வதன்று-எ-று. * மெய்-கல
சத்துக்கு அடையாய்நின்றது, உம்மை-எஞ்சிநின்றது,—அத்து

இகரச்சுட்டுக்கண் முறையே முற்பிறப்பையும் பிற்பிறப்பையும் உணர்த்தின, மற்று ஓரகரச்சுட்டு உவர்க்கடலை ஒழிக்கநின்றது. முலையிற்கண்ணிருப்பதுகருதி இருகண் முத்திசையில் வாழ்செக்களர்மணிமெய்க்கலசம் என்றும், குழந்தைப்பருவநீக்கவேண்டிமட்டிளமைஎன்றும் கூறினர்.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றவவநுதிஎன்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது. (எ௨)

கொற்றவாரண முகமகன்பொரு குஞ்சராணனிருதனு
ற்றகோடுதி ராரமாலிகை யிதழ்மணிப்ரபை தழையவே
பெற்றபாகபி னாகபாணிப்ர தாபமோடணை புகழெனு
வுற்றதாயினு முனதுபெற்றன முறைபடாநிறை செல்வியே.

(இ-ள்) நிறைந்த செல்வத்தையுடையவளே, கொற்றத்தையுடைய யானைமுகனாகிய உன்னுடையமகன்சென்று நெருக்கிப்பொரப்பட்ட கயமுகாசுரனுடைய ஒடியப்பட்ட கோடானது உதிர்த்த முத்தினாற்செய்த உனதுமார்பில்தங்கும் மாலையினிடத்து, வாயின் இதழாகிய மாணிக்க ஒளிவந்துதழைப்பவே அச்சிவப்பும் வெளுப்பும் உன்னைப்பாகத்திலேபெற்ற பினாகபாணியினுடைய பிரதாபமுடன் புகழென உற்றதனால் இத்தன்மையையுடையதென்று சொல்வதாயினும் உனது பொலிவுபெற்ற முலையின் வளமை சொல்லமுடியாது-எ-று. * கயமுகாசுரனுடைய கோடு ஒடியும்படி போர்செய்து அக்கோடு உதிர்த்தமுத்தினால் மாலைசெய்து விநாயகனாற்றரப்பட்டுப் புனைந்தமாலை என்க. பிரதாபம்-சிவப்பு, புகழ்-வெளுப்பென்பதனால் பிரதாபமோடணை புகழெனவுற்றது என்றார். உம்மை-சிறப்பு இதனுள். தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (எ௩)

தருமங்கலையுனதுசிந்தை தழைந்தபாலமுதூறிஞ
லருணகொங்கையிலதுபெருங்கவி யலைநெடுங்கடலாகுமே
வருணநன்குறுகவுணியன்சிறு மதலையம்புயல்பருகியே
பொருணயம்பெறுகவிதையென்றொரு புனிதமாரிபொழிந்ததே.

(இ-ள்.) இளமையாகிய மங்கலத்தையுடையவளே சாதிநன்மையுற்ற கவுணியகோத்திரத்தையுடைய சம்பந்தனென்றுசொல்லப்பட்ட சிறியமதலையாகிய அழகியமேகம்உண்டு பொருணயம்பெற்ற கவிதையென்று ஒப்பற்ற தூய்மைபொருந்திய மாரியை உலகத்தின்கட்பொழிந்தது அதனால் நின்னுடைய சிந்தையினிடத்து நிரம்பியபாலாகிய அமுதவூற்றில், சிவப்பையுடைய உன்கொங்கையினிடத்தே அதுபெருங்கவியாகிய அலையையுடைய கடலாமோ, நீ சொல்வாயாக-எ-று. * புயல்பருகுவது கடலினிடத்தாகலால் கடலாமோஎன்றும், தேவாரமென்னும் பாட்டை யாவருங்கற்க ஓதியவதனால் பொருணயம்பெறுகவிதையென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்தது என்றுங்கூறினர். அலங்காரம்-வினா, இதனுள் அதிசயம்பற்றிய சிறப்புருவகமென்னும் அலங்காரம் காண்க. [இந்நான்குகவியும் முலையின்வர்ணனை கூறின.] (௭௪)

மூலமேநின்மகிழ்நர்கோப முதுகனற்பொறாதுவேள்
கோலநாபிமடுவினிற் குளிப்பவந்தவெம்மையான்
மேலவாவுதூமரேகை வேரொழுங்கொழுந்தையோ
நீலரோமரேகையென்று நீணிலங்குறிப்பதே.

(இ-ள்.) எல்லாப்பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்றவளே, நின்னுடையகணவரது கோபமாகிய பெரிய கனலைப்பொறுக்க

மாட்டாமல் காமனானவன் உன்னுடைய அழகுபொருந்திய நா பியாகிய மடுவில்விழுந்து குளிப்ப அப்பொழுது வெதும்பிய வெம்மையினால் மேற்சொல்லுந் தூமரேகையினது வேருன்றி எழுங்கொழுந்தைத்தானே நீ நிறத்தையுடைய உரோமரேகை என்று நீண்ட நிலத்திலுள்ளார் குறித்துச்சொல்வது-எ-று. * மேல என்பதனுள் அகாரம் சாரியை,—ஓகாரம்-வினா, இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற வலங்காரம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. (எரு)

முளரிமாதுன் முலையிரெண்டு முலைநெருக்கவிடையில்வான்
வெளியினீலமோடியந்தி வியன்முழைக்குளுழையவே
தெளியநீரில்யமுனைநீவு சிறுதரங்கமனையபே
ரொளியின்ஞானமருளுமீது ரோமரேகையென்னவே.

(இ-ள்.) தாமரையில் இருக்கின்ற மாதே, உன்னுடைய முலையிரண்டு முலைநெருக்கு நெருக்குண்டு அவற்றிற்கு நடுவேநின்ற ஆகாயமானது வெளியின்வழியே நீலநிறமாகஓடி உனது உந்தியாகிய விரிவையுடைய முழையினிடத்து உள்ளாக நுழைந்து மறைய யமுனையாற்றில் தெளிந்தநீரிலே நீவுகின்ற நேரியதரங்கம்போன்ற அதனுடைய பெரிய ஒளியினால் உலகம் உரோமரேகையென்று மருளும்-எ-று. * ஞாலமென்பது ஆகுபெயராய ஞாலத்துவாழும் உயிரெனவாம்.—நெருக்குண்டபடியினால் ஆகாயம் நீலநிறமாயிற்று.—நான்கனுருபை ஏழனுருபாகக்கொள்க.—இதனுள் மேற்கவியுள்தோன்றிய அலங்காரமேகாண்க. [இவ்விரண்டு பாட்டும் உரோமரேகையின் வர்ணனைகூறின.](எசு)

தூயகங்கைநிலைபடைத்த சுழிதனத்துமுகையினா
லாயதுங்கரோமவல்லி யாலவாலம்விரகவே

உயரும்புயோமகுண்ட மிறைவர்செங்கணிடைவிடா
மேயகஞ்சமடுவுனுந்தி வேறுரைத்தென்விமலையே.

(இ-ள்.) விமலையே, உன்னுடைய உந்தியானது தூயகங்கையாறு ஒருபொழுது நீங்காமல் நிலையாகப்படைத்தசுழி அதுவுமன்றி முலையாகிய முகைகளைத்தாங்க வேண்டுவதனால் பிறந்த உரோமமாகிய வல்லிவளரும்பாத்தி அதுவுமன்றி எல்லார்க்கும் விரகத்தைத்தரும் காமனுடையதீ அரும்பும் ஓமகுண்டம் அதுவுமன்றி நின்னிறைவராகிய சங்கரருடைய சிவந்த கண்ணாகிய தாமரை இடைவிடாது மேவியமடு இவையன்றி வேறொன்றாக உரைத்தால் யாது ஒப்புடையது-எ-று. * விரகவெமுயரும்பு யோமகுண்டம் எனவே காமன் எல்லாரையும் வெல்வதற்கு ஆகுதிபண்ணும் ஓமகுண்டமாயிற்று.— செய்து என்னும் வாய்பாட்டுவிடாது என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம் விடாவெனக் கடைக்குறை விகாரமாயது ஆலவாலம் பாத்தி அத்துச்சாரியை அல்வழிக்கண்வந்தது. இதனுள் உருவகதீவகம்என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது உந்திவர்ணனை கூறியது.] (எஎ)

தரைமடந்தைபரவுமங்கை தனதடம்பொறுதலின்
றிருமருங்குலறவளைந்து சிறுகிமூவிரேகையாய்
வரைபிளந்தொரிஷிகரைக்குள் வாழ்மரத்தொடொத்ததா
லுரைகடந்துவிடுமுன்மற்றொருறுதிதேடவேண்டுமே.

(இ-ள்.) நிலமடந்தையானவள் பரவுகின்ற மங்கைப்பருவத்தையுடையவளை, உன்னுடைய கொங்கையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உனது அழகிய மருங்குலானது மிகவளைந்து சிறுகி

மூவிரேகைபோல் வளைவளையாய்விட்டு ஓர் இடியும் ஆற்றிற் கரையின்கண்கள் வாழ்கின்றமரத்தோடு ஒத்ததனால் உனக்கு அழிவில்லை என்னும் உணா இறந்துவிடுமுன் பிறிதோர் உறுதி தேட அஃது எண்ணும்-எ-று. * மூவிரேகை உந்தியின்கீழ் இருக்கும்வரை.—ஓர்கொம்பானது ஒடிய வளையுமளவில் அதன் அரையிலே இரேகை இரேகையாகவிடும் அதனால், மூவிரேகையாய் வளைபிளந்து என்றார் நான்கனுருபை ஏழனுருபாகக் கொள்க. இதனுள் உவமைத்தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம்காண்க. (எச)

வம்மைத்தொலைத்துதறி யிறுகிக்கனத்திளகி வருபுடைநெருக்கிவளர்மாக், கும்பக்கடாக்களிற்றினையவுனதுமுலை கொடிது கொடிதென்றுவெருவா, வம்பொற்றனிக்கமல விறைபொறுதிடையென வமுத்துபூணைமுனிவரோ, டும்பர்க்குமுளமருளவொளிகெழுமிரேகைமூன் றுலகமோதெளிவதுமையே.

(இ-ள்.) உமையே, இறுகி அடிகனத்து மேற்கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கச்சைத்தொலைத்து அதனை உதறி இளகிஅசையும் பக்கங்களைநெருக்கி வளர்கின்ற பெரிய மத்தகத்தையும் மதத்தையுமுடைய களிற்றைப்போன்ற உனதுமுலையைக் கொடியது கொடியதென்றுவெருவி அழகிய பொன்னிறத்தையுடைய ஒப்பற்ற கமலத்தில் இருக்கின்ற இறையாகிய நான்முகன் இம்முலையை இடை பொறுக்கமாட்டாது என்று அழுத்திய பூணென்று முனிவருடன் தேவருக்கும் உள்ள மருட்சியைத்தர ஒளிபொருந்திய மூன்று இரேகையை உலகத்தில உள்ளாரோ இன்னதென்று தெளிவது தெளியமாட்டார்-எ-று. * அம்பொற்ற

ளிக் கமலையிறைபொறாநிடையென வழுத்து பூணென்று பாட
மாயின் திருமகளானவள் சிறிதுபொழுதும் இடைபொறாது
என்று அழுத்தியபூண் என்றுபொருளுரைக்க.—களிறு-தோற்
றப்பொலிவினால் முலைக்கு உவமையாயிற்று அன்றியும் கும்பக்
கடாக்களிற் றினையனைய வுனது முலையென்பதற்குக் கடகளிற்
றின் கும்பத்தினையனைய உனதுமுலையென்று மொழிமாற்றிப்பொ
ருளுரைப்பினும் பொருந்தும் உம்மை சிறப்பு—ஓகாரம் - எதிர்
மறை. இதனுள் தொழிலதிசயம் என்னும் அலங்காரமும் திரிப
திசயம் என்னும் அலங்காரமுங்காண்க. [இவ்விரண்டுபாட்டும்
இடையின் வர்ணனை கூறின.] (எக)

கொத்துவிரியலர்சோலை யிமயவெற்பரசன்மெய்க் குலமலைப்
பக்கமெனவா, ழுத்தனைவிரிந்தவக லத்தொடுபெரும்பார மடை
யவுனிதம்பவிடையே, யெத்தனைபெரும்புவன மிற்றுலுமழிவி
லை யிதற்கெனச்சேமநிதிபோல், வைத்ததுபரந்திடங் கொடுல
கையிடைமற வருத்தவோமதுரவமுதே.

(இ-ள்.) மதுரத்தையுடைய அமுதம்போன்றவளே, கொத்
தின்கண் விரிகின்ற அலரைப்பொருந்திய சோலையையுடைய
இமயமலை யரசனுடம்பாகிய குலமலையினது பக்கமெனவாழ்கி
ன்ற அவ்வளவு விரிந்தவிரிவுடனே பெரியபாரமுழுதும் உன்
னுடைய நிதம்பத்தினிடத்தே எத்தனை பெரியபுவனங்கள் இற்
றழியினும் இதற்கு அழிவில்லையென்று சொல்லும்படிக்குச் சே
மநிதிபோலவைத்து பின்பு பரந்து இடங்கொண்டு உலகை இட
மற விரிவினாலும் கனத்தினாலும் வருத்தும்படிக்கோ-எ-று. *

உம்மை-சிறப்பு—ஓகாரம்-வினா. இதனுள் பொருளதிசயம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது நித்யவர்ணனைகூறியது.] (௯)

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொற்கதலிபுறங்காட்டுங்குறங்கால்வேழப் புழைக்கைதடிந் தாஞ்சிவனைப்பணிந்துதேய்ந்த, வற்கடினமுழந்தாளிற்கும்பஞ் சாய்த்து மணிமருப்பைக்கனதனத்தால்வளைத்துமம்மே, நிற்க டினகோபமமராமைகண்டோ நித்தரதன்றோலுரித்துடுத்த நேயம், பிற்கருதியிவனுறும்போதெமைவீறு பெற்றதிதுவென்னு மிந்தப்பெருமைகண்டோ.

(இ-ள்.) தாயே, மேருவினிடத்துப் பொன்மயமாய் இருக்கின்றவாழையை அஞ்சிப் புறங்காட்டப்படுங் குறங்கினால் யானையினது புழைக்கையைத்தடிந்தும் நின்கணவனாகிய சிவனைப்பணிந்து தேய்ந்த கடினத்தையுடைய வலிய முழந்தாளினால் அதனுடைய மத்தகத்தைச் சாயச்செய்தும் அடிகனத்தமுலையினால் மணியையுடைய அதனமருப்பை வளைக்கச்செய்தும் அதன்மேல் நின்னுடைய கடினமாகிய கோபம் அமராதிருத்தல்கண்டோ நித்தர் அவ்வியானையின்தோலை உரித்துப் பின்கருதி அதன்தோலை மேற்போர்வையாகச் சூழ்ந்து கொண்டநேயம் இவனுடைய உறுப்புடன் தன்னுடைய உறுப்பை உவமையாக உவமிக்கப்படும் உயர்ச்சிபெற்றது இதுவென்று பிறர்சொல்லும் இப்பெருமையைக்கண்டோ-எ-று. * பொற்கதலி என்பதற்குப் பொன்னாற்செய்த கதலி என்று பொருள் உரைப்பினும் அமையும். உத்தமிகட்கு இயல்பு சித்ரமுந் தங்கவரைப்பணி

தலாதலால் சிவனைப்பணிந்து என்றும், யானையினது மத்தகம் கடினமாய் இருத்தலால் அதனைத் தள்ளிநிற்பதற்கு அதனினுங் கடினமாய் இருப்பதுவேண்டித் தேய்ந்தவற்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்த்து என்றும் கூறினார்.—மதம் மத்தகத்துளிருந்து புறப்படுதலில்-கும்பஞ்சாய்த்து என்றும், மருப்பு வளைந்திருப்பதினால்-வளைத்து என்றும், அவற்றின் றன்மைத்தொழிலுங் கூறப்பட்டன. உடுத்தல் சூழ்ந்துகொள்ளுதல் (கழுநீர்க்குண்டகழுடுத்த, பெருநீராழித்தொல்லுலகுடுக்கே) என்றார் பிறரும்,—ஓகாரங்கள் - வினா. கேசாதிபாத வர்ணனையாக முறையே கூறுகின்றவர் முலையை எண்டெடுத்துக்கூறியது தேவியுடைய உறுப்புக்கு உவமைப்பட்டிருந்த யானையினுடைய உறுப்பெல்லாம் சிறுமைபடுத்தவேண்டி.—இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது குறங்கின்வர்ணனையும் முழந்தாள்வர்ணனையும் கூறியது.] (௮௧)

உம்பர்தொழுந்தொறுமகுடச்சானைதீட்டி யொளிருநகநுனை
க்கணையோனொந்துமைந்துஞ், செம்பொன்மணிக்கணைக்காலாமி
ணைப்பொற்றூணி சேர்த்தன்றோசிவன்பகைவேடருகின்றூ, ன
ம்பொருபத்தளித்தனையின்றன்றுபோல வைங்கணைதொட்டழி
யினதுபழுதென்றன்றோ வம்பமருங்கனதனப்பொற்றிருவேயு
ன்றன் மனவிரகின்செயலொருவர்மதிப்பதன்றே.

(இ-ள்.) கச்சுப்பொருந்துங் கனத்தமுலையையும் பொலிவுபெற்ற அழகினையும் உடையாளே, தேவர்வந்து தொழுந்தோறும் அவருடைய மகுடமாகிய சானையிலேதீட்டி ஒளிருகின்ற

நகமாகிய நுனையையுடைய அம்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்தும் செம்பொன்போலும் நிறத்தையுடைய அழகுபொருந்திய உன் கணைக்காலாகிய பொன்னாற்செய்த இரண்டு தூணியின்கண் முறையே சேர்த்துச் சிவனிடத்தில் உள்ள பகைமையைக் காமனானவன் தீர அக்காலத்தில் ஐந்தம்பினைத்தொடுத்து நெற்றிக்கண்ணினால் அழிந்ததுபோல இக்காலத்தில் ஐந்தம்பினைத்தொடுத்து அழியில் அது பழுதென்று பத்தம்பினைக் கொடுத்தனையாகலால், உன்னுடைய மனத்திற் கோசரிக்கும் நினைவின்செயலை ஒருவர் இவ்வளவென்று மதிப்பதன்று-எ-று. * செம்பொன்மணி கிண்கிணி எனினும் அமையும்.—நிருகின்றன் என்னும் வினைமுற்றை வினையெச்சமாக்குக.—இரண்டிடத்து அன்றும் ஓவும்-அசை.—இதனுள் இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் மேற்கூறிய கவியினுள்ளேதோன்றிய அலங்காரமுங்காண்க. [இது கணைக்கால்வர்ணனை கூறியது.] (அஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

உமைமகிழ்மகிழ்நர்சென்னியுறுநதிவிளக்கமாயோன்
கிளர்முடிப்பதுமராகக்கேழொளிசெம்பஞ்சேய்க்கு
முளரிநின்பதங்கள்வேத முடியுறப்பதித்தவவ்வா
நெறியவென்றலைமேல்வைக்க விரங்குவதென்றுதாயே.

(இ-ள்.) தாயே, மிக்ககாமத்தை விளைவிக்கவேண்டி நீ ஊடுதலால் உன்மேல் மனமகிழ்ந்திறைஞ்சும் நின் கணவருடைய முடியில் உற்ற கங்கையானது கழுவிவிளக்க நீ கொடுக்கும் பயன்களினால் இறைஞ்சுந்திருமாலுடைய அடுக்கடுக்காகக் கிளர்ந்தமுடியில் அழுத்திய மாணிக்க ஒளிநிறமானது ஊட்டிய

செம்பஞ்சுக்குழம்பு நிகர்க்கப்படுந் தாமரைபோலும் நின்னுடைய பாதத்தை வேதம் தனது அந்தத்திலே நீங்காமல் பதித்தபடி பதிக்கப்படும் அதனை அவ்வாறு எளிய என்றலைமேல்வைக்க நீ இரங்குவது எப்பொழுது-எ-று. * இதனுள் பண்புவமை என்னும் அலங்காரம்காண்க. (௮௯)

அரியமென்காவினீபுக் கசோகினிற்பாதமேற்ற
வுரியநம்பதத்தையீதோ வுறுமெனப்பொறாதுபெம்மா
னெரியுறமரத்தைநோக்கு மியல்பினைக்கேட்டும்யானுன்
வரிமலர்ப்பாதம்போற்றும் வளமினிதினிதுமாதே.

(இ-ள்.) மாதே, இடைத்தற்கு அரிய மெல்லிய தளிர்களையுடைய உனதுகாவிலே நீபுகுந்து ஓர் அசோகமரத்தின்மேல் உன் பாதத்தைவைக்க யான் பெறுதற்கு உரியபதத்தை இவ்வசோகமரமோ பெறுமென்று அதனை மனத்திற்பொறாமல் சிவனானவன் கண்ணால் எரிகிற அம்மரத்தை நோக்கும் முறைமையினைக் கேட்டிருந்தும் யான் வண்டுகள் பரந்த மலர்போலும் உன்னுடைய பாதத்தைப்புகழும்வளம் இனியது இனியது-எ-று. * இனிதினிது என்பதுகுறிப்பு மொழியாகலால், அது கைப்பது கைப்பது எனவாம்,—வண்டுகள் சிலம்பில் அழுத்திய நீலமணிக்கு உவமை பாதிரிமுதலாகிய பத்துமரங்களுள் அசோகமரம் நன்மகளிர் பாதம்வைக்க மலரோடுகூடிக் கொம்பு தாழ்ந்து நிற்றலால், அசோகினிற் பாதமேற்ற என்றார். (நித்திலமுலையினார்த நெடுங்கண்ணிநோக்கப்பெற்றுங், கைத்தலந்தீண்டப்பெற்றுங் கனிந்தனமலர்களாண, வைத்தவர்கொய்யத்தாழ்ந்த மரமுயிரில்லையென்பார், பித்தவராயிற்பேய்க ளென்றலாற்பே

சலாமே.) என்றார் பிறரும்; ஓகாரம்-பிரிநிலை; உம்மை-சிறப்பு; இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரந் தோன்று கின்றது. (அ௪)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மறுமடந்தையை மொழியநின்பத மலர்வெருண்டா னுதலி லோர், முறையுறைந்திட விழியிலும்பட முதுபழம்பகை கருதி யே, விறையைவென்றன னிழியைவென்றன னெனமுழங் கிய குரலெனு, நறைசிலம்பெழு மரவமென்பதெ னருணமங்க ல கமலையே.

(இ-ள்.) அருணநிறத்தையும் மங்கலத்தையும் உடையகமலை யே, உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் தன்னுடன் கூடவே ண்டி மறுமடந்தையாகிய கங்கையைப்பார்த்துச் சாதமொழி யாகமொழிய அப்பொழுது நின்னுடைய பாதநாயனை வெரு ண்டுநுதலோடுகூடி உனது உடலைத்திரிக்கப் பணிந்துவிடுகின்ற அச்சிவனுதலிலே ஓர்முறை உறைந்திட அஃது அந்நெற்றியிற் மன்றி அதனில் இருக்கும் கண்ணிலும்பட அக்கண்ணினால் எரியுண்ட பெரிய பழம்பகைமையைக்கருதி உன்பாதத்தைப் பற்றி யிருக்கின்ற காமனானவன் என்னைவெருண்ட இறைவனைவெ ன்றேன் என்னை எரித்த விழியைவென்றேன் என்று முழங்கிய குரலென்று சொல்லாமல் பாதத்தில் அணிந்த சிலம்பினி ன்றும் எழும் ஆரவாரமென்று யாவருஞ்சொல்வது யாதினைக் கருதி-எ-று. * உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை இத னுள் தற்குறிப்பேற்ற வணி என்னும் அலங்காரந்தோன்றுக, ( )

இமநெடுங்கிரியுலவியுங்கவி னெழுமிரந்தரமலருமே
லமர்பெருந்திருவருளுநின்பத வருணமுண்டகமனையதோர்
கமலமென்பதுபனியில்வெந்திதழ் கரியகங்குலின்முகுளமாய்
வியலையந்திருமனையெனும்பெயர் விளைவதொன்றலமுதல்வியே.

(இ-ள்.) முதல்வியே நின்னுடைய பாதமாகிய சிவப்பையுடைய தாமரையானது மேலெங்கும் பரந்துகிடக்கின்ற பனித்திவலைகளையுடைய நெடுங்கிரியினிடத்து உலவியும் அழகுமிகப்பெறும் அதுவுமன்றி எப்பொழுதும் அலர்ந்திருக்கும் தன்மேல் அமர்ந்திருக்கின்ற பெரியதிருவை அடியார்க்குக் கொடுக்கும் பாததாமரைக்கு நிகரொன்று இருப்பதாகிய கமலமென்று சொல்லப்படுவது பனிபடுவதனால் இதழ்வெந்துகரிய இராப்பொழுது முகுளமாய்த் திருவினுடைய மனையென்று சொல்லும்பெயரைத் தரப்படுதலினால் இதுவும் அதுவும் ஒன்றல்ல வேறுபாடாம்-எ-று. * பாததாமரை திருவைக்கொடுக்கும் இது திருவைக்கொடாது தன்னிடத்தே வைத்திருக்கும் என்பதுசருதி விமலையுந் திருமனையெனும்பெயர் விளைவது என்றார் உம்மை இழிவுசிறப்பு இதனுள் வேற்றுமையுருவகம் என்னும் அலங்காரங் காண்க. (௮௬)

பஞ்சமுத்தினும்வாடுநின்பத பங்கயத்திணையொப்பெறு
விஞ்சைகற்றவர்வன்புறக்கம டத்தைநீணியல்வியப்பரா
மஞ்சனைப்புறங்கைநீங்கலா ரம்மிமீதினும்வைப்பராம்
வஞ்சகக்கொடுநெஞ்சரத்தனை வல்லரல்லர்நினைக்கினே.

(இ-ள்.) கறுப்பையுடைய புயல்போன்ற திருமாலுடைய தங்காய் செம்பஞ்சு ஊட்டினும் அது பொறாமல்வாடும் நின்னு

டைய பாததாமரை இரண்டிற்கும் ஒப்பென்று அறிவுண்டாத ற்கு ஏதுவாகிய வித்தையைக்கற்றவர் வலியமுதுகையுடைய ஆமையை வீணிலேவியந்துசொல்லுவார், அதுவுமன்றி நின்னு டைய கணவராகிய சங்கரர் உன்னை மணஞ்செய்தபொழுது அடாததாமரையை வலிய அம்மிமேலும் எடுத்துவைப்பர் ஆத லால் ஆராயுமிடத்து இவர்கள் வஞ்சகத்தையுடைய கொடியநெ ஞ்சினர் அதன் மேன்மைத்தன்மை அறியும் அவ்வளவுவல்லவ ரல்லர்-எ-று. * அஞ்சனப்புயல் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொ கைப்பிறந்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை விரித்தல் விகார த்தால் வஞ்சம் வஞ்சகமெனவாயிற்று உம்மைகள் இழிவுசிறப்பு ஆமென்பன அசை இதனுள் குணவதிசயம் என்னும் அலங்கா ரங்காண்க. (௮௭)

அற்றவர்க்கருள்செய்யுமம்மைநி னற்புதப்பதமம்பொனு
ற்றவர்க்கருள்பொற்றருத்தர லீடறிந்திலையென்னவே
முற்றுபொற்பயோதர்கைத்தல முண்டகக்குவிவெண்ணிலா
நற்றிறத்தொடுமோடிநாடி நகைக்கவாறுகிறொண்டமோ.

(இ-ள்.) எல்லாப்பற்றையும் ஒருங்கே அற்றவர்க்கு அருளைச் செய்யும் தாயே, கொடுக்கும் தொழிலைச்செய்யும் பொன்னிற த்தையுடைய கற்பகதருவானது அழகிய பொன்னாட்டை உற் றதேவர்க்குந் தன்னைக் கொடுக்கப்படுவனவற்றைக் கொடுக்க, அருளையுடைய நமக்கு எதிராக இது கொடுப்பதனை உட்புகுந்து அறிந்திலேயென்று முற்றப்பெற்ற அழகையுடைய தெய்வமக ளிரது கைத்தலமாகிய தாமரை குவியச்செய்யும் வெள்ளிய நிலாப்புறப்பட அக்கற்பகத்தருவைச் சிறுமைப்படுத்துகின்ற

கல்லைத்திறத்துடன் நின்னுடைய அதிசயந்தரும் பாதங்களான வை நோக்கிநோக்கி நகைசெய்ய, அதனை அப்பாதங்கள் நகைக்கப்படுமென்று சொல்லாமல் யாவரும் ஒளியையுடைய நகமென்றுசொல்வார் அஃதுயாதினைக்கருதி-எ-று. * யாதினைக்கருதி என்பது எஞ்சிநின்ற உற்றவர் என்பதற்குப் பொருளாற்றலொன்று பொருளாயினும் பொருந்தும் இதனுள் தற்குறிப்பேற்ற லகுதி என்னும் அலங்காரங்காண்க. (௮௮)

செய்யபஞ்சக்குழம்பெழும்புனல் செல்விநின்பதநல்கவே
ஐயபங்கயவாணிதம்பல நுறையத்தசொல்வாணர்போல்
மையனெஞ்சுறுமூமருங்கவி வாணராகி மலிந்ததன்
மெய்யடங்கலுமூழ்குமுன்கவி வீறுநாவிலடங்குமோ.

(இ-ள்.) செல்வத்தையுடையவளே செய்யபஞ்சக் குழம்பகளாத்து எழும்புனலை நின்னுடைய பாதங்களானது வாயினுல் உதவறும்படி. சொக்க வெள்ளிய தாமரையில் இருக்கின்ற கலைமகளுடைய தம்பலத்தை உண்ட சொல் வாணர்போல மயக்கத்தை நெஞ்சில் உற்ற ஊமரானவரும் கவிவாணராகி மிகுந்திருக்க, உனது மெய்யடங்கலும் நிறைந்திருக்கும் உன்கவிதையானது ஒருவர் நாவில் அடங்குமோ அடங்காது-எ-று. * வீறொருநாவிலடங்குமோ என்று பாடமோதுவாருமுளர் பாதசலத்தினால், ஊமருங் கவிவாணராதலால் உடம்பெங்கும் நிறைந்த கவி ஒருவர் நாவில் அடங்காதெனக்கொள்க.—குழம்பெழும்புனல் குழம்பெழும்புனல் எனக் கடைக்குறை விகாரமாயிற்று, உம்மை-இழிவுசிறப்பு, ஓகாரம்-எதிர்மறை, இதனுள் தொ

ம்லைநிசயம என்னும் அலங்காரமும் கருமவேறு என்னும் அல
ங்காரமும் காண்க. (௮௯)

கலிவிருத்தம்.

சாதனைத்தரு நடைத்தொழிலைப்படிக்குமே
பேடையன்னமொடு பேதநடைகூறு
மாடகமணிபரி பரத்தரவமம்மே
பேடவிழ்மலர்ப்பத மிலாக்குமரைபோலும்.

(இ-ள்.) தாயே, அதிசயத்தைத் தருகின்ற உனது நடைத்தொ
ழிலைக்கருதி அதன் பெருமையைத் தெரிக்க வரும் பேடையாகிய ம
—அன்னங்களோடு நடையின்பேதங்களை ஒப்பமென்னும் கூ
றுதற்கும் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்த பரிபாதத்துடைய
மலையானது தோடவிழ்ந்த மலர்போலும் நினது பாதம் அவ
ன்னங்களுக்கு உறுதிபட அதிர்ந்து சொல்லுந் தொழிலோ
வும்-எ-று. இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்கார
ங்காண்க. (௯௰)

தோகைநின்மலர்ப்பத நடாக்குலையும்வெம்போ
துகமணிசெடவிதொர் கனுடிவாடவாரு
மோகமதிநாலுமது வாசிபுன்முகனுதோர
சோகனறுமென்னிதய கோவனமதிமன்னும்.

(இ-ள்.) மயில்போன்றவளே, நின்னுடைய மலர்போலும்
பாதத்தினது சிவந்த தடருக்கு அஞ்சலித்த சூரியன் உனது

டைய வடிவுற்றிருந்து செப்புசிரத்தைப்பெற்றுத் தன்னுடைய வடிவாகத் தாமரைக்கைத்தந்து நானன்றுமுன் வந்தாளுக அதுவன்றி உன் பாதத்தினது சௌந்தரியத்தை அறிந்து அதனுல் போகத்தைப்பெற்ற சந்திரனுடைய அக்கனன்றுமுன் வந்தா கிக் தன்னிடத்து இருவிடச்செய்த உன்னுடைய முகமாகிய தாமரையை வளர்த்து வாசித்தாமரை என்றுசொல்லுக்கின்ற உ பாதத்தினது சொல்பாலுக்குத்தன்மையப்பதினால் பெறும் பகம் நீரோடுக்கரானை முகம் பெறுபடுத்து இருக்கின்றப னும் பெரி மூச்சாக்க சாயசுவாஸ் பாதத்தினது செ வடைந்து அடுதிய சந்திரனுல் செல்வத்தின் பாதத்தக்கு முகமுடைய தாமரையென்கதன்னுடைய வடிவுமுகத்தாமரை தன்னிடத்து இருவிட ச்செய்து அதனைத் தன் வசப்படுத்தலை என்று சொல்லுகின்றவர்கள். —செயத்த வாக்கியிலுள் ளுரிய ஷ்பேசெல்லவடியிலுள் சாதிகளுக் உயர்ச்சியையுடையர் என்பது கருதி இவ்வாறுகூறினார். (வாரிபுடைசூழ்ந்த வையகத்தில் செல் வோரு-ளுயிலிசெரேல்லுரு சுடர்) என்றும்—(பன்னகமணிந் த செழுந்தமிழ்த் மடிமைமுதமித்தனனும்) என்றும் கூ றினர் பிறரும். இதனுள் தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்கார ம் காண்க. (௬௨)

அங்கொன்றம்பதினீர் நட்புபதுள்செய்யு
கென்பமுருத்தனை கீமைத்தொளிவனைப்பா
பிரப்பழுகுதென்முழுது பென்னீதபவள்ளின்
நன்புனகபெய்க்கனி தனமுக்கவகுடைவே.

(இ-ள்.) தாயே, உன்னிடத்து அன்புடையார் இரப்பதின் இரட்டையாகிய ஈதலைச்செய்யும் நின்னுடைய பாதமாகிய கற்பகதருவின் பூங்கொத்திலே நிறைந்து ஒளிர்கின்ற அழகாகிய இன்பத்தை தருந்தேனிற்சென்று முழுகும் என்னிந்த்ரியமாகிய வண்டினது புளகமுங்கெடாத களிப்பும் மேன்மேல் அதிகப்பட அருள்வாயாக-எ-று. * தன்னென்பது ஈரிமையை ஒத்துள்ள இலையுபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க. [இப்பத்துகவியும் பாதவர்ணனைகூறின.] (௯௨)

ஆதியிருண்மூரலொளி யுற்றகுழைவாக

மோதுமுலையற்பவிடை முற்றுமுனிதம்ப

மாதிபரனின்னரு டிரண்டணருமாகு

மாதுநின்மலர்ப்பத மனத்தெழுதிவைத்தேன்.

(இ-ள்.) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய பரமனுடைய இன்ப அருள் ஒன்றாய்த்திரண்டு அருணவடிவாகும் மாதே, முன்கூறப்படும் உன்னுடைய இருள்பொருந்திய குழலையும் ஒளிபொருந்திய நகையினையும் குழைவுற்ற மெய்யினையும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கும் முலையினையும் சிறிதாகிய இடையினையும் பெருத்த நிதம்பத்தினையும் மலர்போலும்பாதத்தினையும் மறந்துவிடாமல் என்மனத்தின்கண் எழுதிவைத்தேன் அதனால் நீகாத்தருள்-எ-று. * நீ காத்தருள் என்பது எஞ்சிநின்றது—இதனுள் ஆவபோழி என்னும் அலங்காரங்காண்க. [இது உறுப்புகளின்பேறுண்டாகிய உள்ளன்புகூறியது.] (௯௫)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தூயமதிமரகதச்செப் பொளிர்கலையுங் களங்கமுநேர் சொல்லுங்காலைக், காயுமதிதவளகருப் பூரசகலத்தொடுகத் தூரிபோலு; நீயருந்தவருந்தவவை குறைதொறுமவ் விரண்டுமயனிறைத்தல்போலுந், தேயுமதுவளருமது திங்களொளிதோவுனது செல்வமயமே.

(இ-ள்.) தாயே, தூயமதியாகிய மரகதச்செப்பிலே ஒளிர்கின்ற சோடசகலையும் அதன்நடுவே இருக்கின்ற களங்கமும் அடைவே இவற்றைச்சொல்லுமிடத்து ஒளிராநின்ற மிக்கவெளுப்பையுடைய கருப்பூரத்துண்டத்துடன் கத்தூரிபோலும் அதுவன்றி அத்திங்களினிடத்தேயும் அக்கலை பின்புவளர்வது நீ பழுக்காய் வெற்றிலையுடன் அருந்த அருந்த அவை குறையுந்தோறும் கருப்பூரத்துண்டமும் கத்தூரியும் நான்முகன் கொடுவந்து நிரப்புதல்போலும் அதனால் எளியதோ உனது செல்வம்-எ-று.

* திங்களினிறுதியில் ஏழனுருபாகலால், அது தொகைப்பட்டு நின்றது கலையும் களங்கமும் ஒற்றுமைப்பட்டு இருப்பதனால், அதுவென ஒருமைப்படக் கூறினர்.—தூயமதி கலைகளைவிட்டு நீங்கி வட்டங்கொண்டிருப்பது, செப்பென்பது-காண்டம், ஓகாரம்-எதிர்மறை, இதனுள் பலவயிற் போலியுவமை என்னும் அலங்காரமும் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க. ( )

கலிநிலைத்துறை.

தேவியுனில்லஞ்சிவனுறையந்தப்புரமாதலால்
யாவருனைக்கண்டெய்துவரிமையோர்முதலானோ
ராவல்கொண்டையத்துன்வாயிலிலணிமாதிகளாலே
மேவியசித்திப்பெற்றேமீள்வாரானரோ.

(இ-ள்.) தேவி உனது இல்லம் சிவன் உறைகின்ற அந்தப்புரமாதலால், யாவர் உன்னைக்கண்டு கிட்டுவர் இமையோர் முதலானோர்வந்து உன்னைக் காணவேண்டும் விருப்பங்கொண்டு நெடுநாள் இருந்து இளைத்து உன்வாயிலிற்காத்திருக்கும் அணிமாதிசித்திகளாலே மனத்திற்கேற்றிய சித்திகளைப்பெறுதலுடன் மீள்வாரானார்-எ-று. * அதனால் யான் உன்னைக் காண்பதற்கு மிக்கதவஞ்செய்தேன் என்பது பெறப்படும், இதனுள் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும் சருத்ராவேது என்னும் அலங்காரமுங்கொள்க. [இவ்விரண்டுகவியுந்தேவியுடைய செல்வத்துயர்ச்சிகூறின.] (௯௫)

மூவர்மகேசன்முடிகொளுமஞ்சத்தொழிலாயு
மேவியபடிகத்தடதொளிவெளிசூழ்நிலாயாய
மோவறுசெங்கேள்விம்பமதின்பத்துருவாயும்
பாவைநினைகலாவிறையொடுநின்னைப்பணிவாமே.

(இ-ள்.) தெய்வத்தச்சன் செய்யும் பாவைபோன்றவளே! அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் மகேசனும் கட்டிலுடைய நான்குமுடியினால் தாங்கப்படும் மஞ்சத்தின் வடிவாகவும். அதன்மீது மேவிய படிகத்தைப்போலும் தனது ஒளி அதன் வெளி

ஆழ்ந்த திணையாகவும், அத்திணைமேல் ஒழிவற்ற நின்னுடைய சிவந்தநிறம் பத்திபாய்ந்தமையால், இருவரும் அநுபவிக்கும் இன்பத்தின் வடிவாகவும், யாம்கருதி உன்னை விட்டுப்பிரியாத உன்னிறைவனாகிய சதாசிவனுடன் உன்னைப்பணிவாம்-எ-று. * தாணதோளி என்றது சதாசிவனுடைய ஒளியை ஆயும் என்னும் ஆக்கவும்மையொடுகூடிய செய்தென்னும் வினையெச்சங்களைச் செயவென்னெச்சமாகக்கொள்க.—இன்பத்தினிறம் சிவப்பாதலால் சதாசிவனுடைய வெள்ளிய நிறமாகிய திணைமேனிமுவிட்ட தேவியினது சிவப்புநிறம் இவ்விருவரின்பமும்மிகுந்து உருவமெடுத்ததாகக்கூறினார்.—அதுவென்புழி பகுதிப்பொருள் விகுதி. [இருவரோடும் பணியுங்கால் நினைக்குமாறுகூறியது.] ()

கலிவிருத்தம்,

கலைமகளும்பொதுமடந்தை கமலையுமற்றவளே
மலைமகணீகற்புடைய வனிதையெனப்பகருங்
குலமறைநகவெதிர்கொடுநின் குராவினையுமணையா
முலைகுழையப்புணர்வதுநின் முதல்வரலதிலையால்,

(இ-ள்.) மலையரையனுடையமகளே, கல்விக்குஉரியாரிடத்து இருத்தலால், கலைமகளும் பொதுமடந்தை அதுவன்றிச் செல்வத்துக்கு உரியாரிடத்திருத்தலால், திருமகளும் பொதுமடந்தைதானே நின்னுடைய காவில் இருக்கும் குராமரத்தினையும் எதிர்கொண்டு அணையாத உன்முலை குழையும்படி புணர்வது நின்முதல்வர் மெய்யன்றி வேறோர்மெய்யில்லை, அதனால் நின்னைக்குலமறைகள்கற்புடையவனிதையென்றுசொல்லும்-எ-று.

* நீ கற்புடைய வனிதைதானவே உலகமனைத்திற்கும் தாயென்றவாறுமாயிற்று. பாதிரிமுதலாகிய பத்துமரங்களுள் குராமரம் பெண்மகளிர் அணையமலரோடுகூடிக் கொம்பு தாழ்ந்துநிற்றலால் சிறப்புண்மை தோன்றக் குரவிணையுமணையா மூலையென்றார். ஏகாரம் - தேற்றம்; மற்றும் ஆலும்அசை. [இகற்புடைமை கூறியது.] (௬௭)

வேதியாகளயனுவில் விஞ்சைமகளென்றுஞ்
சீதரன்றன்மணிமார்பிற் செழுங்கமலையென்று
நாதரிடத்திலுமையென்று நாட்டுவரொன்னடங்கா
வாதிபரன்மூலபரையாமளையுன்மயக்கால்.

(இ-ள்) அறிவிக்கு அடங்காத ஆதிபரனுடைய ஆதிபராசத்தியாகிய யாமளையே உன்னுடைய மாயையினால் வேதியர்கள் அயனுடைய நாவிலே கலைமகளென்றும், திருமாலுடைய மணிமார்பிலே செழுமையையுடைய திருமகளென்றும், சங்கரருடைய இடப்பாகத்தில் உமையென்றும் சொல்வர்-எ-று. * மாயையினால் சொல்வரெனவே, அம்மயக்கத்தை நீங்கி ஆராய்ந்து தெளிவாராயின், உன்னையன்றி வேறொருவருமில்லையென்பார் என்றவாறாயிற்று. [இது சத்திவடிவெல்லாம் தேவிவடிவே எனக்கூறியது.] (௬௮)

கொச்சகக் கலிப்பா,

அம்மேனின்மெய்ப்பிரியா மதிதொழுமழியா
விம்மேனிதம்மேவியெனத் தெளிந்துபாவிப்பார்

செம்மேனியரன்வாழ்வுஞ் சிதைவதெனப்புறக்கணித்து
வெம்மேனியூழியனற் றீபமிடவிளங்குவார்.

(இ-ள்) தாயே நின்மெய்யினின்றும் பிரிதலைப்பெறும் அணி மாதிசித்திகள் நின்று தொழாநின்ற எக்காலமும் அழியாத உன்னுடையாகிய இம்மேனியினைத் தம்முடைய மேனியெனத் தெளிபெற்று மனத்தால் பாவிப்பவர் சிவந்த மேனியையுடைய உருத்திரன் வாழ்வும் மகாப்பிரளய காலத்தில் சிதைவதாமென்று அதனைநிந்தித்து வெய்யமேனியை யுடைய பிரளயகாலாக்கினியக்கு தீபமாகநிற்க அக்காலத்தும் அழிவுபடாமல் விளங்குவார்-எ-று. உம்மை சிறப்பு. (கூஅ)

தாமாகஉனைவோர் தவமிறுகத்தலைமிறுகி
மாமோகப்புன்முறுவன் மனங்கவரக்கடைவிழியாற்
காமாதிபலருதிப்பக் கடம்பலர்க்கேழுறச்சிவனி
யாமாமென்றயிர்ப்பமய லளிப்பாருலம்பொருளே.

(இ-ள் அரியபொருளாய் இருக்கின்றவளே உன்னைத்தாமாக நினைவோர் நினையும் அந்தவம் முற்றுப்பெற்று தம்முடையமூலை முற்றுப்பெற்று மிக்க மோகத்தைத்தரும் புன்சிரிப்புச் சிவனுடைய மனத்தைக்கவரக் கடைக்கண்ணாற் காமன்முதலாகிய பலரும் உதிர்ப்ப மெய்கடம்பலர்போலும் நிறமுறச் சிவனைவன் தனித்தனியே தம்மை நீதானே யென்று ஐயமுற அவனுக்கு ஆசையால்வரும் மயக்கத்தைக் கொடுப்பார் - எ - று. * இதனால் சிவனிடத்தே சாயுச்சியம் அடைவர்கள் என்றவாறாயிற்று, காமாதி பலருதிப்ப என்றதனானே நமனும் நமன் றூதரும் உதிப்ப

துகொள்க. அளிப்பனென்பதன்க ணின்ற ஆமென்பது அசை இவ்விரண்டுகவியும் தியானிப்போர் அடையுந்தன்மைகூறின.]()

சுந்தரிநின்றொண்டர்தமைத் தோய்வதற்குநாமகளு
மிந்திரையுமலரயன்மா லிடருழப்பவிரதியின்க
ணந்தமில்பேரழகொடுகற் பழித்துநெடுநாள்கழியாச்
சிந்தையுறுபாசம்போய்ச் சிவமயத்தைச்சேருவரால்.

(இ-ள்) திரிபுரசுந்தரி நின்னுடைய அடியாரானவர் தம்மைக் கல்வியைக் குறித்துஞ் செல்வத்தைக் குறித்தும் முறையே நாமகளும் திருமகளும்வந்து தோய்வதற்கு முறையேமலரின்மேல் இருக்கின்ற அயனும் மாலும் இடருழப்ப, முடிவில்லாதபெரிய அழகுடனேகூடி இரதியினிடத்துக் கற்பைக் காமன்மெலிய அழித்து இன்பத்தை நுகர்ந்து, நெடுநாள்கழியப் பின்பு சிந்தையில் உற்றமயக்கமெல்லாம் போகச் சிவரூபத்தை அடைகுவார்-எ-று. * மலரயன் மாலிடருழப்ப என்பதனால் காமனைமெலிய என்பது வருவிக்கப்பட்டது. [இது அடியார்பெறும் இம்மை மறுமைப்பயன் கூறியது.] (௱௧)

சேமநிதியேயமுதே தேனேநற்குணக்கடலே
யாமளையேயன்பர்மனத் திருந்துமுனிக்கடங்காத
கோமளமேயம்மேனின் கோகனகத்தாள்வழுத்து
மாமறைபோலென்பாடல் வண்டமிழுங்கொள்வாயால்.

(இ-ள்.) சேமத்தில் இருக்கும் நிதிபோல்பவளே அமுதம்போல்பவளே தேன்போல்பவளே நற்குணமாகிய கடலையுடையவ

ளே யாயினையே அன்பருடையமனத்தின்கண் இருந்தும் அவர்
களுக்கு அடங்காத கோமளத்தையுடையவளே தாயே, நின்
னுடைய தாமரைபோலும் தாளை யழுத்தாநின்றயாமறைபோல்
என்னுடையபாடலாகிய வளவிய பசும்பூங்காளவாயாக-எ-று.
* கோமளம் இளமைச்செவ்வி, ஒரும்மை - சிறப்பு, ஒரும்மை-
அச்சம், இதனுள் உவமையைப்புகழ்ந்து உவமித்தவதனால், புக
ழுவமையென்னும் அலங்காரங்காண்க. (௱௨)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆதவனுக்கவன்கிரணத்தங்கையைக்கொண்டாலாத்திசுழற்ற
லென்கோ, சீதமதிக்கவனிலவினொழுகுசிலைப் புனல்கொடுப
சரிப்பதென்கோ, மோதியமைக்கடல்வேந்தையவன்புனலின்
முழுக்காட்டு முறைமையென்கோ, நீதருஞ்சொற்கவிகொடுனை
ப்பாடியுனதருள்பெறுமென் னீதியம்மே.

(இ-ள்.) தாயே நீதந்தசொல்லாற் றொடுக்குங் கவிகொண்டு
உன்னைப் புகழ்ந்துபாடி உனது அருளைப்பெறும் என் னீதியைச்
சூரியனுக்கு அவன் கிரணமாகிய அனலைக்கொண்டு தீபாலாத்
தி சுழற்றுதலென்று சொல்வேனோ குளிர்ச்சியையுடைய மதி
யை அவன் நிலவினால் ஒழுகுஞ் சந்திரகாந்தப் புனல்கொண்டு
உபசரிப்பதென்று சொல்வேனோ அலை ஒன்றோடொன்று மோ
திய கருப்பையுடைய கடல்வேந்தனாகிய வருணனை அவனு
டைய புனலின் முழுகச்செய்யும் முறைமையென்று சொல்வே
னோ நீ சொல்வாயாக-எ-று. * கணகனுருபை இரண்டனுரு
பாகக்கொள்க முழுகவாட்டுமென்பது முழுக்காட்டும் எனக்

கடைக்குறை விகாரம், ஓகாரங்கள்-வினா, இதனுள் இன்கவி யால் உன்னைப் பாடுவதென்றென்று தொடங்கி அதனை முடித்தற்கு வேறுவேறாக மூன்றுவகைப் பொருளெடுத்துக் கூறியவதனால் வேற்றுப்பொருள்வைப்பு என்னும் அலங்காரங் காண்க. [இவ்விரண்டு கவியும் இப்பனுவலை ஏற்பிக்கும் வண்ணம்கூறின.] (௱௩.)

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வேதநுண்பொருளாதிசுந்தரி ... ... *
  வீறடங்கலு மாயமே .. ..*
நீதறிந்து விடாசொலுங்கவி ... ... *
  ராஜபண்டிதன் வீணையா ... ...*
ஓதரஞ்சகி தாள்பெருந்திரு ... ... *
  நாமமொன்பது நூறுமே ... ...*
யோதினன்பல போகமுஞ்சிவ ... ... *
  லோகமும்பெறு வார்களே ... ...*

இதன்பொருள்-வெளிப்படை.

சௌந்தரியலகரி

முற்றுப்பெற்றது.

சரவணோற்பவகுரு சரணமேசரணம்.

உ

சிவமயம்.

சௌந்தரியலகரிச்செய்யுள்

முதற்குறிப்பகராதி.

சௌந்தரியலகரிசெய்யுண்

முதற்குறிப்பகராதி

முற்றிற்று.